

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

1933

ΕΤΟΣ Ζ'

Προσέλας για την περίοδο
για τον Ιούλιο, για τον Αύγουστο
Αρ. 3
334

PRINTED IN HOLLAND

PAR LA FEMME
ÉLÉGANTE
MAISON

ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 4^ο
ΜΕΓΑΡΟΝ ΜΕΤΟΧΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ

TOUJOURS
CHOISI

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΟΤΑ

Ε. Αρβανιτίου

ΚΡΕΠ-ΜΑΡΟΚΑΙΝ, FLEUR DE SOIE,
ΚΡΕΠ - ΡΑΦΤ, ΣΟΥΑ - ΑΡΜΟΥΡ,
ΚΡΕΠ-ΜΟΓΓΟΛ, ΚΡΕΠ-ΝΤΙΑΓΩ-
ΝΑΛ, ΕΜΠΡΙΜΕ, ΣΕΜΙΖΙΕ, ΜΑΛ-
ΛΟΜΕΤΑΞΑ

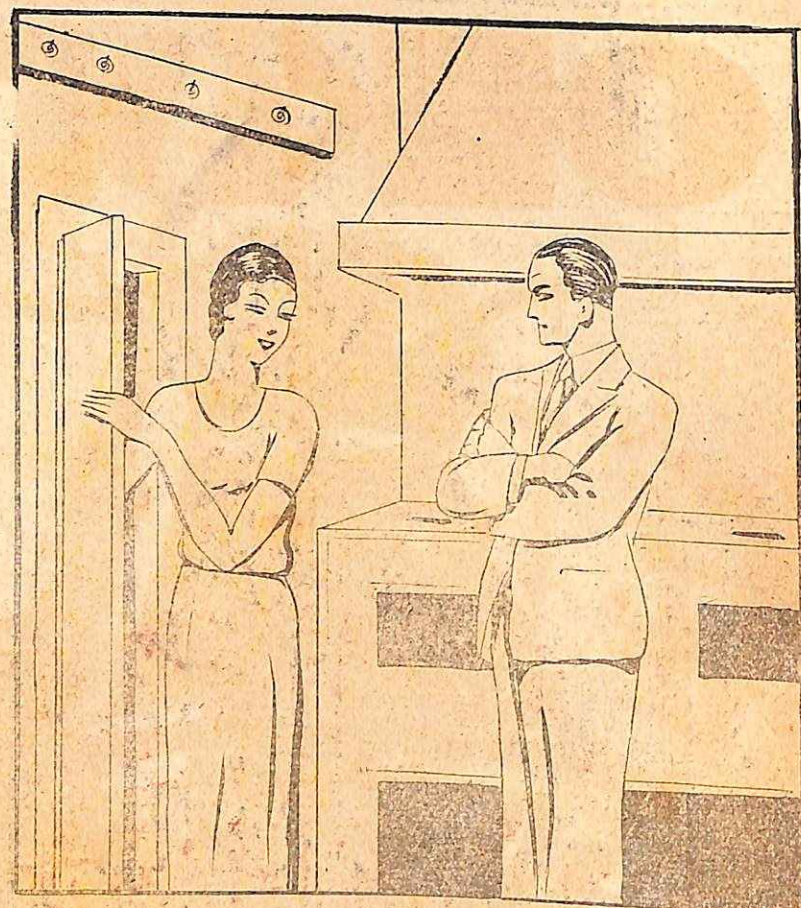
Και ό,τι νέον και μεδέρνο παράγεται
από την Έλληνική Βιομηχανία, λαν-
σάρεται κατά πρώτον εις την αποθήκην
των Έλληνικών Μεταξωτών.

Ερμού 3. ΑΡ. ΤΗΛΕΦ. 22-529

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑ

ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ
ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 41)60)0 μέχρι δραχμών 100.000
ΕΝΟΙΚΙΑΣΙΣ ΔΙΑΜΕΡΙΣΜΑΤΩΝ ΧΡΗΜΑΤΟΚΙΒΩΤΙΩΝ
42 ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

— Πώς θα εφοδιασούμε γύρα
την υαυνούργια μας μουζίνα,
γυναικα,
— Απηνούλα: Θαί πās ελοῦ
ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ (Πραξιλέγους 39)
και θα πάρης από 'κει όρα τα
χρειώδη της μουζίνας μας...

Κάθε κομψή κυρία δέν πρέπει να βια-
σθῇ να ράψῃ τα φορέματά της. 'Ας ἐπι-
σκεφθῇ τὸν ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ τῆς δι-
πλωματούχου μεδίστας

Δ^ΑΟΣ ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

ΟΔΟΣ ΒΟΥΛΗΣ 37α.

Θά εὔρῃ εἰς τὰ τελευταία μοντέλλα
τῆς φθινοπωρινῆς σαιζὸν μετ' ἡμέρας, Παρι-
ζιάνικο γούστο και τιμὰς λογικάς.
Γίνονται δεκταὶ παραγγελίαι και ἀπὸ
τάς ἐπαρχίας ἐπὶ μέτρῳ.

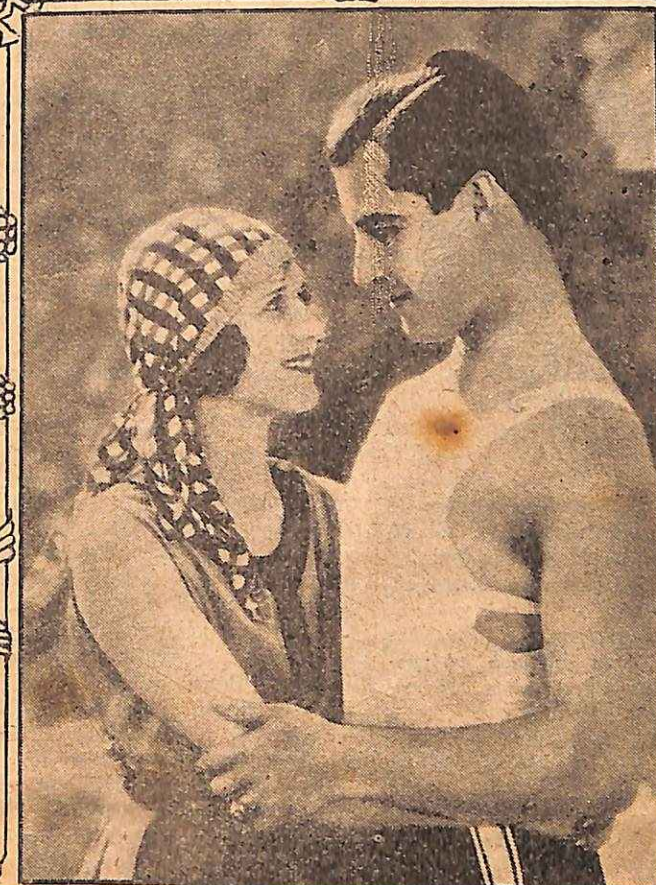
ΓΕΩΡ. Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ἰατρός δερματολόγος. Ἐπὶ δεκα-
εξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέ-
ρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ.
Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐδὲς Κε-
φαλληνίας και Τεγέας 1.
Ὁρὰ 8-11 π.μ. και 4-7 μ.μ.
Αἰθ. τηλ. 80215

Συνιστῶμεν τὴν ΟΦΘΑΛΜΟ-
ΛΟΓΙΚΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗΝ τοῦ κ.
ΣΠΗΛΙΟΥ ΧΑΡΑΜΗ, Ὑπογυῖου
τῆς Ὀφθαλμολογίας ἐν τῷ Πανα-
πιστημίῳ.

Μενάνδρου 27-Ἀθῆναι, Τηλ. 1-64

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Ἐπάνω ἀριστερά: 'Ο Ραμόν Νοβάρο κ' ἡ Ντίξι Λόου, σὲ μιὰ περιπαθὴ σκηνὴ ἀπὸ τὸ τελευταῖο τους φιλμ. Ἐπάνω δεξιά: 'Η
ροητευτικὴ βεντέττα Νόρα Μαλόουντ, σὴν ἀερογυαλιὰ τῆς Φλωρίας. Κάτω ἀριστερά: 'Η Μπέσσι Λοῦ, ἐπιδεικνύουσα σὲ μιὰ κινη-
ματογραφικὴ ἐπιθεώρησι τὴ γυμνὴ εἴχῃ της. Κάτω δεξιά: 'Η χαριτωμένη στὰς Λουδμίλλα Γρανόβλεφ, μετὰ τὸ λουτρό της.

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Καί, κατόπιν, όλοι μαζί οι συνδαι-
τημένες επανέλαβαν:

—Ζήτω ή μίς 'Ελλην!

—Μιλόρδοι, είπα τότε ό σέρ Ρο-
βέρτος Βάλντεν, τά κορίτσια είνε συ-
χνά τρελλά και καί τέτοιου συμβαί-
νει τώρα και μέ την ανεψιά μου.

—Καί γιατί, θείε μου; ρώτησε ή
μίς 'Ελλην.

—Μά γιατί, τής απάντησε ό τζέν-
τλεμαν, ζητώντας θεία ύπολογαγού
για τό Λιονέλ Βάρνερ δέν συμβουλευ-
τηκες ούτε αυτό τον ίδιο, ούτε τή
μητέρα του...

—Ω! είπα ή μίς 'Ελλην. Είμαι
θέβαιη πώς θα δεχτούν! Κι' έπειτα
—επρόσθεσε γελώντας—τό θέλω, ε-
γώ!

—Ποιός ξέρει! σκέφτηκε ό σέρ Ρο-
βέρτος. Ίσως να τον αγαπά... Μά θα
ιδούμε...

Καί, γεμάτος χαρά, ό τζέντλεμαν
γέμισε τό ποτήρι του μ' άφρισμένη
σαμπάνια, ενώ την ίδια στιγμή, ό χει-
ροβογός Βόλτον, ό οποίος καθόταν πα-
ράμερα σε μία πολυθρόνα, άδειασε την
τρίτη μπουτίλια του.

—Μιλόρδοι, είπα ό μαρκήσιος Ρο-
γέρτος τή στιγμή που σηκώνονταν από
τό τραπέζι, μίν ξεγνώστε ότι αύριο
στις έννέα τό πρωί, θα ξεκινήσουμε
έξοικον για τό κυνήγι. Ή κυρίες
υπορούν να μās συνοδεύσουν με τ' α-
λογα...

—Ω! εγώ, είπα ή μίς 'Ελλην,
θάρω έξοικον.

—Τό ήξερα, τής απάντησε ό μι-
λόρδος.

Και σκύβοντας, τής είπα με φωνή
χαϊδευτική:

—Έφερα επίτηδες για σας τό ω-
ραιότερο άλογό που υπάρχει σ' όλη
την Άγγλία...

Ή μίς 'Ελλην τού έδωσε τό χέρι
της και ή καρδιά του Ρογέρτου άρχισε
να χτυπά δυνατά.

—Αχ! ψιθύρισε σιγανά. Πρέπει
να τής εξομολογηθώ την άγάπη μου.

VI

Ό σέρ Τζέιμς Άσμπουρτον ήταν
άκριβης στό ραντεβού που τού έδωσε
ό εξάδελφός του. Έφτασε καθόλου
σ' ένα μικρό βουνίσιο άλογό και τό
κοστούμι του ήταν πολύ απλό.

Τό πρώτο πρόσωπο που είδε ή σέρ
Τζέιμς μόλις άφίπτευσε, ήταν ή ιπ-
ποκόμος του Βίλλε, ό οποίος περίμενε
στην είσοδο των σταύλων κι' έτρεξε
άμέσως για να κρατήσει τό άλογό του
κυρίου του.

—Ε, λοιπόν; τον ρώτησε ό σέρ
Τζέιμς σε σιγαλή φωνή.

—Λοιπόν, απάντησε ό Βίλλε, άνα-
κάτεψα, σύμφωνα με τίς ύποδείξεις
σας, σκόνη όπιοι στο καθάρι των α-
λόγων κα, τό έφαγαν...

—Πολύ καλά!

—Μά... έκανε ό Βίλλε.
—Τί τρέχει λοιπόν; τον ρώτησε
άνήσυχος ό κύριός του.

—Έφερα άργά έν' άλογό, στο ό-
ποίο δέν μπορείς να δώσω άπ' τή
σκόνη, γιατί οι ιπποκόμοι έμειναν
κοντά του...

—Έπειτα;... έκανε ό σέρ Τζέιμς
κατσουφιάζοντας.

—Αυτό τό άλογό, εξακολούθησε ό
Βίλλε, είνε λευκό και κανείς δέν ξέ-
ρει για ποίον προορίζεται.

—Από πού τό έφεραν;

—Από μία γειτονική άγορρία ό-
που πέρασε τή νύχτα του... Μυστή-
ριο τί συμβαίνει μ' αυτό τό άλογό...
Λένε πως ό μαρκήσιος θέλει να τό
καβαλλήσει ό ίδιος...

Ό σέρ Τζέιμς χλώμιασε.

Τήν ίδια στιγμή μία φωνή δροσερή

—Κύριοι, σας παρουσιάζω τον εξα-
δελφό μου σέρ Ροβέρτο Τζέιμς Άσ-
μπουρτον.

Ό σέρ Τζέιμς χαιρέτησε με μία
προσοποιητή συστολή και κάθισε.
Δέν γύρισε ούτε μία στιγμή να
κυττάξει την μίς 'Ελλην, την οποία
όλος ό κόσμος θαύμαζε, γιατί ήταν
ώραία όσο ποτέ με τή στολή τής ιπ-
πασίας.

—Εξάδελφέ μου, είπα ό μαρκή-
σιος, σας εύχαριστώ γιατί είχατε την
καλωσύνη να μου στείλετε χτές τά
ώραία κυνηγετικά σκυλιά... Θα συνα-
γωνιστούν με τά δικά μου. Θαύμασα
έπίσης και τ' άλογό σας. Ένε μικρό,
μά γεμάτο φωτιά. Πηδάει καλά;

—Άρκετά καλά, άποκρίθηκε με
μετριοφροσύνη ό σέρ Τζέιμς.

—Θά ήθελα πολύ να μ' αφήσετε

σε και πάλι όταν άκουσε τό μαρκήσιο
Ρογέρτο να λέει καθώς σηκώνονταν άπ'
τό τραπέζι:

—Επιτρέψατέ μου να δώσω μερι-
κές διαταγές!

—Πάει να σελλώση τό καινούργιο
φερμένο άλογό! σκέφτηκε ό σέρ Τζέ-
ιμς.

Μά ό Ρογέρτος ξαναγύρισε σχεδόν
άμέσως και άπευθυνόμενος στη μίς
'Ελλην, είπα:

—Ελάτε, μίς 'Ελλην!... Ελάτε
να δήτε τό άλογό σας!...

—Α! έκανε ή νέα και σηκώθηκε
μ' ένθουσιασμό. Ήρθε λοιπόν.

—Ναί!...

—Πάμε λοιπόν να τό δούμε! φώ-
ναζε με μία παιδικινή χαρά.

Και έτρεξε έξω άπ' την τραπεζα-
ρία, ακολουθούμενη άπ' όλους τούς
προκαλεσμένους.

Τό άλογό ήταν ζευγμένο και σελ-
λωμένο κι' ένας υπηρέτης τό κρατού-
σε άπ' τό χέρι.

Ήταν ένα υπέροχο ζωο που προ-
καλούσε τό γενικό ένθουσιασμό.

—Ω! είστε ύποχρεωτικότερος! εί-
πε ή μίς 'Ελλην στο νεαρό λόρδο.

—Σταθήτε να σας βοηθήσω να τό
καβαλλήσετε!... είπα ό μαρκήσιος,
γονατίζοντας μπροστά τής.

Ή μίς 'Ελλην μόλις τό άγγιξε με
τό πόδι τής και πήδηξε άπάνω στο
άλογό.

—Ευπρός, κύριοι! είπα τότε ό Ρο-
γέρτος. Στ' άλογό σας!...

Και διέταξε τούς ιπποκόμους του
να σαλπίσουν άναμώρτη.

Έπειτα από δέκα λεπτά, οι ιππο-
κόμοι, που ήταν τριάντα, σάλπισαν ά-
ναμώρτη.

—Αχ! άγαπητή μίς 'Ελλην, ψι-
θύρισε ό έρωτευμένος Ρογέρτος στο
αύτι τής νέας, μη μ' εύχαρισήστε κα-
θόλου για τ' άλογό. Ένε τό πιο γρή-
γορο άπ' όλα μου τ' άλλα άλογα, γρή-
γορο σαν τον Ποσειδώνα μου... Έτσι
εμείς οι δύο θα φτάσουμε πρώτοι στο
μέρος του κυνηγιού...

Και, πράγματι, άμέσως τά δυο α-
λογα ξεκίνησαν με μία όρμη άσυλ-
κράτητη.

—Μά τί έπαθε σήμερα τό άλογό
μου και τρέχει τόσο;

Πράγματι ό Ποσειδών, με τό βλέμ-
μα φλογισμένο, με τά ρουθούνια του
άχνισμένα, κάλπικα άσυγκράτητος,
ακολουθούμενος κατά πόδας από τό
άλογό τής μίς 'Ελλην.

—Ποιό;

—Όραίε! έναντίον των άλλων α-
λόγων και των σκύλων.

—Κρίμα! είπα ό μαρκήσιος, συλλο-
γίζοντας ότι έτσι δέν θα μπορούσε
να βρίσκεται πάντα στο πλευρό τής
μίς 'Ελλην. Έ, τότε αύριο!

—Όπότε θέλετε, κύριε μαρκήσιε...
απάντησε ό σέρ Τζέιμς, ό οποίος ά-
νάστανε μ' άνακούφισι.

—Όσοις ή άγωνία του τον κυριεύ-

Ό Βόλτον άδειασε την τρίτη μπουτίλια του...

και δυνατή άκούστηκε από την είσο-
δο του πύργου:

—Καλώς, ώριστε, εξάδελφέ μου!

Ό σέρ Τζέιμς σήκωσε τό κεφάλι
του και χαιρέτησε τό νεαρό μαρκή-
σιο. Ό τελευταίος έτρεξε άμέσως
προς αυτόν, τον έφίξε μέσα στην άρ-
καλιά του και τον πήρε μαζί του.

—Ελάτε, τού είπα, θα σας παρου-
σιάσω στους φίλους μου που βρίσκον-
ται συγκεντρωμένοι στην τραπεζα-
ρία. Θα ιδήτε και την μίς 'Ελλην,
την ανεψιά του παλμού μου φίλου σέρ
Ροβέρτου Βάλντεν.

Καθώς άκουσε αυτό τό όνομα, μία
άστραπη θόλωσε τά μάτια του σέρ
Τζέιμς. Μά ό Ροβέρτος δέν άντελή-
φθη τίποτε κι' εισήγαγε τον εξάδελ-
φό του μέσα στην τραπεζαρία, λέγον-
τας:

—Καλώς!

—Όσοις ή άγωνία του τον κυριεύ-

να τό καβαλλήσω... είπα ό μαρκή-
σιος.

Ό σέρ Τζέιμς άνασκήτησε, άκού-
οντας τά λόγια αυτά, μά τό πρόσω-
πό του παρέμεινε άπαθές.

—Πολύ εύχαρίστης, απάντησε. Μά
πρέπει να προειδοποιήσω την Έντι-
μόντρά σας πως έχει στο κυνήγι ένα
έλάντωνα που εγώ μόνο τό ξέρω...

—Ποιό;

—Όραίε! έναντίον των άλλων α-
λόγων και των σκύλων.

—Κρίμα! είπα ό μαρκήσιος, συλλο-
γίζοντας ότι έτσι δέν θα μπορούσε
να βρίσκεται πάντα στο πλευρό τής
μίς 'Ελλην. Έ, τότε αύριο!

—Όπότε θέλετε, κύριε μαρκήσιε...
απάντησε ό σέρ Τζέιμς, ό οποίος ά-
νάστανε μ' άνακούφισι.

—Όσοις ή άγωνία του τον κυριεύ-

Είπε τότε τον σέρ Τζέιμς "Ασ-
μπουρτον και τον ιπποκόμο του Βίλλε,
που, μόνοι άπ' όλους τούς κυνηγούς
είχαν κατορθώσει να τούς παρακολου-
θήσουν.

—Νά δυο καλά άλογα του βουνού!
είπα ό μαρκήσιος στην 'Ελλην.

Ό Ποσειδών είχε παραφερθεί πια
έντελως, και τίποτε, ούτε τά χελυδά-

ρια, ούτε τά σπηρούνια του αναθά-
του του δέν μπορούσε να τον συγκρα-
τήσει.

Μά και τό άλογό τής μίς 'Ελλην
φαίνονταν πως είχε φτερά.

—Έτσι ό καβαλλάρης κι' ή άναξών
είχαν φτάσει στο μέρος όπου τό δά-
σος καταλήγει στα σπήλαια του Πικ-
Γκουρν.

Μά τώρα τό άλογό τής μίς 'Ελλην
είχε άρχισει πια να κουράζεται κι'
έτσι ό Ποσειδών προσπεύτουν περισ-
σότερο από εκατό μέτρα.

—Έξαφνα όμως στάθηκε άνατριχιά-
ζοντας, με τ' αυτιά τεντωμένα, άκί-
νητος στα τέσσερα πόδια του...

—Συγχρόνως, ή μίς 'Ελλην έννοιωσε
και τό δικό της άλογό να τρέμει και
να στέκεται άκίνητο.

Τήν ίδια στιγμή άκούστηκε ένα
τρομαρό μούγκρισμα και από τό ύψος
των βράχων φάνηκε μία τεράστια αρ-
κούδα, ή οποία ώρμησε με ταχύτητα
άστραπής έναντίον του άλόγου του
μαρκήσιου Ρογέρτου.

Ή μίς 'Ελλην έβγαλε μία κραυ-
γή τρόμου και ό σέρ Τζέιμς είδε τον
Ποσειδών να λυγίζει και να σωριά-
ζεται κάτω, γκρεμίζοντας συγχρόνως
και τον αναβάτη του.

VII

Τό θέαμα που άντίκρουσαν τότε τά
μάτια τής μίς 'Ελλην ήταν τόσο τρο-
μαχτικό, ώστε σκέπασε τό πρόσωπό
της με τά χέρια τής.

Ή άρκούδα κάνοντας ένα τελευ-
ταίο πήδημα, έπεσε άπάνω στο άλογό
κι' έχωσε τά νύχια τής μέσα στο
στήθος του.

Έπειτα έτοιμάστηκε να άρμήσει
κατά του μαρκήσιου. Μά την ίδια
στιγμή ένα σφύριγμα άκούστηκε κι'
άμέσως κατόπιν μία σπριγγή κανυγή.

Κυριευμένη από μία περιέργεια πιο
δυνατή από τον τρόμο τής, ή μίς 'Ελ-
λεν άνοιξε πάλι τά μάτια τής και
κύτταξε.

—Τού! Τού!... φώναζε ή φωνή.

Και συγχρόνως ένας άντρας πειλο-
γίου άναστήματος σήκωσε από χέρι
γειτονικό σύνδεστρο. Ωπλισμένος με
ένα μαχαίρι, έβλινθησε κι' αυτός
σαν την άρκούδα, βέβηκε πλάι
της πριν ακόμα τά νύχια τής χωθούν
μέσα στο σώμα του μαρκήσιου.

—Τού! έπανέλαθε τότε ό γίγας.

Τό θηρίο με τό τεράστιο στόμα του
άνοιχτό, με τά μάτια του καταματω-
μένα, γύρισε άμέσως τό κεφάλι του
πίσω.

—Όστίς δέν ώρμησε, όπως θα πε-
ρίμενε κανείς, έναντίον εκείνου που
τό φώναζε. Φάνηκε ή διατάξη στην
άρχή, άνορθώθηκε κατόπιν στο πια-
νό του πόδι και κάρφωσε στο γί-
γαντα, ξαφνιασμένο, τά μικρά του μά-
τια.

—Εδώ, Τού! ξαναείπε ό τελευ-
ταίος έπιτακτική.

Ή άρκούδα, σαν μαγνητισμένη, έ-
κανε δυο βήματα μπροστά, θάζον-
τας ένα ύπόκοφο μούγκρισμα.

—Κάτω! πρόσταζε ό άγνωστός.

—Αμέσως ή άρκούδα πλάνιζε κα-
ταγής κι' άρχισε με τή γλώσσα τής
να γλείφει τά πόδια του γίγαντος.

—Όλ' αυτά διαδραματίζονταν σε
διάστημα λιγότερο του λεπτού. Μά
τό διάστημα αυτό έφτασε στο άλογό
που δέν ήταν παρά μόνο τραυματι-
σμένο, ν' άνορθωθεί και να φύγει, έ-

νώ ό μαρκήσιος "Ασμπουρτον που μό-
νο μερικά γραντζουνίσματα είχε πά-
θει, άνορθώθηκε, χλωμός, ταραχμέ-
νος, μά χωρίς να τρέμει καθόλου.

Κύτταζε τότε τό παράδοξο συμ-
πλεγμα που άποτελούσαν τό πειθίγιο
πιά θηρίο και ό άπαθέστατος δαμα-
στής του.

Ό τελευταίος ήταν ένας άντρας
ήρακλείου άναστήματος, με ώμους
τετραγωνικούς, με γείλη παχιά και
με μέτωπο στενό, πάνω άπ' τό οποίο
φύτρωναν πυκνά και σκουρά τά γρι-
ζα μαλλιά του.

Χαμογελούσε κυττάζοντας τό μαρ-
κήσιο κι' είχε φέροι τό χέρι του στο
πλατό περικλάιμο τής άρκούδας.

—Ελπίζω, είπα τέλος στο λόρδο
Ρογέρτο, ότι ή Έξοχότης σας δέν έ-
παθε τίποτε...

—Τίποτε εύτυχώς, απάντησε ό
μαρκήσιος ταραχμένος ακόμα, μά λι-
γο έλειψε να με κατασπαράξει τό ζωο
σου.

—Ή Έξοχότης σας άπατάται, ά-
πάντησε ό γίγας. Αυτό τό ζωο δέν
είνε δικό μου.

—Τί λές;

—Ναί, δέν είνε πια δικό μου. Τό
πούλησα πρό των χρόνων και, μο-
λονότι δέν με είδε καθόλου στο διά-
στημα αυτό, έν πούτοις μ' άναγνώ-
ρισε εύκολα, όπως μπορεί να κρίνει ή

της πω εγώ.

Και ύψώνοντας τό δάχτυλό του,
έδειξε στην άρκούδα ένα γειτονικό
βράχο.

—Πήγαινε να πλαγιάσεις εκεί!
την πρόσταζε.

Ή άρκούδα σηκώθηκε και άργά,
πήγε και πλάγιασε στο μέρος που τής
είχε ύποδείξει.

—Πώς; είπα ό μαρκήσιος. Αυτό τό
ζωο δέν είνε πια δικό σου;

—Όχι, Έξοχότης. Τό πούλησα.
ώπως σας είπα, πρό των χρόνων...

—Καί σε ποιόν τό πούλησες;

—Σ' ένα δαμαστή, όνομαζόμενο
Συμεών.

—Καί πώς αυτό τό ζωο βρίσκεται
εδώ; ρώτησε ή μίς 'Ελλην.

—Δέν ξέρω...

—Μά... και σεις, πώς βρεθήκατε έ-
δώ;

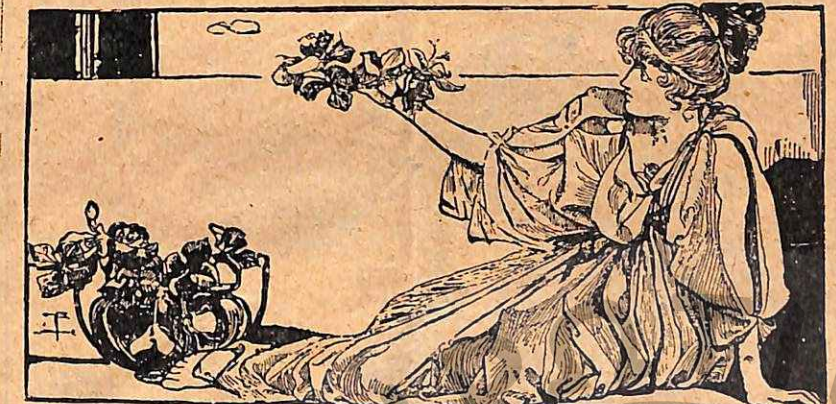
—Α! είπα ό γίγας, όσο για μένα
τό πράγμα αλλάζει... Έγώ βρίσκομαι
εδώ, γιατί με διέταξε ό άφέντης.

—Καί ποιος είνε ό άφέντης σου;

—Ίδού τον, απάντησε ό γίγας.
Έρχεται εδώ.

Ό μαρκήσιος έκανε μία κίνησι εκ-
πλήξεως, ενώ ή μίς 'Ελλην έβγαλε
μία κραυγή και κλονίστηκε επάνω
στη σέλλα τής.

Ό άνθρωπος που έδειχνε ό γίγας
δέν ήταν άλλος από τον καβαλλάρη

Έξοχότης σας.

Ό Ρογέρτος τον άκουσε χωρίς να
καταλαβαίνει.

Έντομεταξύ ό σέρ Τζέιμς κι' ό
ιπποκόμος του είχαν μείνει πίσω, χει-
ρονομώντας, φωνάζοντας και προσ-
ποιούμενοι ότι δέν μπορούσαν να έπι-
βληθούν στ' άλογό τους.

Ό Βίλλε είπα τότε στον κυρίό του.

—Χωρίς άλλο ή βοηθός του δαμα-
στού μās τά έκανε όλ' αυτά... Μας
πρόσθεσε. Άς φύγουμε.

Καί, σπηρουνίζοντας τό άλογό
του, τό έκανε να φύγει καλπάζοντας,
διευθυνόμενο προς τό γειτονικό χω-
ριό.

—Μά την πίστι μου, είπα ό σέρ
Τζέιμς. Ό Βίλλε είλε μία καλή ιδέα.

—Άς τον μιμηθώ...

Και ακολουθώντας καλπάζοντας τον
υπηρέτη του.

—Μά τότε, είπα ό Ρογέρτος, έπι-
τρέψατέ μου πριν σας εκφράσω την
άπεραντή εύγνωμοσύνη μου, να σας
ρωτήσω...

Ό "Όσμανν τον διακοψε με μία κι-
νησι και είπα:

—Καταλαβαίνω. Ή έντιμότης
σας δέν μπορεί να έξηγήσει πως ή αρ-
κούδα αυτή, ξεσπώντας από την
άφέντη της, βέβηκε εδώ μέσα, και
πως συγχρόνως μ' αυτή βέβηκε κι'
ή παλιάς τής άφέντης...

με τή λευκή γούνα που ό μαρκήσιος
είχε συναντήσει την προηγούμενη
μέρα και τον οποίο ό σέρ Ροβέρτος
Βάλντεν είχε όνομάσει Ναμπάμπ "Ο-
σμανν.

Ό καβαλλάρης έφτασε καλπάζον-
τας. Πήδησε έλαφρά καταγής, σε
τοιών βραχάτων άπόστασι από τό μαρ-
κήσιο και τή νέα κόρη, και τούς χει-
δέτσε με μία τέλεια γαί. Έπειτα
είπε στο γίγαντα:

—Όραία, Συμφών! Είσαι λαμπρός
υπηρέτης.

—Κόμρε, τού είπα τότε ό μαρκή-
σιος Ρογέρτος, είνε όραμα τό ότι κα-
τώφλωσα να σωθώ και φάνηκε ότι
σε σας έφείλω τή σωτηρία μου.

—Ίσως, μιλώρε, απάντησε ό
Ναμπάμπ "Όσμανν, χαμογελώντας
κινιγματικά.

—Μά τότε, είπα ό Ρογέρτος, έπι-
τρέψατέ μου πριν σας εκφράσω την
άπεραντή εύγνωμοσύνη μου, να σας
ρωτήσω...

Ό "Όσμανν τον διακοψε με μία κι-
νησι και είπα:

—Καταλαβαίνω. Ή έντιμότης
σας δέν μπορεί να έξηγήσει πως ή αρ-
κούδα αυτή, ξεσπώντας από την
άφέντη της, βέβηκε εδώ μέσα, και
πως συγχρόνως μ' αυτή βέβηκε κι'
ή παλιάς τής άφέντης...

—Μά, κύριε, είπα ό μαρκήσιος,
δέν μπορείτε να φύγετε χωρίς να μ'
αφήσετε να σας εκδηλώσω την εύ-
γνωμοσύνη μου.

Ό "Όσμανν κύτταζε τον Ρογέρτο
μ' ένα βλέμμα γεμάτο σστοργή.

—Θά ευχαριστούμε, είπα. Και ι-
σως πολύ σύντομα. Χαιρέτε, Έξοχό-
τητα...

Και έκανε ένα βήμα προς τά πίσω

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΙ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ

ΜΟΡΙΣΟΝ, Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΡΕΠΟΡΤΕΡΣ

Πώς ο Μόρισον πραγματοποιεί το ταξίδι του στην Εύρωπη. Στά μαγειρεία ενός υπερωκεανείου. Η συνέντευξή του με τον Γλάδστον. Η επέμβαση της κόρης του μεγάλου πολιτικού. Μία άκρως παρὰ τῇ βασιλείᾳ τῆς Ἀγγλίας. Ἡ καλωσύνη τῆς Βικτωρίας. Μία τοῦμα στον βασιλικό ἀντιθάλαμο. Στὰ ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου, κτλ.

Ἡ βασίλισσα Βικτωρία

μεσολαβήσῃ στον πατέρα της. Μὰ κ' αὐτὴ τοῦ ἀπάντησε ἀργητικά.

Ὁ Μόρισον ὠπλίστηκε μὲ ὑπομονή κ' ἄρχισε ἐπὶ μιὰ ἐβδομάδα συνέχῃ νὰ παρακολουθεῖ τὴν μίξ Γλάδστον καὶ νὰ τῆς γίνεταί φορτικώτατος μὲ τὰ πεισματάρικα του παρακάλια...

Στὰ τελευταῖα μάλιστα ἡ κόρη τοῦ διασώματου πολιτικοῦ, γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῇ, τὸν πῆρε στὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της καὶ τοῦ τὸν παρουσίασε μὲ λίγα λόγια κολακευτικά. Κ' ὁ Γλάδστον, ἐμπρωμμένος στὴν ἀλαλιὰ τοῦ πολυθρόνου, τοῦπε μὲ καλωσύνη.

—Πλησίασε, νεαρό μου, καὶ πες μου τὴν ἱστορία σου... Ἐμπρός!...

Μίλα, μὰ κάπως δυνατὰ, γιὰτὶ δὲν ἰκούω καλά...

Ὅταν ὁ Μόρισον ἀποτελείωσε τὴν ἀπάντησί του, ὁ Γλάδστον τοῦ ἐάνησε:

—Εἶσαι πολὺ διασπαστικός, παιδί μου, πολὺ τολμηρὸς, μὰ καὶ πολὺ φιλόδοξος... Προσέφερε μόνονα μὴπως αὐτὸ τὸ τελευταῖο σὲ χάνει νὰ περαιοσῇς ἀπὸ τὸν ἴσιο δρόμο τῆς ὡρῆς... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, μπρό-βο σου!...

Ὁ Μόρισον ἀναγέλλισε. Εἶδε εὐνοϊκῇ τὴν ἀπερίσκεπτα τριγύρω του, καὶ βιάζοντας ἀμέσως τὰ μπλόκα καὶ

τὰ μολύβια του, ἐτοιμάστηκε νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν Ἀγγλο πρωθυπουργὸ μιὰ ἐνδιαφέροντα καὶ μακρὰ συνέντευξη.

Μὰ ἀπόμεινε μόνονα μὲ τὴν ὁρμή, δυστυχῶς, γιὰτὶ ἐκείνη τῇ στιγμῇ ξαναπαύθηκε στὸ σαλόνι ἡ κόρη τοῦ Γλάδστον καὶ, τραβώντας ἀπὸ τὸ μανίκι τὸ νεαρό κ' ἐνοχλητικὸ ρεπόρτερ, τὸν ἐβγάλε ἀπὸ μέσα, λέγοντάς του μαλακά μὰ σταθερά:

—Ἦτανε παιδί, καλὸ μου παιδί... Κουράζεις τὸν πατέρα σου... Ἐλὰ μαζί μου τώρα κ' ἀνόμενα ἔχει ὁ Θεός... Τὰ ξαναλέτε πάλι τότε...

Ὁ Μόρισον στήριξε μὲ χροὺ τὴν καρδιά του καὶ παράτησε μόνονα τὸν μεγάλου διπλωμάτη. Μὰ ἂν δὲν εἶχε τὴν τὴν συνέντευξή του αὐτῇ, εἶχε ὅμως στὸ κεφάλι του μεγάλη φαντασία, κ' ἦταν τερατολόγος, σὰν γνήσιος Ἀμερικανός.

Γι' αὐτὸ καὶ οἱ νοήμονες ἀναγνώ-σται τοῦ «Κόσμου» τῆς Νέας Ὑόρκης διδάξαν, ἐπειτα ἀπὸ καμμιὰ δεκαπενταετία μέρους, κατὰπληκται, τὴ συνέντευξή του μὲ τὸν Γλάδστον, κ' ἐπὶ τὰς ἀνάγκες τοῦ μὲ τὴν Νέας Ὑόρκης, ὁ Μόρισον ἀναγκάστηκε νὰ παρουσιάσῃ στὴν βασιλεία τῶν Ἀγγλων μὲ τὰ στοιχικά κληρονομία ρούβιν.

Ἐκείνη ὅμως δὲν ἔδωσε καθόλου σημασία σ' αὐτὴ τὴν ἀεὶ ἀνωτέρας βίαν παρατυπία, ἀλλὰ τὸν φρόνισε καλὸδολὰ κοντά της, λέγοντάς του:

—Πλησίασε, παιδί μου... Μὴ στέ-κεις τόσο πολὺ μακριὰ μου...

Ὁ Μόρισον πλησίασε κ' ὠπλί-σθηκε συγχυσμένος καὶ βουδός. Κ' ἡ Μεγαλειότης της τοῦ ξανάπε χαμογελώντας, δείχνοντάς του δυὸ νέες γυναῖκες ποὺ καθόντουσαν γύρω της.

—Σοὺ παρουσιάζω τὴν πριγκίπισσα Ἑοικέτη τοῦ Βάτερμπεργ, καὶ τὴν πριγκίπισσα Βικτωρία τῆς Οὐαλλίας... Εἰσελθε, δικαιούντα κ' αὐτὲς μίαν ὑποχλίσεως ἐκ μέρους σου, κατόπιν ἀπὸ τὴ δική μου...

Ὁ ρεπόρτερ μας κοκκίνισε σὰν ἀσπιδό, ἀπὸ τὴν πλαγίᾳ κ' εὐγενική αὐτῇ προσοφάνει, μὰ δὲν τᾶχσε καθόλου. Ἀποκρίθηκε ἀμέσως:

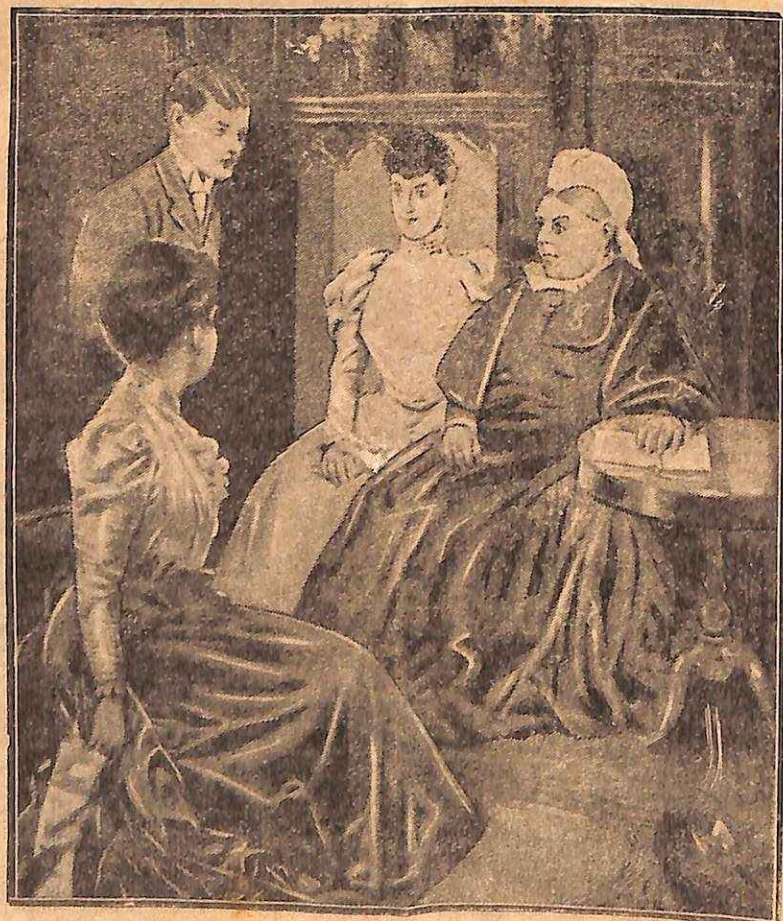
—Συγχαρίζετε τὴν παρόλειψή μου αὐτῇ, Μεγαλειότητά... Ἡ Μεγαλειότης σας εἶχε ἐλπίσει ἐπάνω της τὸ μαντί μου, καὶ δὲν ἔδωκα γύρω μου.

Ἡ πριγκίπισσα ἔσκασε, στὰ γέ-λια κ' εἶπαν εὖθιμα στὴ βασιλίσσα: —Μὰ, γιὰτί, ὁ κύριος σὰς χάνει κομπλιμέντα... Παρ' ὅλα τὰ ἀσπρα σας μιλιά, φαίνεται πὺς τὸν γοητεύσατε!...

Ἡ βασίλισσα χαμογέλασε ξανά καὶ ἄρχισε νὰ τὸν ρωτῇ γιὰ γέλια δυὸ ζητήματα, στὰ ὁποῖα ὁ νεαρός ρεπόρτερ ἀπαντοῦσε μὲ ἐτοιμότητα καὶ τόλμῃ ἀσυνήθιστη γιὰ τὴν ἡλικία του. Κ' ὅταν ἡ βασίλισσα τοῦ εἶπε:

—Σοὺ ἀρέσει ἡ δημοσιογραφία;... Σ' αὐτὴν θὰ ἐπιδοθῇς;...

Ὁ Μόρισον τῆς ἀπάντησε μὲ ἐξυ-

—Πλησίασε, παιδί μου, εἶπε στὸ Μόρισον ἡ Βικτωρία. Μὴ στέκεις τόσο μακριὰ μου.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

πνάδα:

—Καὶ βέβαια μοῦ ἀρέσει... Ἀν μάλιστα ὅλος ὁ κόσμος μοῦ δείξει τὴν καλωσύνη, μὲ τὴν ὁποία μὲ τιμᾷ τόσο πολὺ ἡ Μεγαλειότης σας, τότε εἶμαι σίγουρος πὺς θὰ πετύχω στὴν καριέρα μου...

—Μερσί, νεαρό μου... Θυμήσου πάντα πὺς ἡ εὐχὴ μου σὲ συνοδεύει... εἶπε ἡ βασίλισσα τελειώνοντας, καὶ ξανάπρε τὸ βιβλίο ποὺ διάβασε πρὶν. Ἡ ἀκρόασις τελείωσε...

Ὁ Μόρισον τὸ κατάλαβε ἀμέσως καὶ, χάνοντας μιὰ νενική ὑπόκρισι, ἀποσύρθηκε πρὸς τὴν πόρτα, ὑποχωρώντας...

Μὰ καθὼς ὑποχωροῦσε χαϊρετώντας, σκόνταψε σὲ μιὰ μικρὴ πολυθρόνισσα καὶ σωρίστηκε συγχυσμένος στὸ ταπέτο!...

Εὐτυχῶς ὅμως γι' αὐτόν, σ' αὐτὸ τὸ παλάτι δὲν ἦταν θρονιασμένη μόνον ἡ βασίλισσα τῶν Ἀγγλων, ἀλλὰ βρισκόταν ἐπίσης θρονιασμένη τὸ τᾶκ καὶ ἡ λεπτέτης. Γι' αὐτὸ καὶ κανένας δὲν φάνηκε ὅτι πρότερος τὸ μικρογεννός αὐτό, κ' ἔτσι μπόρεσε, δίχως πολλὰ ἀδραξίς ντροπῆς, τὸ δύστυχο φωναντῆ τῆς Δημοσιογραφίας νὰ σηκωθῇ μονήνι του καὶ ν' ἀποτραβηθῇ στὸ διάδρομο...

Μὴ ὅμως ποὺ βρέθηκε ἐλεύθερος: ἔβλεπε στὸ δόμο, πλημμύρισε ἀπὸ ἀκατάτη χαρὰ: Εἶχε ἐξολήσει τοὺς λογαριασμούς του μὲ τὴν Βικτωρία!...

Τοῦγοντας ἔρχεται ἡ ὁρμή... Πράγματι, ὁ Μόρισον, εὐθὺς μετὰ τὴν Βικτωρία, σοφίστηκε νὰ πάρῃ συνέντευξή καὶ μὲ τὸν βασιλέα τοῦ Βελγίου Λεοπόλδου. Ἐπὶ, χωρὶς νὰ χρονομετρήσῃ καθόλου, βρέθηκε ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες στὴς Βρυξέλλες...

Ζήτησε νὰ τοῦ δείξουν τὸ παλάτι. Κ' ὅταν βρέθηκε μπροστὰ στὴν ἐπίσημη ἀνέδοξά του, στράβωσε τὰ χεῖλη του μὲ περιφρόνησι κ' εἶπε μέσα του:

—Μὰ παλάτι εἶνε αὐτό, γιὰ ὄνομα Θεοῦ;... Ἡ φυλακὴ τοῦ Μπρού-κλιν, γυροῦν καλτέρα στὸ μάτι...

Καὶ κρίνοντας ἀπὸ τοὺς τύπους τὴν οὐσία, τράβηξε κατ' εὐθείαν μέσα σὰν νὰ βρισκόταν σπῆτι του, γιὰ νὰ ζήτησῃ ἀκρόασι ἀπὸ τὴν δημοκρατικὴ κ' ἀπολικὴ αὐτῇ Μεγαλειότητά, ἡ ὁποία κατοικοῦσε στὸ γοικοκυρόσπιτό ἐκείνο...

Μὰ μὲλις ἔκανε λίγα βήματα πρὶν μέσα στὴν ἀμύστροτη αὐλή, ἔνας ἀξιωματικὸς τὸν γράπωσε ἀπὸ τὸν ὦμο, καὶ τὸν ρώτησε:

—Γιὰ ποὺ τῶρα, νεαρό μου, μὲ τέτοιο τσιμπέ;

Μὰ οὐτὸς ὁ ἔνας οὐτὸς ὁ ἄλλος μπόρεσαν νὰ συνεννοηθῶν, γιὰτὶ δὲν μιλοῦσαν τὴν ἴδια γλῶσσα. Γι' αὐτὸ κ' ὁ Μόρισον ὠδηγήθηκε ἀμέσως ἀπὸ βελούδινη, παρειὰ κορτίνα...

Ἐπειτα ἀπὸ λίγαι παρουσιάστηκε ξανά χαμογελαστός, ἔγνεψε στὸν Μόρισον νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, κ' ἀνοίγοντας τὴν ἴδια ἐκείνη πόρτα τὸν ἄρξε νὰ περᾷ μέσα...

Ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Βασιλεὺς τῶν Βέλγων Λεοπόλδος, περιμένει ἀνυπόμονα τὸν μικρό, ἀλλὰ θαυματουργὸ δημοσιογράφο.

Ὁ Μόρισον τὸν ἀπάντησε μὲ ἐξυ-

στο προσέχων: Ἡ συνέχισα.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἀξία τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς στὴ Σουλτα νικη Τουρκία. Ὁ πρέσβης τοῦ Ναπολέοντος καὶ ὁ ἀγῶς τῶν Γενιτσαρῶν. Ἐνας παλιὸς καυγᾶς με ταξὶ Ἀγγλων καὶ Γάλλων. Ἡ πρεσβεία τοῦ βασιλικῆς Ἀγγλικῆς Ὑμνου. Ἐνας κακοῦργος ποιητῆς. Ἡ τελευταῖες στιγμὲς τοῦ δολοφονοῦ Λασενέρ, κτλ.

Πόση λίγη σημασία εἶχε ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ κατὰ τοὺς παλαιότερους χρόνους στὴν σουλτανική Τουρκία, φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὴν παρακάτω ἀληθινὴ ἱστορία: Κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, πρέσβης τῆς Γαλλίας στὴν Κωνσταντινούπολι ἦσαν ὁ κύριος Σεβαστιάν. Μὴ μέρια λοιπὸν ἔνας δυστυχὴς μὴμπα-σῆς, ποὺ τὸν κυνηγοῦσαν οἱ ζαπτιέ-δες, κατέφυγε γιὰ νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του μέσα στὴν καμπίναν τὴν διατεθει-μένη γιὰ τὸν Γάλλο πρέσβη στὰ λου-τρά τοῦ Κερατίου κόλπου, τὴν ὥρα τοῦ μετὰ τὸν ἔκτακτο πρεσβευτὴν...

Ὅταν ἀνέβηκε ἀπὸ μιὰ θαρεὶ ἀρρώστεια ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος 14ος, ἡ ἀδελφὴ κυ-σικὸ γιὸ τοῦ κόμης τοῦ Χόλσταϊν. Ἡ μουσικὴ δὲν εἶνε τοῦ Χαϊνκελ, μὰ κάποιος Σμιθ, γεωμετρεὺς καὶ ἀντιγραφὸς τοῦ Χαϊνκελ, τὴν διόρθω-σε καὶ ἀπὸ καὶ ποτὶλε ἡ σύγχυσι.

Ποιὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια, κανεὶς δὲν ξέρει.

Ἐνας ποιητῆς, τοῦ ὁποῦ δὲν θὰ ἐσταθῇ ἡ ἐκατονταετηρίδα, εἶνε ὁ κυνικός δολοφόνος Λασενέρ, ὁ ὁποῖ-ος εἶχε ἀπίστευτὴ εὐγένεια στὴ νὰ συνθέτῃ στίχους καὶ νὰ ἐπιτυγχάνῃ πρῶτης τάξεως ὁμοιοκαταληξί-ας.

Μέσα στὴ φυλακὴ του, περνοῦσε τὸν καιρὸ του γράφοντας ποιήματα, πολλὰ τῶν ὁποῶν μάλιστα ἔχουν καὶ κάποια φιλολογικὴ ἀξία. Ὅταν μά-λιστα καταδικάσθῃ εἰς θάνατον, ἔκα-με ἕνα πρῶτης τάξεως ποίημα γιὰ τὴν κατατόμησί του.

Τὴ στιγμῇ ποὺ τοῦ ἔκοβαν τὰ μαλλιά γιὰ νὰ τοῦ κόψουν κατόπιν τὸ κεφάλι στὴ λαμψή, ὁ Λασενέρ διατηροῦσε ὅλη του τὴν ψυχραιμία κ' ἔλεγε ἀποτεινόμενος στοὺς περὶ αὐτόν:

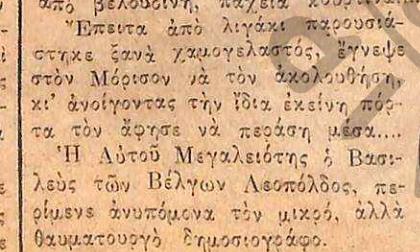
—Ὅλ' αὐτὰ μὲ κάνουν νὰ φαντά-ζομαι ὅτι εἶμαι ἕνας πλούσιος καὶ δυνατὸς ἄρχοντας, ὅπως οἱ παλαιοὶ σιγᾶδες τοῦ μεσαιῶνος. Βγαίνω ἀπὸ τὸν πύργο μου, ἔχω ἕνα δῆμο στὴν διάθεσί μου, ἔχω τοὺς ὑπηρέτας μου, ποὺ εἶνε πρῶτοι καὶ κάνουν ὅτι τοὺς διατάζω καὶ τὴ φρουρά μου ποὺ μὲ συνοδεύει καὶ... πᾶν νὰ κάμω τὸν περίπατό μου σπὸν... ἄλλο κό-σο!

Ὅταν ἔφτασαν στὸν τόπο τῆς ἐκ-τελέσεως, ὁ Λασενέρ ἀκολουθοῦσε τὰ ἄσπετα του.

Ἀρκά τῶρα, τὸν διέκοψε ὁ δῆμος. Ἡ ὥρα ἔφτασε. Ἐγὼς κα-μὶ τελευταία ἐπιθυμία νὰ διατυπώ-σῃς...

Ναι... ἀπάντησε ὁ Λασε-νέρ. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μάθω... κινεζικά!...

Φυσικά, δὲν τοῦ ἔκαναν τὸ χα-τήρι τοῦ αὐτοῦ, γιὰτὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἔπρεπε γιὰ πολλὰ χρόνια ἀκόμα τὸ κεφάλι του νὰ μείνῃ κολλημένο στοὺς ὦμους του!

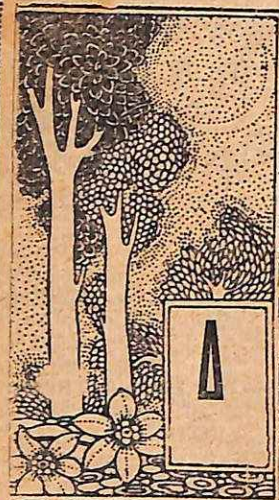

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΩΣ: Ἡ συνέχισα.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ HENRI LAVEDAN

Ο ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΣ

Οι σκηνές των σκυλιών.

—Σας ευχαριστώ, μου είπε, δεν έχω καιρό.
—Δεν σας διασκεδάζει η 'Εκθεσις;
—Όχι, με την πίστι μου! και έφυγε γρήγορα.

—Είπεν μοναχός, με τον 'Ιάκωβο ντε Μπερνάς, έναν παλιό μου φίλο. Μ' έπιασε άγχαζέ με πήραμε στην 'Εκθεση, όπου κόσμος πολυς τριγύριζε θαυμάζοντας τα κοπάδια των κυνηγετικών σκυλιών, που ήταν κλεισμένα μέσα σε ώμορφες κλωσδες.

—Δεν μου λές, ρώτησα το φίλο μου, γιατί ο κύριος Ντυρέν, δεν θέλησε να μπει μέσα; Μου φάνηκε πως δεν είναι στα καλά του!

—Ο φίλος μου ντε Μπερνάς απάντησε σοφά:

—'Εχεις λάθος. Ο Ντυρέν έχει δική του μη μάς συνοδού στην 'Εκθεση των σκυλιών και σε βεβαίω πως στη θέσι του κι' εγώ θάβηναι το ίδιο.

—Φαίνεται, είπα, πως κανένα σκυλί θάβηναι άνακατεμένο στη ζωή του!

—Ναι. Αυτό ακριβώς συμβαίνει.

Του έχει συμβεί μια παράδοξη και τρομακτική ιστορία, που θα σου διηγηθώ τώρα άμείως.

Και αφού ο Μπερνάς με τράβηξε σε μια γωνία, άρχισε να μου λέει:

—'Εδώ και πέντε χρόνια, ο Ντυρέν κατοικούσε στην έξοχη και δεν έργότανε στο Παρίσι παρά σπάνια, για να διασκεδάσει και να πάει στο θέατρο τη γυναίκα του, τη νόστιμη μικρούλα κυρία Ντυρέν. 'Υστερα, όταν εκείνη βαρύντα να γυρίσει στα μαγαζιά, επέστρεφαν στη Βανδέν, όπου βρισκόταν το κτήμα τους.

Είχαν πραγματικά θανάσιο κτήμα, μ' ένα μικρό παλατάκι μέσα, με όμορφο πάρκο, με κήπο και λίμνη με ψάρια. Πολλές φορές έμεινε εκεί και με περιποιηθήκανε με την ναρκισσιστική τους. 'Η ώρα μας περνούσανε ώμορφα. Τήν 'ήμερα περπατούσαμε στα δάση, τότε καθόλα και τότε με άμαξή και το θρόνο διαδύσαμε ή χαρτοπαίζαμε, ενώ η κυρία Ντυρέν τραγουδούσε παίζοντας πιάνο.

Είχαμε καλούς γείτονες, καλούς υπηρέτες, θανάσια τοπία, λαμπρά φαγητά και παλιά κρασιά και ή μέρες έτσι περνούσαν ευχάριστα. Δηλαδή να σας πω, πως στο σπίτι είχαν κι' ένα μεγάλο γκρίφο σκυλί, που το λέγανε «Σουλτάνο», πολύ άφοσιωμένο στην κυρία Ντυρέν. Τήν

έκολουθε παντού.

Πρό πάντε ακριβώς, έτών, όπως σας είπα, με προσκαλέσανε το καλοκαίρι να πάω να τους κάνω συντροφιά καμιά δεκαπέντε μέρες. 'Ερχομαι εκεί την ώρα του δείπνου. Ο Ντυρέν με δέχτηκε με άνοιχτη άγκαλιά και μ' έβαλε να καθίσω δεξιά στη γυναίκα του.

Εκείνο το βράδυ, θυμάμαι, ή κυρία ήταν πολύ προκλητική. Φορούσε μια φορεσιά με άσπρες δαντέλλες και μεγάλο νεκροτό. Σας βεβαίω πως μετέδιδε μια μαγνητική χάρι στα αντικείμενα που ήταν γύρω της και στα πράγματα για τα οποία μιλούσε!

Στα πόδια της, ανάμεσα στην καρέκλα της και στη δική μου, ήταν ξαπλωμένος ο «Σουλτάνος». Για να τον ευχαριστήσω τοδωκάκα ένα ξεροκόμματο και αφού το έφαγε, μου έγλυψε τα δάχτυλα πολλές φορές.

Η κυρία Ντυρέν κτύπησε διαρκώς κι' επιμόνως έναν νέο μελαχρινό, που καθότανε στο άλλο μέρος του τραπεζιού. 'Ηταν κι' αυτός ένας καλεσμένος στην έπαυση. Κάποια στιγμή ή κυρία του είπε παρακλητικά:

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Ο Μορινιάκ με διέκρινε λέγοντας...

ζη. Τώρα θα ιδήτε: Ο μελαχρινός νέος, για ν' αποδείξη την αλήθεια της ιστορίας αυτής, άρχισε σιγά-σιγά να λέει:

—Μια φορά ήταν ένα σκυλί...

—Αμέσως το ζω απάντησε μ' έναν υπόκωφο γρυλισμό.

—'Υστερα άρχισε να γαυγίζει. Η κυρία Ντυρέν με πολλή κόπο, κατόρθωσε να τόν κάμει να σωπάσει.

Το έπεισόδιο αυτό κατόπιν ξεχάστηκε και το γεύμα τελείωσε ήσυχα.

Μά εγώ, δεν ξέρω για ποιόν, αίτια, υποπτεύθηκα αυτήν την άνεξήγητη έχθρα του σκύλου προς το νέο και έβγαλα να καθίσω δεξιά στη γυναίκα του.

Εκείνο το βράδυ, θυμάμαι, ή κυρία ήταν πολύ προκλητική. Φορούσε μια φορεσιά με άσπρες δαντέλλες και μεγάλο νεκροτό. Σας βεβαίω πως μετέδιδε μια μαγνητική χάρι στα αντικείμενα που ήταν γύρω της και στα πράγματα για τα οποία μιλούσε!

Στα πόδια της, ανάμεσα στην καρέκλα της και στη δική μου, ήταν ξαπλωμένος ο «Σουλτάνος». Για να τον ευχαριστήσω τοδωκάκα ένα ξεροκόμματο και αφού το έφαγε, μου έγλυψε τα δάχτυλα πολλές φορές.

Η κυρία Ντυρέν κτύπησε διαρκώς κι' επιμόνως έναν νέο μελαχρινό, που καθότανε στο άλλο μέρος του τραπεζιού. 'Ηταν κι' αυτός ένας καλεσμένος στην έπαυση. Κάποια στιγμή ή κυρία του είπε παρακλητικά:

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Μόλις άκουσε τ' όνομα του ο σκύλος, εγάργησεν υπόκωφα. «Ολοι γελάσαμε κι' ο Ντυρέν μās εξήγησε άμείως τι συνέβαινε:

—Είπε μια άληθινή κομωδία, μās είπε. Είπε ένας μήνας τώρα πούναί εδώ ο κύριος Μορινιάκ κι' ο «Σουλτάνος» δεν μπορεί να τον υποφέρει. Τόν έχει στο στομάχι! 'Αμα άκούται άπλως τ' όνομα «Μορινιάκ» ή τόν ιδιον να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

Δεν απάντησα τίποτε. Πήραμε το τσάι και πήγαμε να κοιμηθούμε. Τήν άλλη μέρα το πρωί, στο πρόγευμα, έμαθα πως ο «Σουλτάνος» είχε δαγκώσει πολύ ελαφρά τόν ντε Μορινιάκ και ότι ο Ντυρέν, για να μην πάθει χειρότερα ο φίλος του, διέταξε να δέσουν με άλυσίδα το σκύλο και να τόν κλείσουν κάπου.

Τον έβλεπα να μιλά, άρχίζει να μουγκρίζει!

—Πότε, κύριε Μορινιάκ, θα κάνης το «Σουλτάνο» να σ' αγαπήσει;

Σχολιάζαμε αυτήν την έφοδο του σκύλου και ο νέος, που διασκεδάζε, βλέποντας τις φιλικές προσφυλές του Ντυρέν, μās είπε πως ολ' αυτή άμέσως γιατί δεν βρισκόταν εν άσφαλεία!

Παρεκάλεσε μάλιστα να μη λένουν το σκυλί παρά μονάχα σαν φύγει για το Παρίσι.

Το άπόγευμα πήγαμε όλοι στα δωμάτιά μας να τελειώσουμε την άλλη λογαφία μας. Η ζέση ήταν άνοσηφορη. Η γή, τα φυτά, τα πουλιά, όπεφταν από το κάπνα του ήλιου.

Άξαφνα, μέσα στην άπονηχτική ζέση και στην ήσυχη, άκούστηκαν κραυγές άπελπιστικές στο κάτω πάτωμα, όχι μακριά από την κάμαρά μου. 'Ετρεξα όσο μπορούσα πιο γρήγορα κι' όταν τέλος κατέβηκα, βρέθηκα μπροστά σ' ένα τρομακτικό θέαμα, που δεν θα το ξεχάσω ποτέ στη ζωή μου: Είδα τόν ντε Μορινιάκ πεσμένο κάτω να ούρλιαζε σαν άμνημονιασμένος, ενώ δυ άνηρέτες τόν κρατούσαν γερά για να μην τός ξεφυγή. 'Εκείνος σπαρταρούσε και άφριζε και ούρλιαζε φορητά.

Κατάλαβα άμέσως πως ήταν λυσασμένος. Γιατί ένας άφρος λευκοκίτρινος, σαν σαπουνάδα, έβγαίνε από το στόμα του και τα χαρακτηριστικά του ήσαν άπαισιος παραμορφωμένα. Το στόμα του άνοιγόκλεινε τσάτσιο, σαν να τός είχε ξελειωθεί ή μασάλα και τα κόκκινα έζαλα μάτια του πεταχόντουσαν έξω από τις κόγχες τούς, έτοιμα, θαρρείς, να κυθουν στο μάγουλό του.

—Ολοι, όσοι εχον προστρέξει, τόν κτύπαζαν με φορηά.

Άξαφνα ο λυσασμένος άρχισε να βοήζει την κυρία Ντυρέν, με κατάρες και βλαστήμιες σατανικές και στο τέλος ξεστόμησε τη φορητή αλήθεια, που είχα υποπτευθεί. Θυμάμαι τα λόγια του:

—'Α!... 'Α!... ούρλιαζε. Είμαι λυσασμένος!... Φευγάτε να μη σας δαγκώσω!... Άφρησε με γιατί θά σας δαγκώσω!... Σφάλμα δικό σου, ώμορφή μου κυρία Ντυρέν... Το σκυλί σου ζήλευε, γιατί μ' αγαπούσε!... και με δάγκωσε και λύσσαζε!... Ποιός είνε το σκυλί σου, να τός σκοτώσω!... 'Ο «Σουλτάνος» σου, το θρομόζωό σου, άγάπη μου!...

Ο Ντυρέν έφυγε έξαλλος και μισέρελλος, σαν άκουσε αυτή την τρομερή άποκαλύψη, τη φορητή αυτή άτιμία!...

Η γυναίκα του λιποθύμησε κι' άναγκαστήκαμε να δέσουμε τόν ντε Μορινιάκ και να τός θέλουμε φίμωτρο στο στόμα.

Μετ' αχαντασχητό ώρες πέρασε ο δυστυχισμένος αυτός, μέσα σε φορητούς σπαρμούς.

Το «Σουλτάνο» τόν σκοτώσανε και πουλήσανε την έπαυλή τούς.

Χάρης στους διαρκτικούς και τίμιους υπηρέτες, το σκάνδαλο αυτό, το τόσο δραματικό, δεν μαθεύτηκε στον κόσμο.

Από τότε όμως ο Ντυρέν δεν μπορεί, δεν υποφέρει να βλέπει σκυλιά.

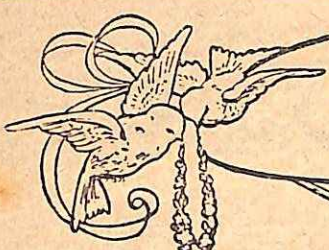
—Και όμως, είνε γνωστόν βεί μένει ακόμα με τη γυναίκα του. Πως γίνεται αυτό; ρώτησα τίποτε.

—Για να μη μάθω τίποτε ο κόσμος, φίλε μου... Κατ' άνάγκη...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ HUGES DE ROUX

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΟΥ ΕΠΙΛΟΧΙΑ

—Ολοι αγαπούσανε τόν επιλοχία του 'Ιπικού, το Σαλιάντ, οι σύντροφοί του και οι άνωτεροί του έν και ήταν λίγο άνάποδος, όταν έπινε πολύ.

Λέγανε πως τα γονικά του σπόν τόπο του είχαν λεφτά πολλά και γι' αυτό ο Σαλιάντ δεν ήταν ποτέ άδειακός. Πολύ συχνά μάλιστα έκανε έπιδεικτικά κουβαρνταλίκια και γλεντούσε διαρκώς. Σε τρία χρόνια γίντηκε επιλοχίας του 'Ιπικού στο 'Αλγέριο.

—Ποιός είνε πάλι; Τι θέλεις; Τι συμβαίνει, να πάρη ή όρηγή!...

—Διοικητά μου, τραύλισε ο ύπηρέτης-στρατιώτης, ένας καθολικός παπάς κι' ένας κύριος πολιτικά γτυμένος ζήτησαν να σας δούν...

Μισόγυμνος, κρατώντας το πανταλόνι στο χέρι, ο Διοικητής έτρεξε στην πόρτα.

Στο μισοσκόταδο είδε δυ ανθρώπους που περίμεναν. 'Ο ένας φορούσε όλόλευκα σαν άράπη. 'Ηταν παπας καθολικός από την Γκαρντάγια. Μπήκε χωρίς να συγκινηθί, χαιρέτησε με σέβας και είπε με φωνή σοδαρή:

—Διοικητά μου, έρχομαι να σας ζητήσω την άδεια να διαβάσω τις εύχες στην κηδεία του επιλοχία σας.

Ο Διοικητής, χωρίς ν' απαντήσει, κτύπησε το άλλο πρόσωπο που είχε ευχες συγγένους μέσα. Αυτός ήταν ντυμένος όλόμαυρο και φόραγε άσπρο κολλάρο.

—'Ερχομαι κι' εγώ, κύριε Διοικητά, ε'πε, να διαβάσω την έπικήδειο άχολούβια στο νεκρό σας. Είμαι ιε-

ρς διαμαρτυρούμενος.

Ο Διοικητής σταύρωσε τα χέρια του, κατακοκκίνισε από το θυμό του και είπε:

—Αυτό πετά μās έλαίπε! Πρέπει λοιπόν να κόψω το νεκρό σε δυ κομμάτια; 'Ηταν καθολικός ή διαμαρτυρούμενος ο επιλοχίας Σαλιάντ; ρώτησε, γυρίζοντας προς το λοχαγό.

—Κανείς δεν ξέρει, είπαν ο λοχαγός.

Δεν περιγράφεται πειθό ο παρουσής που έπιασε το Διοικητή.

—Πρέπει να μάθουμε... 'Αλλά, να πάρη ο Διά... αυτό είνε δική σας δουλειά. Τι με σκοτίζετε έμένα; Και τι με μέλλει έμένα αν ήταν καθολικός ή διαμαρτυρούμενος ο επιλοχίας;

—Είς το όνομα του Θεού!... φώναζε ο καθολικός παπας. 'Ο μακαρίτης θά ήταν καθολικός γιατί έδω λυσώσανε γιατί θά μου τός πληρώσετε άκριβά. 'Εγώ δεν αγαπώ τούς παπάδες. Το ξέρετε... Βιάζομαι να φύγω. 'Εβείς οι παπάδες άμα άρχίσετε δεν τελειώνετε ποτέ.

Ο παπας κάτι θέλησε ν' απαντήσει, να δικαιολογηθί, μα ο Διοικητής τόν εκτόξευε άγρια κι' άρχισε πάλι τός βρισίδι:

—Σιωπή!... Πάψτε που να πάρη ο Διά... Σας τός ε'πα: Δεν έχει έδώ πλειονότητα. Πειθαρχία μόνο έχει!...

—'Επενέβη τώρα ο καθολικός παπας. —Διοικητά μου, είπα, αυτή ή ιστορία πρέπει να τελειώσει. Θά ψάλλω έγώ το νεκρό σε πέντε λεπτά.

Ο διαμαρτυρούμενος παπας ύμνος έβλεψε κατάβηκα.

—Πώς είπατε;... ούρλιαζε. Θά τόν ψάλλετε πει; 'Ο μακαρίτης ήταν διαμαρτυρούμενος και άνηκει σε μένα.

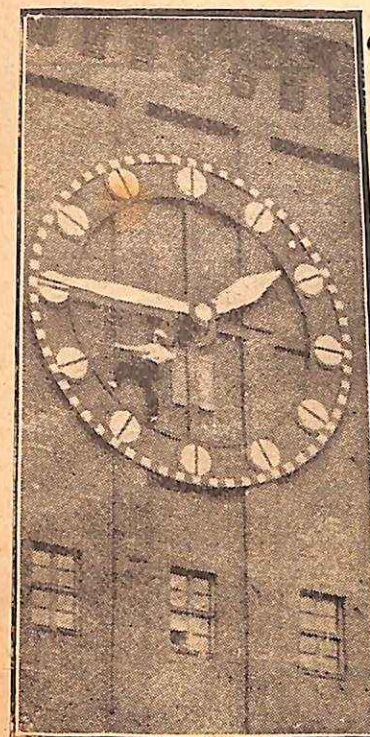
—'Εγώ είπα... —Είστε άμνημονιασμένος!...

—Είπα ο ίδιος ο Σατανάς!...

—Ο μακαρίτης ήταν καθολικός!...

—Όχι, ήταν διαμαρτυρούμενος!...

Ο Διοικητής άφρισε πειθό. 'Οργισσε με τός πανταλόνι στο χέρι, πάνω στους διαμαρτυρούμενους παπάδες, τός Θεού και τούς πέταξε έξω με σπρωξίες και κλωτσιές.

πειράμα αὐτὸ εἶχε καταπληκτικὴ ἐπιτυχία καὶ ὁ Λάϊνερτ ἀπὸ τότε ὄχι

μόνο ἔγινε διάστημα, ἀλλὰ κι' ἐκεῖ
 δὶς πᾶνπολλά χρήματα. "Ὅπως λέει
 ὁμοῦ καὶ ἡ λαϊκὴ παροιμία: «Ἡ στά-
 ννα πολλές φορές πᾶσι ἐστὶ θρόνος
 ἀλλὰ μὴ φορά τσακίζεται», δηλ. καὶ
 ὁ Λάϊνος πολλές φορές ἔκανε τὸ φο-

θερό πῆδημα τοῦ θανάτου, ἀλλὰ τὸ
 λος, μιὰ φορά πρὸ τριῶν ἐτῶν δὲν ἐ-
 πῆρε καλὰ τὴν φόρα του καὶ ἔπεσε
 κάτω. "Ὅταν ἐστρεψαν κοντά του
 τὴν πειγὴ γαστρός.

"Θνα παρόμοιο περίπου παιχνίδι περσίχρησε για χάνη και ένας Ίταλος ο Καντρίνο. Αυτός, κατά το 1901 χωρίς ποδήλατα κι' έλκυθρα έκανε πλούστατα, μακροβούτι από ύψος τριαντατέσσερις μέτρων και έπεσε με τα χέρια μπρός επάνω σε μιὰ κατφόρηκη σανίδα, έβλεπε εϊδος τσουλιθρας, πού την ούποια γλυστούρεσε ύστερα στα γήϊ. Τό μόνο πράγμα πού χρησιμοποιούσε για προφύλαξη, ήταν εϊκοσάπτε ζευγαριά γάντια τα οποία φορού το ένα επάνω στο άλλο μόνο και μόνο για να μή σπάση τα χέρια του μ' λις θζ τ' άκουμπονος στη σανίδα, πτή φόρα πού είχε.

τά το 1909, καθώς έκανε την επίδε-
ξι του σε μία πόλη της Ρωσίας, ζ-
λίστηκε κι' έπασε κατακέφαλα κ-
σικά έμεινε στον τόπο.

Καί όμως ο τραγικός του θάνατος
δεν χρησίμευσε ως παράδειγμα.
Τον άλλο χρόνο ο Καντίνιο ξανά
ζωντάνεψε! Παρουσιάστηκε δηλαδή
ένας νεαρός Βερολινέζος, ο οποίος
πε το όνομά του και διατείνεται
ότι μπορεί να κάνει το ίδιο μακροβότο
όσο ο Καντίνιο. *Καντίνιο*

τι μ' εκείνον. Ο νεός Καντόνιο όμως
δεν έβρισκε στα τριανταπέντε με-
χρι πενήντα μόνον στα δώδεκα
Προσελήλυτα από ένα 'πποδόρριο κ
το νόμισμά του είχε μεγάλη έπι-
χία. Σε μία παραστασι όμως έπε-
σε αυτός άσχημα και σκοτώθηκε.

Απο τότε η γερμανική Αυστρο-
 ύχει απαραιστές το πρόβλημα αυτό κ
 χανένα γερμανικό ιπποδρόμιο δεν
 παρουσάσει.

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΜΑΝΤΗΛΑΚΙΑ ΤΟΥ κ. ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ

Κάποτε Ἰάπων πρεσβυτής σ
 Ηλίας ἀπὶ μανητλίου χρησιμοποιο
 σε μικρὰ τετραγώνια χαρτιά, τὰ
 ποῖα κατόπιν πετούσε στὸ κυλῶ
 των ἀέροςτον.

Κί' ὅταν κάποτος τοῦ παρετήρη
 γιατί τὸ ἔκανε αὐτό, ὁ Ἰάπων πρ
 σβυτής εἶπε ἀποφώνοντας:

—Βρίσκετε ἐνῶς πῶς λογικῶ
 φυλάττει μὲς' ἐπὶ τὴν τάξη καὶ ἐκεῖ
 ποὺ μπορεῖτε νὰ παραῆτε...

Και αφού τή χαιρέτησε ψυχρά,
πομπεύθη.

της δὲν ἦταν οὔτε καν οἶκτος. Ἦταν
ὁποροφάνεια!

γέλο φώτισε κάποια στιγμή τὴ σ
σμένη ὄψι του. Μὲ ρώτησε ἀν ἦμα
εὐτυχισμένη καὶ μὲ πληροφοροῦσε

κραυγές του. Δὲν θέλησαν νὰ μ' ἀφήσουν νὰ μπῶ μέσα πρὶν τοῦ κόσμου

Ἡμῶν πολὺ εὐτυχισμένη. Αὐτὸ

1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 26

ANTPE NTE AOPNT

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΟΥ HENRI BORDEAUX

ΤΟ ΤΡΟΜΕΡΟ ΧΕΡΙ

Πεζαρία και γιά κουζίνα. Στη μέση ή-ταν ένα τραπέζι στρωμένο κι' επάνω μια σουπέρα με ζεστή σουπιά...

— Δεν θα κοιμηθίτε νηστικός, μου είπε ο άνθρωπος με τη γενειάδα. Θα φάτε κι' εσείς μαζί μας.

Τους ευχαρίστησα, κάθησα μαζί τους στο τραπέζι κι' άρχισα να τρώω...

Ήμουν τρομερά κουρασμένος και γι' αυτό, όταν αποφάσισα, τους παρακάλεσα να μου πουνε πού θα μπορούσα να ξεπλώσω για ύπνο.

— Θα σάς δώσουμε δωμάτιο, μου είπαν.

Τους ευχαρίστησα πάλι για την καλωσύνη τους και τους ακολούθησα στο διάδρομο.

Ανεβήκαμε μια σκαλίτσα, στενή και άδοτη, με ψηλά οκαλοπιάτα, και μπήκαμε σε μια καμαρούλα κομψή, καθαρή και περιποιημένη. Ήταν σοφίτα.

Το παράθυρο έβλεπε προς τα κεραμικά, που ήταν φορτωμένα χιόνι...

Σε μια γωνία ήταν ένα καλό κρεβάτι. Δίπλα στο κρεβάτι είδα μια καρέκλα και απέναντι ένα μικρό τραπέζι.

Μόλις έμεινα μόνος μου, άρχισα, ε-

χαριστήμενος για την τύχη μου, να γδύνωμαι. Σε δυο λεπτά ήμουν έτοιμος να πέσω...

Εννοίωσα όμως τότε στην κάμαρα αυτή μια μυρωδιά, που δεν την είχα προσέξει όταν μπήκα. Μύριζε μούχλα.

Μύριζε όπως μυρίζουν συνήθως τα δωμάτια εκείνα, που δεν κάθεται κανένας μέσα και που τα κρατούν για πολλήν ώρα κλεισμένα.

Ήμουν όμως τότε στην κάμαρα αυτή μια μυρωδιά, που δεν την είχα προσέξει όταν μπήκα. Μύριζε μούχλα.

Μύριζε όπως μυρίζουν συνήθως τα δωμάτια εκείνα, που δεν κάθεται κανένας μέσα και που τα κρατούν για πολλήν ώρα κλεισμένα.

Ήμουν όμως τότε στην κάμαρα αυτή μια μυρωδιά, που δεν την είχα προσέξει όταν μπήκα. Μύριζε μούχλα.

Μύριζε όπως μυρίζουν συνήθως τα δωμάτια εκείνα, που δεν κάθεται κανένας μέσα και που τα κρατούν για πολλήν ώρα κλεισμένα.

Ήμουν όμως τότε στην κάμαρα αυτή μια μυρωδιά, που δεν την είχα προσέξει όταν μπήκα. Μύριζε μούχλα.

Μύριζε όπως μυρίζουν συνήθως τα δωμάτια εκείνα, που δεν κάθεται κανένας μέσα και που τα κρατούν για πολλήν ώρα κλεισμένα.

Ήμουν όμως τότε στην κάμαρα αυτή μια μυρωδιά, που δεν την είχα προσέξει όταν μπήκα. Μύριζε μούχλα.

Μύριζε όπως μυρίζουν συνήθως τα δωμάτια εκείνα, που δεν κάθεται κανένας μέσα και που τα κρατούν για πολλήν ώρα κλεισμένα.

τε τίποτε;

Το υπερβολικό ενδιαφέρον του με φόβισε. Έλπιζα πως θα τα κατάφερα να φύγω χωρίς να με καταλάβει, μα δεν μπόρεσα.

Όσο, χωρίς να φανώ πως τάχασα καθόλου, με φουσκώτητα και άφελεια, προσπάθησα να δικαιολογηθώ.

Είπα πως είχα ξεκουραστεί αρκετά και πως θα μπορούσα ίσως τώρα να βρω το δρόμο μου.

— Άλλως τε είχα δουλειά επείγουσα και δεν έπρεπε να χαλαρώσω χωρίς σοβαρό λόγο.

Και πάλι, αν δεν έβρισκα το δρόμο, θα γυρίζα.

— Πιστεύω πως και πάλι θα είμαι δεκτός, έφρόδισα στο τέλος, χαμογελώντας ευγενικά.

Όταν γ' άκουσε όμως αυτά ο άνθρωπος με τη γενειάδα, έσκυψε ένα βήμα δεξιά, φράζοντάς μου το δρόμο, και μου είπε ξερά:

— Όχι!...

Το αήμονα μου πάγωσε στις φλέβες μου! Ήμουν χαμένος!...

Ήμουν εντελώς άσπλος και κάθε αντίστασις θα ήταν περιττή, ματαιία κι' έπισημία...

Μολαταύτα, δεν θέλησα να υποχωρήσω έτσι εύκολα και να παραδοθώ μοιραϊκά στον βέβαιο σφαγέα μου και γι' αυτό του είβα προσαπαιτώντας να συγκαταστήσω την παραχή μου:

— Τι θα πει αυτό; Αφήστε με να περάσω!...

Ο άνθρωπος όμως στάθηκε μπροστά μου, άκωκλιντος τη ράχι του στην πόρτα, άνοιξε και τα δυο του χέρια και μου είπε πάλι με έπιτακτική φωνή:

— Όχι!...

Και σε λίγο πρόσθεσε με χαμηλότερο τόνο:

— Δεν βγαίνουν έξω, κύριε, με τέτοιον καιρό!

— Άνοιξε ύστερα λιγάκι την πόρτα και μου είπε:

— Δέστε κι' εσείς!...

Είχε... δικό. Αυτή την ώρα ή θύελλα έμηνετο. Θα ήταν τρέλλα να βγί κανείς έξω με τέτοιον καιρό.

Το χιόνι έπεφτε βαρύ και πυκνό, το κρύο έτρεψε κι' ο άερας φύσαγε μακρινός.

Αυτή τη στιγμή, ή γυναίκα του ανθρώπου με τη γενειάδα φάνηκε στην άκρη του διαδρόμου. Την είδα να τραβάει προς το μέρος της άδοτη σκαλίτσα και την άκουσα ν' ανεβαίνει βιαστικά επάνω.

— Άμέσως σχεδόν κατόπιν κατέβηκε πάλι κάτω και κάπνισε το ατμό του άντρός της.

Αυτός με κούταξε τότε καλά-καλά, μ' έναν τρόπο παρόξενο...

— Έγώ τον έβλεπα σάν σατισμένους...

Ετοιμαζόμουν πάλι να του πω πως ήταν άπλυτη ανάγκη να φύγω, αλλά προτού μιλήσω, ο άνθρωπος με τη γενειάδα χαμογέλασε και μου είπε:

— Ξέρω τι σκέπτεσθε... Είδατε το χέρι και φοβηθήκατε. Α! μα δεν έπρεπε να περπατήσετε τόσο... Ξέρετε, είν' ο πατέρας μου. Δεν είσατε όμως απ' αυτά τα μέρα και δεν ξέρετε τις συνήθειες του τόπου μας.

Πρέπει λοιπόν να μάθετε πως όταν στον τόπο μας περνάει κανένας τον χειμώνα, δεν τον θάβουμε άμέσως, γιατί δεν μπορούμε. Το χιόνι, βλέπετε, δεν μας αφήνει.

Με το χιόνι είνε αδύνατο να σκάψω κανείς να τάφο. Έπειτα είνε τόσο δύσκολο να πάρη κανείς ένα λείψανο και να το πάν απ' το σπίτι του στην εκκλησία και στο κοιμητήριο, μ' αυτό το χιόνι. Γι' αυτό λοιπόν συνήθι-

— Δεν πέσατε, κύριε; Μήπως θέλε-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ

Ο ΜΑΪΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΜΟΣ

Η λαϊκή πρόληψις ότι οι γάμοι, που γίνονται το Μάη, δεν προκόβουν, χρονολογείται πολύ πριν από το 14ο αιώνα.

Αλλά και στους αρχαίους ο Μάης είχε κακή φήμη ως γαμήλιος μήνας.

Ο Ρωμαίος ποιητής Όβιδιος, σε μια όδη του, γράφει σχετικώς τὰ ἑξῆς:

«Ας προσέχουν τα κορίτσια κι' ή χήρες να μην ανάβουν το μύρα αυτών τα κεριά του θμεναίου, γιατί τα κεριά αυτά μπορούν να μεταβληθούν, ύστερα από κάμποσον καιρό, σε νεκρικές λαμπάδες».

Επίσης μία γαλλική λαϊκή παροιμία λέει σχετικώς:

«Οι γάμοι του Μαγιού είνε γάμοι του θανάτου».

Υπάρχουν δὲ και μερικά ιστορικά παραδείγματα, τὰ ὁποία δικαιολογούν τη δεισιδαιμονία αυτή:

Η Ερρίετα της Γαλλίας, κόρη του Ερρίκου του βου, παντρεύτηκε τον Κάρλο τον Α', την 11ην Μαΐου το 1625.

Είνε δὲ γνωστὴν ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ὅτι ὁ δυστυχὴς Ερρίκος κατηγόρηθη ἐπὶ πορνοσίᾳ κατὰ τὴν πατρίδα, καὶ ἐκτετατοῦν τὴν 1648.

Η Μαρία Άντουανέτα πάλιν, ἡ ὁποία πέθανε στὴ γκιρζα, μὲ τὸ σὺγγυ τὴν βασιλίσσας τῆς Γαλλίας Λουδοβίκα 16η, εἶχε γίνῃ βασιλίσσα τὴν 16ην Μαΐου τοῦ 1776.

Η πρόληψις αὕτη, τῆς μὴ συνάφους γάμου κατὰ τὸ Μάιο, παραδόξως επικρατεῖ ἀκόμα σὲ πολλοὺς λαοὺς, μολοντί ἡ φύσις καὶ ἡ ἐπιστήμη... ἀπαγορεύουν τὸ ἀντίθετο.

Ξοίμε ν' ἀφίνομε τὸν νεκρὸ στὴ σοφί. Κάνει κοῦρο πολὺ ἐκεῖ ἑπάνω καὶ τὸ χιόνι διατρεῖ τὰ πτώματα. Μόλις λυώσουν τὰ χιόνια, τοὺς παίρνουμε καὶ τοὺς θάβουμε...

» Η κάμαρα που σάς δώσαμε πάνω στη σοφίτα, ήταν ή κάμαρα του μακαρίτη του πατέρα μου, που πέθανε ἔδω κι' ἔνα μήνα. Αὐτό τότε τὸν ἔχουμε πάλιν στο χιόνια τῆς στεγῆς. Σεῖς ἀνοίξατε, φαίνεται, τὸ παράθυρο καὶ μ' αὐτὸ σπρώξατε τὰ χιόνια πὺ ἦσαν μπροστά καὶ κάματε τὸ πτώμα νὰ γλυστρήσῃ καὶ νὰ φανερωθῇ... Θὰ τρομάξατε βέβαια πολὺ! Μὰς συγχωρεῖτε!... Δὲν λέγαμε ποτὲ πὺς θὰ σὰς τύχαινε τέτοιο πρᾶγμα...

» Στὰ μέρη μας ἐπὶσης επικρατεῖ ἡ ἰδέα ὅτι σὲ κάμαρα πὺς πέθανε ἕνας ἄνθρωπος, πρέπει πρῶτα νὰ κοιμηθῇ ἕνας ξένος κι' ὕστερα οἱ ἄνθρωποι τοῦ σπιτιοῦ. Γι' αὐτὸ δὲν σήγαινε κανένας μας νὰ κοιμηθῇ στὴν κάμαρα αὕτη, πὺς τὴν εἶχαμε κλεισμένη ἀπ' τὴν ἡμέρα πὺς πέθανε ὁ συχωρεμένος ὁ γέρος μας. Καὶ γι' αὐτὸ βάλαμε ἑσᾶς νὰ κοιμηθῆτε, ἐπειδὴ, ἄλλωστε, ἦταν ἡ καλύτερη κάμαρα τοῦ σπιτιοῦ μας...

» Τώρα όμως... Θέλετε νὰ σὰς στρώσουμε νὰ κοιμηθῆτε κάπου ἔδω; Εἰγὼ, ἥσυχος πειὰ ὕστερα ἀπ' αὕτη τὴν ἐξήγησι, δὲν τὸν ἔβαλα σὲ τέτοιον κόπο. Εἰσαγγέγα πάνω στὴ σοφίτα καὶ κοιμήθηκα θανάσιμα ὡς τὸ πρῶτ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΕΦΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Η καλωσύνη του και ή γενναιοδωρία του. Η εκατοντάδες τὸν παρακαίτων. Τὸ «οικοτροφείο» τοῦ δικαστήμου συγγραφέως. Ένας ἀκόμα παράσιτος. Πὺς τὸν ἔπρε ὁ Δουμᾶς στὸ σπῆτι του. Ὁ συγγραφεὺς καὶ ἡ δημοκρατία. Η ἀρχὲς του περὶ πολιτεύματος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁς γνωστόν, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμᾶς, πατὴρ, ἦταν ἄνθρωπος καλόκαρδος καὶ σὲ ἀπάνταστο βαθμὸ γενναῖος.

Χαρακτηριστικὸ σχετικῶς εἶνε καὶ τὸ γεγονός δι οὐδέποτε τοῦ ἐλειψαν τὰ σιγνὴ τὸν παρασίτων φίλων του, χωρὶς αὐτὸ νὰ στενοχωρεῖ ποτὲ τὸν καλόκαρδο μυθιστοριογράφου.

Τὸ σπῆτι του ἦταν ἀληθινὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου μαζεύνοντοσαν πεινασμένοι καὶ ἄστεγοι γνωστοὶ του, πολλὲς δὲ φορές καί... ἄγνωστοὶ του!

Συχνὰ ὁ Δουμᾶς ἔπαιρνε τὴν ἀπόφασιν νὰ διαλύσῃ τὸ πρῶτόν του αὐτὸ «οικοτροφείο», ὅπως ἐχρηματίζοντο τὸ σπῆτι του. Μὴ μποροῦντας όμως ν' ἀντιμετώπισῃ μὲ τὴ σκληρότητα πὺς χρειάζοντο τὴν κατάστασι, ἀναγκαζόταν νὰ φέρῃ σὲ μακρινὰ ταξείδια.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

Ὁ Δουμᾶς δὲν εἶχε δημοκρατικὰ φρονήματα καὶ προτιμοὺς ἀπὸ τὴ δημοκρατία τοῦ μοναρχικοῦ καθεστώτος.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Ο ΚΑΒΟΥΡ ΚΑΙ Ο ΣΑΝΔΩ

Ὁς γνωστόν, ἡ περίφημη Γαλλὶς μυθιστοριογράφος Γεωργία Σάνδη ἦταν σύζυγος τοῦ συγγραφέως Ἰουλίου Σανδῶ, ὁ ὁποῖος τὴν ἀγαποῦσε τροφῶς.

Κάποτε όμως, ὕστερα ἀπὸ μιὰ τρομερὴ σιγνὴ ἡλιοστασίας, οἱ δυὸ σύζυγοι τοσαυτῶν καὶ ὁ Ἰούλιος Σανδῶ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι γιὰ τὴν Ἰταλία, ἀποφασισμένος νὰ μὴ ξαναῖδῃ πειὰ τὴ Σάνδη καὶ νὰ τὴ λησμονήσῃ.

Ὅταν όμως ἔφτασε στὸ Τουρίνο, τὰ νεῦρα του εἶχαν μαλακώσῃ. Κάθησε τότε κι' ἔγραψε στὴ σύζυγόν του μιὰ μακροσκελὴ ἐπιστολή, διὰ τῆς ὁποίας τῆς ἔπαινε συγγνώμην. Ἀλλὰ μόλις ἐταχυδρόμησε τὸ γράμμα του, μετανόησε κι' ἔτρεξε στὴ διεύθυνσιν τοῦ ταχυδρομείου, ζητώντας νὰ τὸ πάρῃ πίσω.

Ὁ διευθυντὴς όμως, ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος, ἀρνῆθηκε νὰ τοῦ τὸ δώσῃ, γιατί τὸ πρᾶγμα αὐτό, καθὼς τοῦ εἶπε, ἀπαγορευόταν ρητῶς ἀπὸ τὸν νόμο.

Ἀπελπισμένος πειὰ ὁ Ἰούλιος Σανδῶ, ἀναγκάστηκε νὰ καταπύρῃ στὸν ὑπουργὸ τῆς Συγκοινωνίας, ὁ ὁποῖος τότε δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν περίφημο Καβούρ.

Ὁ ὑπουργὸς στὴν ἀρχὴ δὲν δέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτε γιὰ τὴν ἐπιστολή τοῦ γράμματός. Στὸ τέλος όμως συγκαίνηθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τοῦ Σανδῶ καὶ δέχτηκε νὰ τοῦ ἐπιστραφῇ τὸ γράμμα, ἀφοῦ προηγουμένως θὰ τοῦ ἔγραφε ἑπάνω σὲ μιὰ κόλλα χαρτὶ τὴν ἀσπίδα καὶ τελευταία λέξι τῆς ἐπιστολῆς, γιὰ νὰ πιστοποιηθῇ ὅτι πρᾶγμα ἦταν δική του.

Ὁ Σανδῶ ἔγραψε τότε τὶς δυὸ αὐτὲς λέξεις: «Σ' ἀγαπῶ... ἀγαπημένη»...

Ὁ Καβούρ γέλασε κατασπαραγμένως καὶ διέταξε νὰ τοῦ ἐπιστραφῇ τὸ γράμμα.

ΠΑΡΑΞΗΝΕΣ ΜΥΣΟΥΡΓΩΝ

Τὸ ΔΑΧΥΛΙΔΙ ΤΟΥ ΧΑΪ'Υ'ΑΝ

Ὁ περίφημος μουσουργὸς Χάιντ, κάθε φορὰ πὺς ἐπορεύετο νὰ συνθέσῃ κανένα μουσικὸν τὸν ἔργο, ντυνόταν μὲ τὰ ὁρατότερα ρούχα του, ξυρζόταν καὶ χτενίσε ἐπιμελῶστα τὰ μαλλιά του. Ἐτοί, φρέσκος καὶ γευμένος τῆς ζωῆς, ἀνοίγει μιὰ μακροσκοπεῖ κασσετίνα, μέσα στὴν ὁποία φύλαγε ἕνα πολυτελὲστατο δαχτυλίδι, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε κάνει δῶρο ὁ αυτοκράτωρ Φρειδερίκος ὁ Β', καὶ ἔλεγε:

«Εἰ, φραῖο μου δαχτυλίδι, νὰ ἐργαστοῦμαι. Χωρὶς σεῖνα, δὲν μπορῶ νὰ γράφω πενήνι».

Φοροῦσε λοιπὸν τὸ δαχτυλίδι καὶ καθόταν στὸ γραφεῖο του γεμάτος δρεξί γιὰ ἐργασία.

ΛΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Νικολ. Β. Δαμασκ. Δεσφ. Δ. Αλεξάνδρας 209. Ἀναλαμβάνονται παντός είδους ἀσκητικὰ διδασκαλίας παρ' ἑαυτοῦ τοῖς ἐν Ἀθήναις Διανοητοῖς. Εἰδικότητες: Φορολογικαὶ, Διοικητικαὶ καὶ ἐν γένει Οἰκονομικαὶ διδασκαλίας. Ὁρεῖ γραφεῖον 5—5 π.μ. καὶ 4—5 π.μ.

ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΘΡΥΛΟΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΜΕΓΑΡΟ

(Πώς τιμωρήθηκε απ' τη Θεία δίκη μια μεγάλη αδικία)

ΝΤΙΚΡΥ στη λίμνη Γουδμιαρ, στο Γουεστφάλη, στην Αγγλία, όπου με τ' όνομα Κάλγκαρθ Χώλλ. Δάσος πυκνό από ύψηλα και πένθιμα πεύκα το περιτριγυρίζει. Το μέγαρο αυτό, αν και ανακαινισμένο, εσχάτως, εν τούτοις στην όψη του έχει κάτι το μυστηριώδες, κάτι το τρομακτικό. Οι κάτοικοι της περιφέρειας αποφεύγουν να πλησιάζουν εκεί κατά τις νυχτερινές, από πάντως ώρες, γιατί ένας θρύλος, που άσφαλως περικλείει αρκετή πραγματικότητα, έχει δημιουργήσει γύρω από το μέγαρο Κάλγκαρθ Χώλλ, ή, όπως το λένε οι περίοικοι, το «Σπίτι των κρανίων που κραυγάζουν».

Η ιστορία του στοιχειωμένου αυτού μεγάρου είναι η εξής:

Στις αρχές του 17ου αιώνα, στη θέση που σήμερον μέγαρο, ήταν μια μικρή χαριτωμένη αγροτική επαύλη, όπου ζούσε ο Κράστερ Κούκ κι η γυναίκα του Δωροθέα—ένα ζευγάρι εργατικό, που αγαπούσε το σπιτάκι τους και τα λίγα στρέμματα γης, που είχαν κληρονομήσει από τους γονείς τους.

Όλη η περιφέρεια γύρω από το κτήμα τους άνηκε σ' έναν πλουσιώτατο κτηματία, τον Μάιλς Φίλιπσον. Ο Μάιλς Φίλιπσον με τη γυναίκα του εσχολείαν να χτίσουν εκεί ένα μέγαρο, αλλά κανένα μέρος της περιφέρειας δεν ήταν κατάλληλο, όσο ή θέσει όπου βρισκόταν η αγροτική των Κράστερ Κούκ. Άλλα κι' οι τελευταίοι δεν είχαν κανένα σκοπό να πουλήσουν το αγαπημένο τους κτήμα, όπου από τριών αιώνων ζούσαν οι πρόγονοί των.

Πολλές φορές ο Φίλιπσον επέριπνε στον Κράστερ ν' αγοράσει το κτήμα του σ' πολλή καλή τιμή, αλλά ο τελευταίος αρνιόταν πάντοτε κατηγορηματικά. Βλέποντας λοιπόν ο Φίλιπσον ότι δεν μπορούσε να κατορθώσει τίποτε έτσι, έθεσε εις ενέργειαν ένα καταβόθριο σχέδιο, που του ενέπνευσε η γυναίκα του.

Ένα πρωί λοιπόν επεσκέφθη την Κούκ και, δίνοντάς του φιλικότητα το χέρι, του είπε ότι δεν ήθελε πια το κτήμα του και ότι θα έλιζε το μέγαρό του στα δικά του κτήματα. Του είπε ακόμα ότι πολύ θα ήθελε να συνδεθεί με φίλια μαζύ του και ε-προσκάλεσε αυτόν και την γυναίκα του να περάσουν μαζί τ' Χριστούγεννα στο μέγαρό του.

Το ζεύγος Κούκ ευχαριστήθηκε γι' αυτήν την πρόταση, γιατί ήταν άνθρωποι φιλήσυχοι κι' ήθελαν να ζουν ειρηνικά με τους γείτονές των, εδίστασαν όμως κάπως να δεχθούν την πρόσκληση του Φίλιπσον, επειδή ή-ξεραν ότι βλοι οι άλλοι προσκεκλη-

μένους της εποχής, οι δυο κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν εις τὸν δι' ἀγρόνης θάνατον. Τὴν ὥρα πού ἀπηγγέλλετο ἡ καταδίκη τους, ἡ Δωροθέα, θόρυβος φωνῇ καὶ σκιδόντας μπροστὰ μὲ ἄγρια, σκοτεινὰ μάτια, εἶπε μὲ δυνατὴ φωνή, δείχνοντας τὸ φιλίπσον καὶ τὴν γυναῖκα του:

—Ὁ Θεὸς εἶνε μέγας κι' ἡ καταδίκη του θὰ πείσει βαρεῖα σὲ σὰς, στοὺς συγγενεῖς σας καὶ στοὺς φίλους σας. Οὐτε σεῖς οὐτε καὶ τὰ παιδιὰ σας δὲν θὰ εὐτυχήσουν ποτέ. Ὅλοι ὅσοις ἐσεῖς κι' οἱ ἀπόγονοί σας θ' ἀγαπήσουν, θὰ παθάνουν μέσα στὴν ὀλίφη καὶ σὸν πόνο. Τὸ φάντασμα τοῦ συζύγου μου καὶ τὸ δικό μου θὰ σᾶς παρακολουθεῖ πάντοτε, μέρα καὶ νύχτα. Ποτέ ὅσο θὰ ζήτε δὲν θ' ἀπαλλαγίτε ἀπὸ ἐμάς!

Σὲ λίγες μέρες ἡ δυστυχισμένη γυναίκα κι' ἡ σύζυγος της ἀπηγγενίστηκαν. Καὶ ἐνῶ τὰ πτωματὰ τους ἦσαν ἀκόμα κρεμασμένα, οἱ Φίλιπσον, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ αὐτῇ, παρέθεσαν μὲγα γεῦμα. Στὴ μέση τοῦ γεύματος ἡ κυρία Φίλιπσον σηκώθηκε καὶ πᾶν στὸ δωμάτιό της, νὰ φέρῃ κά-

κρανία καὶ τὸ σπαθὶ ἀντήχησε πάνω σὲ κόκαλα. Ὑπέθεσαν ὅτι πρόκειται περὶ καμμιᾶς φάρμας κι' ἐπέταξαν τὰ κρανία ἔξω.

Τὸ συμπόσιο ἐτελειώσε κι' οἱ προσκεκλημένοι ἔπασαν νὰ κοιμηθῶν. Στὴν δὲ μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὅλοι ἐβύπνησαν ἀπὸ δυνατῆς καὶ ἄγριης κραυγῆς ἀγωνίας... Ἡ πόρτες ἀνοίξαν. Γυναίκες μὲ φοδισμένα πρόσωπα παρουσιάστηκαν καὶ ἄντρες τρομαγμένοι προσέτρεξαν στὸ μέρος, ὅπου ἀκούγοντοσαν ἡ φωνές. Ἐβρυσαν στὴ σκάλα κι' ἐκεῖ πρὸς μεγάλῃ τους ἐκπλήξει καὶ φόβῳ εἶδαν τὰ δυὸ κρανία.

Κανένας δὲν κοιμήθηκε αὐτὴν τὴν νύχτα! Τὰ κρανία ἔμειναν ἐκεῖ. Τὸ πρωὶ οἱ ἴδιοι οἱ Φίλιπσον τὰ πήρε καὶ τὰ ἐρρίξε σ' ἕνα πηγάδι.

Τότε ὅλοι θυμωθήκανε τὴν κατὰρ της δυστυχισμένης Δωροθέας Κούκ.

Οἱ προσκεκλημένοι ἔβγαν περιτρεῖται καὶ τὸ ζεύγος ἔμεινε μόνο.

Τὴν ἄλλῃ νύχτα, ἀκούσαν τίς φοι-κτὲς κραυγὲς ν' ἀντήχουν σ' ὅλο τὸ μέγαρο. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ τὰ δυὸ κρανία βρεθήκανε πάλι στὴ σκάλα.

Τώρα ἄρχισε γιὰ τὸ ἄντρο ζεύγος μιὰ ζωὴ ἀνυπόφορη. Κανένας ὑπέρτης δὲν ἐδέχτο νὰ μείνῃ στὸ μέγαρο καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἐπλησίαζε γιὰτί ἤξεραν ὅτι ἡ κατὰρ περιελάμβανε καὶ τοὺς φίλους τους. Ἐν τούτοις οἱ Φίλιπσον εἶχαν τὸ ὄραρος νὰ ἐξακολουθοῦν παραμένοντες στὸ μέγαρο.

Τὸ φοικτότερο ἦταν ὅτι τὰ κρανία ἦσαν ἀληθινὰ. Ἀν ἦσαν ἀπλὰ φαντάσματα, τὸ πηγάδι δὲν ὄχι ἦταν τόσο ὑπαιθρία. Ἀλλὰ ἦσαν ἀληθινὰ καὶ οἱ Φίλιπσον ζούσαν μὲ τὸ φόβο ὅτι κάποια νύχτα θὰ ἐννοιωθῶν τὰ κίτρινι-μένα δόντια τους νὰ τοὺς δαγκώνουν τὸ λαιμό!

Ἐντωμεταξὺ ἀλλεπάλληλα αὐτοῦ-ματα ἄρχισαν νὰ πληττουν τὸ Φίλιπσον. Ἡ ἐπιχειρήσεις του ἀπετυγχάναν καὶ ἡ περιουσία του καταστράφη. Στὸ τέλος πῆλανε αὐτὸς κι' ἡ γυναίκα του, φτωχοί, πᾶμπαχοι καὶ μόνῃ κληρονομία πού ἄφρασαν στὸ παιδί τους ἦταν τὸ στοιχειωμένο μέγαρο.

Ὅταν ὁ νέος κληρονόμος ἐγκαταστάθηκε στὸ μέγαρο, τὰ κρανία οὐ-λαζαν ἀπειλητικὰ ὅλη τὴν νύχτα. Ἀπὸ τότε ὅμως ἡ μανία τους κατέπεσε κάπως κι' ἄρχισαν νὰ παρουσιάζωνται μόνο κάθε Χριστούγεννα καὶ τὴν ἐπέτειο της ἀπαγχονίσσεως τῶν Κούκ.

Κάτω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ φῶς τοῦ καριό, τὰ δυὸ κρανία ἐμειδιούσαν νὰ μεταφερθῶν τὰ κρανία ν' ἀνοίξουν τ' ἀπαίσια στόματά τους γιὰ νὰ τῆς μιλήσουν.

Ἡ κυρία Φίλιπσον ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ συμπόσιου κάτωωρη καὶ τρέμουσα, καὶ διηγήθη τὴν συνέβη.

Τότε ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι τὴν ἀκολούθησαν ὡς τὴ σκάλα. Τὰ κρανία δὲν εἶχαν ἐξαφανιστεῖ. Ἐμειναν ἐκεῖ. Ὁ τοιμηρότερος ἱππότης ἐπλησίασε καὶ τὰ χτύπησε μὲ τὸ σπαθί του...

Δὲν ἦσαν ἄλλα. Ἦσαν ἀληθινὰ περὶομοι ἀπὸ τίς θέσεις τους καὶ τὸ

ἔβαλαν στὰ πόδια.

Ἡ ὀλίσφη καὶ ἡ μόνωσις περιέβα-λουν ἔκτοτε τὸ νεκρὸ Φίλιπσον. Ὁ τὸν πῆλανε ἦταν φτωχότερος ἀπὸ τὸν πατέρα του.

Τὸ ἴδιο ἐξακολούθησε καὶ σὲ ὅλους τοὺς ἀπογόνους τῶν Φίλιπσον. Ὁ ὅπου τὸ μέγαρο τοῦ Κάλγκαρθ Χώλλ ἐφευγε ἀπὸ τὰ χεῖρα της καταραμέ-νης αὐτῆς οικογενείας καὶ ὁ τελευταίος ἀπὸγονος τῶν Φίλιπσον πέθα-νε πᾶμπαχος, ἀπέδωκε τῆς κοι-νωνίας καὶ ἐπαίτης.

Ἦτσι ἐξαπληρώθη τελείως ἡ κα-τὰρ.

Τὰ κρανία εὐρίσκονται ἀκόμα σ' ἕνα ἀπὸ τὰ ὑπόγεια τοῦ μεγάρου. Μένουν ἤσυχα καὶ μόνον ὅταν γίνε-ται καμμιὰ προσπάθεια νὰ τ' ἀπομα-κρύνουν ἀπὸ τὸ σπῆτι κραυγάζουν ἐπὶ ἐδορμάδες ὀλόκληρης.

Πρὸ ὀλίγων ἀκόμα ἐτῶν ὁ σημε-ρινὸς κύριος τοῦ Κάλγκαρθ Χώλλ τὰ βότρε καὶ τὰ πέταξε στὴ λίμνη. Τὴν νύχτα ἐκείνη ἀκούγοντοσαν πα-ραεταμένα οὐρλιασμένα καὶ κραυ-γὲς φρίκης καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα τὰ κρανία βρεθήκανε καὶ πάλι στὸ μέ-γαρο, στὴ σκάλα, ἀκριβῶς ἐκεῖ πού τὰ εἶδε ἡ γυναίκα τοῦ Φίλιπσον.

Τότε ὅλοι θυμωθήκανε τὴν κατὰρ της δυστυχισμένης Δωροθέας Κούκ.

Οἱ προσκεκλημένοι ἔβγαν περιτρεῖται καὶ τὸ ζεύγος ἔμεινε μόνο.

Τὴν ἄλλῃ νύχτα, ἀκούσαν τίς φοι-κτὲς κραυγὲς ν' ἀντήχουν σ' ὅλο τὸ μέγαρο. Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ τὰ δυὸ κρανία βρεθήκανε πάλι στὴ σκάλα.

Τώρα ἄρχισε γιὰ τὸ ἄντρο ζεύγος μιὰ ζωὴ ἀνυπόφορη. Κανένας ὑπέρτης δὲν ἐδέχτο νὰ μείνῃ στὸ μέγαρο καὶ κανεὶς δὲν τοὺς ἐπλησίαζε γιὰτί ἤξεραν ὅτι ἡ κατὰρ περιελάμβανε καὶ τοὺς φίλους τους. Ἐν τούτοις οἱ Φίλιπσον εἶχαν τὸ ὄραρος νὰ ἐξακολουθοῦν παραμένοντες στὸ μέγαρο.

Τὸ φοικτότερο ἦταν ὅτι τὰ κρανία ἦσαν ἀληθινὰ. Ἀν ἦσαν ἀπλὰ φαντάσματα, τὸ πηγάδι δὲν ὄχι ἦταν τόσο ὑπαιθρία. Ἀλλὰ ἦσαν ἀληθινὰ καὶ οἱ Φίλιπσον ζούσαν μὲ τὸ φόβο ὅτι κάποια νύχτα θὰ ἐννοιωθῶν τὰ κίτρινι-μένα δόντια τους νὰ τοὺς δαγκώνουν τὸ λαιμό!

Ἐντωμεταξὺ ἀλλεπάλληλα αὐτοῦ-ματα ἄρχισαν νὰ πληττουν τὸ Φίλιπσον. Ἡ ἐπιχειρήσεις του ἀπετυγχάναν καὶ ἡ περιουσία του καταστράφη. Στὸ τέλος πῆλανε αὐτὸς κι' ἡ γυναίκα του, φτωχοί, πᾶμπαχοι καὶ μόνῃ κληρονομία πού ἄφρασαν στὸ παιδί τους ἦταν τὸ στοιχειωμένο μέγαρο.

Ὅταν ὁ νέος κληρονόμος ἐγκαταστάθηκε στὸ μέγαρο, τὰ κρανία οὐ-λαζαν ἀπειλητικὰ ὅλη τὴν νύχτα. Ἀπὸ τότε ὅμως ἡ μανία τους κατέπεσε κάπως κι' ἄρχισαν νὰ παρουσιάζωνται μόνο κάθε Χριστούγεννα καὶ τὴν ἐπέτειο της ἀπαγχονίσσεως τῶν Κούκ.

Κάτω ἀπ' τὸ τρομακτικὸ φῶς τοῦ καριό, τὰ δυὸ κρανία ἐμειδιούσαν νὰ μεταφερθῶν τὰ κρανία ν' ἀνοίξουν τ' ἀπαίσια στόματά τους γιὰ νὰ τῆς μιλήσουν.

Ἡ κυρία Φίλιπσον ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν αἴθουσα τοῦ συμπόσιου κάτωωρη καὶ τρέμουσα, καὶ διηγήθη τὴν συνέβη.

Τότε ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι τὴν ἀκολούθησαν ὡς τὴ σκάλα. Τὰ κρανία δὲν εἶχαν ἐξαφανιστεῖ. Ἐμειναν ἐκεῖ. Ὁ τοιμηρότερος ἱππότης ἐπλησίασε καὶ τὰ χτύπησε μὲ τὸ σπαθί του...

Δὲν ἦσαν ἄλλα. Ἦσαν ἀληθινὰ περὶομοι ἀπὸ τίς θέσεις τους καὶ τὸ

ΤΑ ΠΑΡΑΔΕΙΑ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΑΡΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Τι ἔτρωγε καὶ πῶς ἐργαζόταν ὁ Σίλλερ. Τὰ ἀπαράτητα σάπια μῆλα. Ὁ Γκαίτε καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἀγάλματα. Πῶς ἔγραψε τὴν «Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις». Πῶς ἀπηγγέλε ὁ Ρα-κίνας καταμεσῆς στὸ δρόμο. Ὅπου ὁ κόσμος τὸν παίρνει γιὰ τρελλό. Ἡ μανία τοῦ Μπωντελαίρ καὶ τοῦ Γκωτιέ με-τὶς γάτες. Ὁ σκυφὸς τοῦ Σαρδού, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ἐχομε γράφει καὶ ἄλλοτε γιὰ τίς παράδοξες συνήθειες πού εἶχαν οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποι-ητὰς καὶ συγγραφεῖς. Σήμερα θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὲς ἀκόμα:

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἐχομε γράφει καὶ ἄλλοτε γιὰ τίς παράδοξες συνήθειες πού εἶχαν οἱ περισσότεροὶ ἀπὸ τοὺς μεγάλους ποι-ητὰς καὶ συγγραφεῖς. Σήμερα θὰ σᾶς ἀναφέρουμε μερικὲς ἀκόμα:

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Ἔτσι ὁ μέγας Γερμανὸς ποιητὴς Σίλλερ εἶχε τὴ συνήθεια νὰ ρουφᾷ ἄ-φθονο ταμπάκο καὶ νὰ συνάγῃ σὲ διάφορες μύρες. Τὸ πρόγευμά του, καθὼς καὶ τὸ δείπνο του, τὸ ἀποτε-λούσαν συνήθως ἕνα κομμάτι χοιρο-μέρι, μιὰ σαλάτα καὶ δυὸ ποτήρια μύρας.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐργασίας του πάλι, συνήθιζε νὰ μυρίζεται: κάθε τέ-λοσ μερικὰ πολὺ ὀ-ριζα, σκεδὸν σά-πια, ὑψηλὰ, τὰ ὅ-ποια φύλαγε πάντα στὰ συρτάρια τοῦ γραφείου του.

Η ΑΛΓΙΚΗ ΣΟΦΙΑ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗ ΜΥΤΗ, ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΟΠΟΥΣ, ΤΟΥΣ ΠΟΝΟΥΣ Κ.Λ.Π.

Ἡ μεγάλη μύτη ποτὲ δὲν ἀσχ-μίζει ἕνα ὥραῖο πρόσωπο.

(Γαλλικὴ)

Ποτὲ μὴ βάζεις τὴ μύτη σου στοὺ γείτονά σου τὸ στουκάκι.

(Ἀγγλικὴ)

Ὅποιος ἔχει μεγάλη μύτη, θαρρεῖ πῶς βλοι μιλᾷ γι' αὐτήν.

(Ἀγγλικὴ)

Κράτα τὴ μύτη σου μακριὰ ἀπ' τὴ γροθιά τῶν ἐχθρῶν σου.

(Ἀμερικανικὴ)

Ὅποιος πολυσταλάζει τὴ μύτη του, τὴ ματώνει στὸ τέλος.

(Γαλλικὴ)

Ὅ κόσμος μιᾶς ὥρας εἶνε τόσο μα-κρὸς, ὅσο καὶ ἡ χαρὰ μιᾶς ἡμέρας.

(Δανικὴ)

Οἱ μεγάλοι κόποι καὶ τὰ μικρὰ κέρ-δη μᾶς κάνουν νὰ γερωμάμε γρήγορα.

(Ἀγγλικὴ)

Οἱ μεγάλοι κόποι μᾶς κάνουν νὰ ξεγνώμε τοὺς μικροὺς.

(Γερμανικὴ)

Ὅποιος δὲν ἐννοίωσες ποτὲ τοῦ κό-πο, δὲν ξέρει τί εἶνε ἡ ζωὴ.

Δὲν εἶνε πόνος πού νὰ μὴν τὸν νικτοῦσε ὁ γρόνος.

(Ὀλλανδικὴ)

Ὁ πόνος δὲν εἶνε πόνος ὅταν πε-ράσει περὶ.

(Ἀρχαίκα Ἑλληνικὴ)

Πές μου πόσο πονᾷς καὶ ξέσω πό-σε, ἔφαγες.

(Ὀλλανδικὴ)

Ὅσοι ἀδικοῦνε ποτὲ δὲν συγγω-ροῦνε.

(Περσικὴ)

Ὅσο πῆ ἀγρία φωνάζει κανεὶς, τόσο πῆ εὐκολὰ συγγωρεῖ.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟ

λε, μπορείς να παρουσιάσεις;

Και νά, Έξαρχα, ο 'Ονώριος Σομπράν φάνηκε, σαν να ξεκίνησε από τον τοίχο, όπου, αν και είχα κιντήσει, δεν τον είδα!... Φόρεσε άμειωτος, το έπανωφόρι του, τις παντοφλές του, κι άρχισε να μου μιλάει ελεύθερα, συνοδευόμενος με ως την πόρτα του.

— Σαφνίστηκες! μου είπε, μιά θά καταλάβεις τώρα τον λόγο που μ' άναγκάζει να ντύνομαι έτσι άλλοιота. Θά μάθεις ακόμα γιατί πρό όλίγου, αν και βρισκόμουν δίπλα σου, δεν μ' έβλεπες. Αυτό τό τελευταίο είναι πολύ απλό κι αποδίδεται σ' ένα φαινόμενο άφομοιώσεως. 'Η φύσις είναι καλή μητέρα. Έχει δώσει σ' όσα από τά παιδιά της τ' άπειλούν κίνδυνοι, τό χάρισμα νά γίνονται όμοια με ό,τι τ' άπειροσχεύει. Μά τ' άξέρεις όλα αυτά... Ξέρεις ότι ή πεταλούδα μοιάζον με τ' άλσούδια, ότι μερικά έντομα είναι όμοια με φύλλα, ότι ή χαίμα λέων παίρνει τό χρώμα του άντικειμένου, στο όποιο κώβεται, ότι ή λαγός των πολιτών περιστών γίνεται λεική σαν τ' άχίονα που τον περιστεύουν κι έτσι μπορεί νά ξεφυύγει εύκολα από τους κινημούς του. Έτσι τ' άδύνατα ζώα γλυτώνουν από τους έχθρούς, χάρις σ' ένα όδωό της φύσεως, που μεταβάλλει τό χρώμα τους και την όψη τους.

— Έτσι κι εγώ, που ένας έχθρός με άταξιόβη άδύνατα, που είναι φοβισμένη και νοιώθω τον έαυτό μου άνιάνω να τ' άβάλω μ' όποιονδήποτε, είμαι όμοιος μ' αυτά τ' άζώα. Μπορώ δηλαδή ν' άφομοιώνομαι, νά γίνωμια ένα με τό περιβάλλον μου.

— Πάνε κάμποσα χρόνια από τότε που μου συνέβη γιά πρώτη φορά αυτό. 'Ημουν κατά την έποχή εκείνη είκοσιπέντε χρόνων κι ή πιά πολλές γυναίκες μ' έβρισκαν όμοιο και καλονομιμένο. Μιά απ' αυτές, που ήταν παντρεμένη, μου έδειξε τέτοια φίλια, όστε δεν μπόρεσα ν' άντισταθώ. Μου χάρισε δεσμός!... Μιά νύχτα είχα πάει

Μιά νύχτα που γύρισα σπίτι μου — ή ώρα θάταν μιά ός μιά και τέταρτο — άκουσα κάποιον νά με φωνάζει, αγάσκι μ' έπείθε. 'Η φωνή αυτή μου φάνηκε πώς έβγαινε από τον τοίχο που ήταν δίπλα μου. Στάθηκα άμειωτος κατάπληκτος.

— Είπε κανείς στο όδωό; Ξανάκουσα την ίδια φωνή νά μου λέν. Είμαι εγώ, ό φίλος σου, ό 'Ονώριος Σομπράν.

— Πού είσαι λοιπόν; φώναξα κιντώντας πρός όλα τ' άρμια γύρω μου, χωρίς νά μπορώ νά τον δω πουθενά.

Τό μόνο που είδα σοριασμένο επάνω στο πεζοδόρμιο, ήταν τό περιφρμένο έπανωφόρι του, δίπλα στις έξέσου περιφρμες παντοφλές του.

— Νά, μιά περίπλοκη, σκέφτηκα, που ή άνάγκη έκανε τον 'Ονώριο Σομπράν νά γυθίσει γρήγορα-γρήγορα. 'Επεί τέλους! Θά μάθω τό μυστήριο είν' αυτό...

Κά φώναξα δυνατά:

— 'Ο όδωός είναι έρμης, άγαπητέ φί-

ΤΟΥ ΓΚΥΓΙΩΜ ΑΠΟΛΛΑΙΝΕΡ

κιντώντας με περιέργεια τον έπενδυτή και τις παντοφλές, που είχα άφήσει στο πεζοδόρμιο. Βλέπεις λοιπόν πόσο δίεγκο έχω νά ντύνομαι έτσι περιέργεια; Δεν θά μπορούσα ν' άφομοιώνομαι με τ' άρμιατα γύρω μου, αν ήμουν ντυμένος σαν τους άλλους άνθρώπους. Δεν θά μπορούσα νά γυθίσωμια γρήγορα γιά νά ξεφυύγω από τον όδωό μου και στις στιγμές της άφομοιώσεώς μου με τ' άρμιατα, θά έβγαιναν απ' αυτά και θά με ποδώναν τ' όρμια μου.

— 'Ο 'Ονώριος Σομπράν μου έξομολογήθηκε δι' αυτά, και άφού κίνησε με προσοχή γύρω, με καλάνηχτηκε κι' έφυγε.

Είχα κάμποσες μέρες νά τον δω, όταν έφτασε μιά μέρα σαν τρελλός στο σπίτι μου:

— Αδός ό άνθρωπος, ό έχθρός μου, μου έλεε, με παρανοεί παντού! Μπορέσα και τό ξέφυγα τρεις φορές, χωρίς στην άφομοίωσι, μ' αφομοίωμια, άγαπητέ μου φίλε...

Πέρασε πολλές μέρες άγωνίας στο κεφάλι. Είδα πώς πράγματι είχα άδύνατοι, με δεν τ' έβλεπα τίποτε.

— Ένα πράγμα σου μένει νά κάνεις, τού είπα, γιά νά ξεφυύγεις από τον έχθρό, τόσο άδύνατος: νά γυθίσεις! Πήγαινε νά κρυφτείς σ' ένα χωριό. 'Αφες έμένα νά φροντίσω γιά τις ύποθέσεις σου κι' έσύ τράβα άμειωτος γιά τόν πλησιέστερο σταθμό.

Μου έφίξε τό χέρι λέγοντας:

— Συνάδεψέ με, σέ ίκετεύω, φοβάμαι!...

Στό όδωό βαδίζαμε σιωπηλοί. 'Ο 'Ονώριος Σομπράν γύρισε όλοένα τό κεφάλι πίσω του, άνήσυχος. Έβγαλε μιά κρανή και άρχισε νά φεύγει, πετώντας τον έπενδυτή του και τις παντοφλές του. Κά είδα έναν άνθρωπο νάρχεται πίσω μας τρέχοντας.

Προσπάθησα νά τον σταματήσω, μ' άδύνατοι. Κρατούσε στά χέρια του ένα ρεβόλβερ, που τό είχε στρέψει πρός τ' άδιέθυνσι του 'Ονώριου Σομπράν. 'Ο τελευταίος έφτασε έντωματωξίν στον μακρό τοίχο ενός στρατώνος και χάλιξε επάνω σ' αυτόν, σαν μαγεμμένος.

— 'Ο άνθρωπος με τό ρεβόλβερ στάθηκε κατάπληκτος, βγάζοντας μιά κρανή ή λύσσα και σαν νά ήθελε νά έκδικηθί τον τοίχο, ό όποιος είχε καταιπεί τό θήμα του, άδειασε τις έξη σφαίρες του ρεβόλβερ στο όπιο, όπου ό 'Ονώριος Σομπράν είχε εξαφανιστεί. Κατόπιν έφυγε τρέχοντας.

Κόσμος και άστρινόμοιο μαζεύτηκαν. Τότε φώναξα τον φίλο μου λέγοντάς του νά βγί από τον τοίχο, μ' άδύνατοι. Ψηλάφησα τον τοίχο με τό χέρι μου κι' έννοιωσα πώς ήταν ξεστός άδύνατος. Συγχρόνως είδα ό,τι από τις έξη

κιντώντας με περιέργεια τον έπενδυτή και τις παντοφλές, που είχα άφήσει στο πεζοδόρμιο. Βλέπεις λοιπόν πόσο δίεγκο έχω νά ντύνομαι έτσι περιέργεια; Δεν θά μπορούσα ν' άφομοιώνομαι με τ' άρμιατα γύρω μου, αν ήμουν ντυμένος σαν τους άλλους άνθρώπους. Δεν θά μπορούσα νά γυθίσωμια γρήγορα γιά νά ξεφυύγω από τον όδωό μου και στις στιγμές της άφομοιώσεώς μου με τ' άρμιατα, θά έβγαιναν απ' αυτά και θά με ποδώναν τ' όρμια μου.

— 'Ο 'Ονώριος Σομπράν μου έξομολογήθηκε δι' αυτά, και άφού κίνησε με προσοχή γύρω, με καλάνηχτηκε κι' έφυγε.

Είχα κάμποσες μέρες νά τον δω, όταν έφτασε μιά μέρα σαν τρελλός στο σπίτι μου:

— Αδός ό άνθρωπος, ό έχθρός μου, μου έλεε, με παρανοεί παντού! Μπορέσα και τό ξέφυγα τρεις φορές, χωρίς στην άφομοίωσι, μ' αφομοίωμια, άγαπητέ μου φίλε...

Πέρασε πολλές μέρες άγωνίας στο κεφάλι. Είδα πώς πράγματι είχα άδύνατοι, με δεν τ' έβλεπα τίποτε.

— Ένα πράγμα σου μένει νά κάνεις, τού είπα, γιά νά ξεφυύγεις από τον έχθρό, τόσο άδύνατος: νά γυθίσεις! Πήγαινε νά κρυφτείς σ' ένα χωριό. 'Αφες έμένα νά φροντίσω γιά τις ύποθέσεις σου κι' έσύ τράβα άμειωτος γιά τόν πλησιέστερο σταθμό.

Μου έφίξε τό χέρι λέγοντας:

— Συνάδεψέ με, σέ ίκετεύω, φοβάμαι!...

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Α!... Κλοτίλδη, γιατί νά σ' άναγκάζω στην περιπετειώδη μου ζωή... Θά έπρεπε νά είχα παραμείνει: ό Μαξίμ Μπερμόν, όπως με γνωρίζατε πρὸ πέντε χρόνων... Δεν έπρεπε νά γνωρίζατε: τον άλλο άνθρωπο που είμαι πραγματικά...

— Άγαπάω αυτόν τον άλλο άνθρωπο, τού άπάντησε εκείνη με σιγανή φωνή, και δεν μετανάω καθόλου...

— Όχι, της άπάντησε ό Λουπέν. Νοσταλγείτε την παλιά σας ζωή, τ' άζώα που δεν την έσπίλωνε τίποτε...

— Δεν νοσταλγώ τίποτε, τού άπάντησε ή Κλοτίλδη, όταν έείσε βοίσκεστε έδώ... Δεν υπάρχει λάθος, δεν υπάρχει έγκλημα όταν τ' άμιατα σου βλέπουν... Τί σημασία έχει τό ότι είμαι δυστυχισμένη όταν βρισκόμια μακριά σας, ότι ύποφέρω και κλάι κι' ότι αισθόμια φρίκη γιά όσα κάνω... 'Η άγάπη σας τ' άδύναται και με κάνει νά τ' άδύναται όλα... Μά πρέπει νά ν' άνταπεί!

— Δεν σάς άγαπώ, Κλοτίλδη, γιάτί πρέπει, της άπάντησε ό Λουπέν. Σας άγαπώ γιάτί σάς άγαπώ...

— Είστε βέβαιος γι' αυτό; τόν ρώτησε γεμάτη έμπιστοσύνη.

— Είμαι βέβαιος γιά την άγάπη μου, όπως και γιά τ' άδική σας... Μόνα ή ζωή μου είναι πολυτέρας κι' επικίνδυνη και δεν μπορώ έπει νά σάς άρσιώσω όσον μακριά θά ήθελα...

Σετρελλωμένη άμειωτος, ή Κλοτίλδη τόν ρώτησε:

— Τί είναι... Κανένας καινούργιος κίνδυνος... Μιλήστε γρήγορα! Γιά τό Θεό, μιλήστε!

— Δεν είναι τόσο σοβαρό ακόμα... 'Οστούτο.

— Όστούτο... Τί... τόν ρώτησε ή νέα γυναίκα μ' άγωνία...

— Ε, λοιπόν, της άπάντησε ό Λουπέν. Βρίσκεται επί τ' άγνη μας...

— Ποιός... 'Ο Χόλμς;

— Ναι... Αδός εξαπέλυσε τό Γκαρντιό εναντίον μου, στο σύγγαρχικο ρεστωράν, όπου με δυσκολία κατώρθωσα νά ξεφύγω την τελευταία στιγμή... Αδός τοποθέτησε την περιχλωμένη νύχτα τους δύο άστρινόμοιους έξω απ' τό σπίτι της όδου Σαλγκρέν και τούς έβαλε σκοπούς εκεί... Είμαι βέβαιος γι' αυτό... 'Ο Γκαρντιό έρευνους τό σπίτι σήμερα τό πρὸ και ό Χόλμς τόν συνάδεψε... Έκτός αυτού...

— Τί άλλο; ρώτησε ή Κλοτίλδη, της όποιος ή άγωνία μεγάλωνε όλοένα.

— Τί άλλο; ρώτησε ή Κλοτίλδη, της όποιος ή άγωνία μεγάλωνε όλοένα.

— Και τί άποφάσεις;

— 'Υπερτάτη σύνεσι, Κλοτίλδη. 'Από καιρό έχω αποφασίσει ν' άλλαξω την εγκατάστασή μου και νά την μεταφέρω εκεί κάτω, στο άπαράβιαστο καταφύγιο που έβρεσα... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

σφαίρες, ή τρεις είχαν βρεί τον τοίχο στο όθος, όπου βρίσκειται ή καρδιά ένός άνθρώπου, ενώ ή άλλες τρεις τόν είχαν βρεί ψηλότερα, στο μακρόνιο του όδωού... 'Η έπέμβασι του Χόλμς μεταβάλλει την κατάσταση... 'Όταν ένας άνθρωπος σαν κι' αυτόν, βρίσκεται σέ κάποιο ίχνος, πρέπει νά π' άκάνει ότι μπορεί να θύση στην άκρη του ίχνους αυτού... Λοιπόν, τ' έχω προσπομάσει όλα... Μετακόμιο, την Τετάρτη, θά γίνη ή μετακόμια... Τό μεσημέρι, όλα θά έχουν τελειώσει... Στις δύο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE LEBLAN

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ ΚΑΤΑ ΣΕΡΛΟΚ ΧΟΛΜΣ

— Ε, λοιπόν, μ' άσ λείπει ένας απ' τους άνθρώπους μας, ό Ζαννί...

— 'Ο θυρωρός;

— Ναι...

— Μά τον έστειλα εγώ σήμερα τό πρὸ στο σπίτι της όδου Σαλγκρέν γιά νά μαζέψι τις κόκκινες πέτρες που έπεσαν από τό κολλίε μου.

— Τότε σίγουρα θά τόν έπιασε ό Χόλμς σέ παγίδα...

— Καθόλου... Γιατί ό ίδιος πήγε τις πέτρες στον κοσμηματοπώλη μου.

— Ναι, έκανε ό Λουπέν. Μά δεν ξαναβρήκατε.

— 'Ο, Μαξίμ, φώναξε ή Κλοτίλδη. Φοβάμαι!... Μαξίμ, φοβάμαι!

— Δεν υπάρχει λόγος νά τρομάζεις. Μά όμολογώ ότι ή κατάσταση είναι πολύ σοβαρή. Ποιός ξέρει; Πού

θα μπορώ κι' εγώ ό ίδιος νά εγκαταλείψω τ' όπιο, άφού θ' άφαιρέσω τ' ά τελευταία ίχνη της εγκατάστασώς μας, που δεν είναι και λίγο...

— Από δω και πέρα;

— Δεν πρέπει πειθ νά διαπομάστε και κανείς δεν πρέπει νά σάς βλέπει, Κλοτίλδη... Μή βγαίνετε έξω... Δεν φοβάμια τίποτε γιά μένα... Φοβάμια όμως τ' ά πάντα όταν πρόκειται γιά σάς.

— Είνε άδύνατος αυτός ό 'Αγγλος νά κατορθώση νά φτάση ως έμένα.

— Όλα είναι δυνατά μαζί του και δυσπιστώ τρομερά... Χτές, όταν λίγο έλειψε νά με άντιληφθί ό πατέρας σας, είχα έρθει στο σπίτι σας γιά νά έρευνήσω τ' ά παλιά χαρτιά του

Και πρόσθεσε:

— 'Εν' άκόμα μυστηριώδες σπίτι... Και πάλι χωρίς άλλο ό Ντεσάντ θα είναι άρχιτέκτων του. Πρέπει τώρα νά έπωφεληθώ της παρουσίας μου έδώ και νά εξακριβώσω τό περιεχόμενο του άλλου γκουλαπιού και νά μάθω έτσι και τ' άλλα μυστηριώδη σπία.

— 'Ο Χόλμς άνέθηκε τότε επάνω στη γαλερία και κρύφτηκε πίσω από ένα παραπέτασμα. Έμεινε εκεί ως ότου νύχτωσε. Ένας ύπνητος άνέθηκε τότε κι' έσβησε τό ήλεκτρικό. Έπειτα από μιά ώρα ό 'Αγγλος άστρινόμοιός άναψε τό φως του και διευθύνθηκε πρὸς τό γκουλάπι...

Καθώς ήξερε, τό γκουλάπι αυτό περριέχε τα παλιά χαρτιά του άρχιτέκτονος, σκελλούς, σχέδια, λογαριασμούς. Στο δεύτερο όρμιο του, μιά σειρά από κατάστιχα, τοποθετημένα κατ' άρχιτέκτον, ώφνονταν. Πήρε και άρχισε νά τ' άεσάξη κατ' άλφαβητική σειρά. Στο γκουλάπι Ο στάθηκε. Εκεί είδε τις λέξεις: «Οίκια όδου Σαλγκρέν, 23».

Επακολούθησε μιά περιγραφή του σπιτιού αυτού και στο περιόριο ή σημείωσις: «'Όρα σκελλόλ Μ. Β.».

Έπειτα από πολλές έρευνες, μόλις κατά τ' άρχιτέκτον, ό Χόλμς κατώρθωσε ν' ανακαλύψι τό γκουλάπι που ζήτησε. Περιείχε δέκα φύλλα και ήταν γυνογραφημένο σ' αυτόν τ' ά σχέδια ένεκα σπιτιών, μεταξύ των όποιων ήταν και τό σπίτι του βαρόνου ν' 'Ορεκ, του καθηγητού Ζερμουά και του πύργου των Κροζόν.

— 'Ο Χόλμς άντίγραψε τ' ά σχέδια και κατέγραψε τις διευθύνσεις των σπιτιών. Έπειτα έανάβησε τ' ά πράγματα στη θέσι τους, άνοίξε ένα παράθυρο και πήδηξε στην έρμη πλατεία, άφού προσγειώσεως έανάβησε τ' ά παντρώια πίσω του.

Και τόν φίλησε παράφορα... Αύτ' ή ίδια μέλιση τόν έπρωξε νά βγί έξω. 'Ο Χόλμς άκουσε τόν ήχο των φωνών τους που άκουαυνόντουσαν...

— 'Ο Χόλμς άντίγραψε τ' ά σχέδια και κατέγραψε τις διευθύνσεις των σπιτιών. Έπειτα έανάβησε τ' ά πράγματα στη θέσι τους, άνοίξε ένα παράθυρο και πήδηξε στην έρμη πλατεία, άφού προσγειώσεως έανάβησε τ' ά παντρώια πίσω του.

Και τόν φίλησε παράφορα... Αύτ' ή ίδια μέλιση τόν έπρωξε νά βγί έξω. 'Ο Χόλμς άκουσε τόν ήχο των φωνών τους που άκουαυνόντουσαν...

— 'Ο Χόλμς άντίγραψε τ' ά σχέδια και κατέγραψε τις διευθύνσεις των σπιτιών. Έπειτα έανάβησε τ' ά πράγματα στη θέσι τους, άνοίξε ένα παράθυρο και πήδηξε στην έρμη πλατεία, άφού προσγειώσεως έανάβησε τ' ά παντρώια πίσω του.

Και τόν φίλησε παράφορα... Αύτ' ή ίδια μέλιση τόν έπρωξε νά βγί έξω. 'Ο Χόλμς άκουσε τόν ήχο των φωνών τους που άκουαυνόντουσαν...

Έρεθισμένος, νοιώθοντας την άνάγκη νά δράση, προχώρησε σ' έναν άντιτάλαμο, στην άκρη του όποιου βρισκόταν μιά σκάλα. Μά τότε, τ' ά στιγμή, που έτοιμαζόταν νά κατέβη, ό θυρωρός μιάς συνομιλίας άκούστηκε από τό κάτω πάτωμα και θώορσε προτιμότερο ν' ακολουθήρη έναν κυκλικό διάδρομο, που τόν ώδήγησε σέ μιά άλλη σκάλα. 'Όταν τ' ά κατέβηκε, ξαφνίστηκε βλέποντας γύρω του έπιπλά, τ' ά ποία ήξερε πολύ καλά. Μιά πόρτα ήταν εκεί μισάνοιχτη... 'Ο Χόλμς τ' ά πέρασε και βρέθηκε σέ μιά μεγάλη κυκλική αίθουσα. Βρισκόταν στη βιβλιοθήκη του κ. Ντεσάντ.

— Τέλει! Θαυμάσια! ψόβησε. Τά καταλαβαίνω όλα. Τό μπουνοτόρ της Κλοτίλδης, δηλαδή της Δευκής Κυρίας, έπικοινωνεί μ' ένα από τ' ά διαμερίσματα του διπλανού σπιτιού, που βρίσκεται σέ άλλο διάδρομο. Έτσι έξηγείται περίγραμμα πώς ή Κλοτίλδη πηγαίνει και συναντά τόν άγαπημένο της, διατηρώντας συγχρόνως τ' όμή της ότι δεν βγαίνει καθόλου έξω... Και έξηγείται συγχρόνως πώς ό 'Αρσέν Λουπέν παρουσιάστηκε χτές τό βράδυ μπροστά μου έξωρα στη γαλερία...

Και πρόσθεσε:

— 'Εν' άκόμα μυστηριώδες σπίτι... Και πάλι χωρίς άλλο ό Ντεσάντ θα είναι άρχιτέκτων του. Πρέπει τώρα νά έπωφεληθώ της παρουσίας μου έδώ και νά εξακριβώσω τό περιεχόμενο του άλλου γκουλαπιού και νά μάθω έτσι και τ' άλλα μυστηριώδη σπία.

— 'Ο Χόλμς άνέθηκε τότε επάνω στη γαλερία και κρύφτηκε πίσω από ένα παραπέτασμα. Έμεινε εκεί ως ότου νύχτωσε. Ένας ύπνητος άνέθηκε τότε κι' έσβησε τό ήλεκτρικό. Έπειτα από μιά ώρα ό 'Αγγλος άστρινόμοιός άναψε τό φως του και διευθύνθηκε πρὸς τό γκουλάπι...

Καθώς ήξερε, τό γκουλάπι αυτό περριέχε τα παλιά χαρτιά του άρχιτέκτονος, σκελλούς, σχέδια, λογαριασμούς. Στο δεύτερο όρμιο του, μιά σειρά από κατάστιχα, τοποθετημένα κατ' άρχιτέκτον, ώφνονταν. Πήρε και άρχισε νά τ' άεσάξη κατ' άλφαβητική σειρά. Στο γκουλάπι Ο στάθηκε. Εκεί είδε τις λέξεις: «Οίκια όδου Σαλγκρέν, 23».

Επακολούθησε μιά περιγραφή του σπιτιού αυτού και στο περιόριο ή σημείωσις: «'Όρα σκελλόλ Μ. Β.».

Έπειτα από πολλές έρευνες, μόλις κατά τ' άρχιτέκτον, ό Χόλμς κατώρθωσε ν' ανακαλύψι τό γκουλάπι που ζήτησε. Περιείχε δέκα φύλλα και ήταν γυνογραφημένο σ' αυτόν τ' ά σχέδια ένεκα σπιτιών, μεταξύ των όποιων ήταν και τό σπίτι του βαρόνου ν' 'Ορεκ, του καθηγητού Ζερμουά και του πύργου των Κροζόν.

— 'Ο Χόλμς άντίγραψε τ' ά σχέδια και κατέγραψε τις διευθύνσεις των σπιτιών. Έπειτα έανάβησε τ' ά πράγματα στη θέσι τους, άνοίξε ένα παράθυρο και πήδηξε στην έρμη πλατεία, άφού προσγειώσεως έανάβησε τ' ά παντρώια πίσω του.

Και τόν φίλησε παράφορα... Αύτ' ή ίδια μέλιση τόν έπρωξε νά βγί έξω. 'Ο Χόλμς άκουσε τόν ήχο των φωνών τους που άκουαυνόντουσαν...

— 'Ο Χόλμς άντίγραψε τ' ά σχέδια και κατέγραψε τις διευθύνσεις των σπιτιών. Έπειτα έανάβησε τ' ά πράγματα στη θέσι τους, άνοίξε ένα παράθυρο και πήδηξε στην έρμη πλατεία, άφού προσγειώσεως έανάβησε τ' ά παντρώια πίσω του.

Και τόν φίλησε παράφορα... Αύτ' ή ίδια μέλιση τόν έπρωξε νά βγί έξω. 'Ο Χόλμς άκουσε τόν ήχο των φωνών τους που άκουαυνόντουσαν...

— 'Ο Χόλμς άντίγραψε τ' ά σχέδια και κατέγραψε τις διευθύνσεις των σπιτιών. Έπειτα έανάβησε τ' ά πράγματα στη θέσι τους, άνοίξε ένα παράθυρο και πήδηξε στην έρμη πλατεία, άφού προσγειώσεως έανάβησε τ' ά παντρώια πίσω του.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Τὸ ψηλότερον δέντρο τοῦ κόσμου
καὶ ὁ καθημερινὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου
Παύλου τοῦ Λονδίνου, μὲ τὸν ὁ-
ποῖο ἔχει τὸ ἴδιον ὕψος.

Τὸ πολυτιμότερον κύπελλο τοῦ κό-
σμου, ἔργον τοῦ Μπενβενοῦτο
Τσελλίνι.

Πολλές φορές οι άναγκωσται τῶν περιουσιῶν καὶ τῶν ἐφημεριδῶν ἐκ-
πλήσσονται καὶ γελᾶνε, διαβάζοντο
τοὺς ἀτέλειωτους τίτλους διαφόρων
Ἰσπανῶν μεγιστάνων. Ἦνεν μάλιστα
γνωστὸ τὸ ἀνέκδοτο κάποιου Ἰσπα-
νοῦ εὐπατρίδου ὁ ὁποῖος, ὅταν ἀνα-
κρίσκει κάποιον νὰ ζητήσῃ φιλοξ-
νία τὴν νύκτα σὲ κάποιο ἐξοχικὸ παν-
δοχεῖο καὶ χτύπησε τὴν πόρτα τοῦ
ἀπαριθμίουτῶς συγχρόνως καὶ τοὺς
τίτλους του, βάζει ἀπὸ τὸν πανδοχ-
τὴν ἀπάντησι: «Φύγετε... Δὲν ἔ-
χωμε κρεβάτια γιὰ τόσοὺς πολ-
λοὺς!...»

Διπλόν, καὶ οἱ μακροσχέλιστοι
τίτλοι τῶν μεγαλειτέρων Ἰσπανῶ
μεγιστάνων τοῦ Μωσαίωνος εἶνε λό-
γοι, ἐν συγχρήσει μὲ τοὺς τίτλους
τοῦ εἰς ὁ περὶ φημι σουλτάνου τῆς
Τουρκίας Ἀλμετ Ζος, ὁ ὁποῖος ἔζη-
σε ἀπ' τοῦ 1673 ὥς τὸ 1730. Γιὰ νὰ
πεισθῇ, ὅς τοὺς παραθέτομεν ὁ-
λου· καὶ περὶ τῆς μετάφρασις :

Ἀχμετ Ζοσι, Ἀντιπρόσωπος τοῦ
Ἄλλου ἐπὶ τῆς Γῆς, Αὐθέντης τῶν
Ἀρσενίων, Κυρίαρχος τῶν Λιμνι-
θίων τῶν ἀνθρώπων, Βασιλεὺς τῶν
πιστῶν καὶ τῶν ἀπίστων, Βασιλεὺς
τῶν Βασιλείων τοῦ Κόσμου τοῦτου.
Αὐτοκράτωρ τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς
Δύσεως, Αὐτοκράτωρ τοῦ Τσαχάν-
Πανθούναμος, Πρίγκιψ καὶ Αὐθέν-
της τοῦ Πανευχού, Ἀπεριστοῦ,
Μεγαλειότατος Καύσου, Σφραγίς τῆς
Νίκης, Καταπύου ὄλων τῶν λαῶν

ἀπολλύρου τοῦ κόσμου, Σκία τοῦ
 Θεοῦ ποὺ χαρίζει τὴν γαλήνη στὴ
 γῆ, Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς
 Μικρασίας, Βασιλεὺς τῆς Ἀραβίας,
 Βασιλεὺς τῆς Περσίας, Βασιλεὺς τῆς
 Τουρκίας, Βασιλεὺς τῆς Ταρταρίας,
 Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου, Βασιλεὺς
 τῆς Συρίας, Βασιλεὺς τοῦ Κατὰ Ἀ-
 μένη καὶ τοῦ Κορυδοῦστάν, Βασιλεὺς
 τῶν Κιρκασίων καὶ τοῦ Ἀμπαζῆ, Βα-
 σιλεὺς τῶν Γεωργιανῶν, Κυρίαρχος
 τῆς Λευκίης καὶ τῆς Μαύρης Θαλάσσης,
 Κυρίαρχος τοῦ Ὀκεανοῦ, Κυ-
 ρίαρχος τῆς Οὐγγαρίας, τῆς Βλαχίας,
 τῆς Μολδαβίας, τῆς Ἀφρικῆς καὶ τῆς
 Τριπολίτιδος καὶ τέλος Κληρονόμος
 Ἰλιτζάνων καὶ χιλιζάνων περιοχῶν.
 Ἀσφαλῶς δὲν ἔχετε ξεναποδοῖσαι
 ποτὲ τόσο πολλοὺς τίτλους συγκεν-
 τρωμένους σ' ἓνα ἄνθρωπο.

* * *

Ἡ Ἀμερική δὲν ἔχει μόνο τὰ πιὸ
ἐκτεταμένα δάση, ἀλλὰ καὶ τὰ πιὸ
ψηλὰ δένδρα. Εἶναι γνωστὸν ὅτι στὸ
Μπάλι-Κόνγκο, στὴ Βόρεια Ἀμερική

Τὸ δυσκολώτερον ἀκροβατικὸν
γύμνασμα.

κατὰ γενικήν ὁ-
 τερὸς χρυσόχοος
 ἀρχίσκος ἰός τῆς
 καλέσει, στὸ Πα-
 οξέντης ἡγαμονί-
 ες, δίνοντας τοῦ
 τοῦ τεχνουργή-
 ῃ τ' ἀστυκὴ τοῦ

τρεις μπούκ-
 ἄλλη, ὁρθε-
 να ἀπὸ τῆς
 δια τοῦ φη-
 ἀρχίζει νὰ κ-
 ἐνὸς ἡ μπο-
 στιγμή σὲ σ

Γαλλίνοι, ἐπίσης, Πολλὰς φ
καὶ τοῦ Βατικα- ραστήσουμε
συναρπασθῆναι, «Θὰ πάσῃ ἡ
καὶ φυλακί- Τὸ πρᾶγμ
τοῦ Ἀγίου Ἀγγέ- το. Ἔτσι, ο

Τὸ ψηλότερον δέντρο τοῦ κόσμου
καὶ ὁ καθημερινὸς ναὸς τοῦ Ἁγίου
Παύλου τοῦ Λονδίνου, μὲ τὸν ὁ-
ποῖο ἔχει τὸ ἴδιον ὕψος.

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ "ΓΚΡΑΝΤ-ΟΤΕΛ",

ΤΟ εστιατόριο του αριστοκρατικού ε-
κείνου ξενοδοχείου
και σ' ένα τρα-
πέζι στο βάθος
καθόταν μια α-
γνωστη κυρία με
κατάμαυρα μαλλιά και παράξενα γα-
λανά μάτια. Φαίνεται ότι ήταν μόνη
της, γιατί κύτταζε μ' ένα περίεργο
τρόπο γύρω της τους φρακτοφορέ-
μους ξένους, που δεινούσαν και της
έφριγαν κάθε τόσο φλογερές ματιές,
γεμάτες θαυμασμό.

—Είστε υπέροχη! είπε ο μαρκή-
σιος Άρμπι στον τραπέζιτη Άγκρι-
τζέντο, μαζί με τον οποίο έτρωγε
στην ίδια αθούσα. Είσαι τυχερός,
φίλε μου!... Την κατέκτησες λοι-
πόν κιόλας;...

Ο τραπέζιτης έπαψε να κυττάζει
την άγνωστη κι έσκυψε λυπημένος
το κεφάλι του. Ήπειτα έφερε το χέ-
ρι του στο γλωβό μέτωπό του, σαν
να ήθελε να συγκεντρώσει τις αναμνή-
σεις του... Τά γκριζά μαλλιά του
έφριγαν μια σκιά μελαγχολίας στο
κουρασμένο πρόσωπό του.

Ο τραπέζιτης Άγκριτζέντο ήταν
σαράντα χρόνων κι όμως ένα κρυφτό
και αγίατρον πόνος τον έκανε να
φαίνεται πιο πολύ...

Ο μαρκήσιος Άρμπι τον εκύττα-
ζε έκπληκτος και σαν να ντράπηκε,
βιάστηκε να επανορθώσει τη γκάφα
του:

—Συγγνώμη... του είπε δειλά.
Μου φάνηκε ότι την εκύτταζες...

Ο Άγκριτζέντο προσήλωσε το δι-
καστικό βλέμμα του στην ίδια φο-
ρά στα γαλανά μάτια της άγνωστης
κυρίας κι έπειτα το απάντησε μ'
κουρασμένη φωνή:

—Άρμπι, εδώ και ογτώ χρόνια
είχα μια γυναίκα με φωτεινά μάτια
σαν κι' αυτά!... Εκείνης όμως τα
μαλλιά ήταν όλοχρυσά... Μα ήμουν
τρολλός και γι' αυτό τα έχασα για
πάντα...

—Αλήθεια; είπε ο μαρκήσιος κι'
άναψε ένα μυρωδάτο ποδό. "Ας α-
κούσουμε λοιπόν αυτήν την περιπέ-
τειά σου..."

—Μπορείς να την διαβάσεις στο
πρόσωπό μου, μονάχος σου, Άρμπι...
Κάθε ρυτίδα είναι και μια λέξη, μια
φράση, μια αγίατροντη πληγή...

Κι' ο τραπέζιτης του έδειξε την
τραχηλιά μάσκα του προσώπου του.

Ο Άρμπι αναπνέοντας και τόν
έρωτησε δειλά:

—Ποιά ήταν αυτή η γυναίκα;

—Η γυναίκα μου!...

Εξήγησαν κι' οι δυο μια στιγμή
με τα μάτια χαμένα σαν να κύττα-
ζαν έναν σκοτεινό και πένθιμο πα-
ρελθόν...

—Όγτώ χρόνια τώρα δεν ξέρω τι
γίνεται... είπε σε λίγο ο τραπέζι-
της. Δεν έμαθα τίποτε γι' αυτήν
Την εγκατέλειπα ένα βράδυ, ύστερα
από δυο χρόνων τρολλό έρωτα, για
μιά άλλη...

Τό βλέμμα του τραπέζιτη τώρα
άστράψε παράξενα.

—Δεν εφάρθηκα τίμια, φίλε μου!

Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο μου έ-
στοίχισε αυτή η περιπέτεια... Μα
ήμουν τρολλός τότε, πιστέψτε με...
Με είχε ξετρελλάνει ένας άλλος έ-
ρωτας.

Ο Άγκριτζέντο μιλούσε με ραγι-
μένη φωνή που έδειχνε όλο τον
σκληρό κι' αγίατρον πόνο της ψυ-
χής του.

—Έμαστε σ' ένα ξενοδοχείο, όπως
αυτό... Κι' εγώ έφυγα ένα βράδυ,
έτσι, ξαφνικά και την άφησα μόνη,
ήμφορσάτεστη, χωρίς λεπτά... για
μια χορεύτρια! Είχαμε κι' ένα παιδί,
ένα χαριτωμένο αγοράκι που ήταν ή
χαρά και η εσύχια της ζωής μου!

Και τό εγκατέλειπα κι' αυτό με την
ίδια αδιαφορία. Βλέπεις λοιπόν, Άρ-
μπι, ότι ήμουν τότε τρολλός. Έχω
καρδιά, έχω ψυχή, έχω συνείδηση, κι'
όμως εκείνο τό βράδυ έφυγα σαν
λωποδύτης, με μια γυναίκα που δεν

να... Πέρασα νύχτες και νύχτες ά-
πνος, παίζοντας διαρκώς τη ζωή
εντόπου ότι έφτανε η αγαπημένη
και πού με βάραινε, κι' έτσι κατώρ-
θωσα να μαζέψω ένα σωρό χρυσάκι
με την ελπίδα ότι, αν καμιά ήμέ-
ρα έτύχαινε να την ξαναβρώ, θα την
έκανα την πιο εύτυχη γυναίκα
του κόσμου... Γι' αυτό κυττάζω τόσο
επίμονα κάθε γυναίκα με γαλανά μά-
τια που μοιάζουν με τα μάτια της
γυναίκας μου... Νά, αυτή η άγνω-
στη απόψε έκανε πάλι την καρδιά
μου να ραγίσει... Μοιάζει καταπλη-
κτικά της γυναίκας μου. Εκείνη ό-
μως είχε ξανθά μαλλιά και ροδαλά
και ολόδροσο πρόσωπο. Τί περίεργο
όμως!... Πρώτη φορά βρίσκω μια
μπροστά σε μια τόσο μεγάλη ομοί-
τητα!...

Τό εστιατόριο σιγά-σιγά είχαν α-
δειάσει. Δεν είχαν απομείνει πει-
να...

Πέρασα νύχτες και νύχτες ά-
πνος, παίζοντας διαρκώς τη ζωή
εντόπου ότι έφτανε η αγαπημένη
και πού με βάραινε, κι' έτσι κατώρ-
θωσα να μαζέψω ένα σωρό χρυσάκι
με την ελπίδα ότι, αν καμιά ήμέ-
ρα έτύχαινε να την ξαναβρώ, θα την
έκανα την πιο εύτυχη γυναίκα
του κόσμου... Γι' αυτό κυττάζω τόσο
επίμονα κάθε γυναίκα με γαλανά μά-
τια που μοιάζουν με τα μάτια της
γυναίκας μου... Νά, αυτή η άγνω-
στη απόψε έκανε πάλι την καρδιά
μου να ραγίσει... Μοιάζει καταπλη-
κτικά της γυναίκας μου. Εκείνη ό-
μως είχε ξανθά μαλλιά και ροδαλά
και ολόδροσο πρόσωπο. Τί περίεργο
όμως!... Πρώτη φορά βρίσκω μια
μπροστά σε μια τόσο μεγάλη ομοί-
τητα!...

Ποιός είναι άραγε; σκέφτηκε α-
νήσυχος. Για να ιδούμε...

Έχωσε το χέρι του κάτω από το
προσκέφαλό του, έπηρε το πιστόλι
του, σκεπάζοντάς το καλά κι' έπεριμένε,
έτοιμος να πεταχθεί από τό κρεβάτι
του, μόλις θα άνοιγε η πόρτα.

Ήπειτα λίγα λεπτά κι' έπειτα
η πόρτα άνοιξε αθόρυβα κι' έπέρασε
μέσα στί δωμάτιο μια ανάλαφρη
σκιά, σαν τό σκούζοι που την έσύ-
λιγε. Στάθηκε μια στιγμή, για να
βεβαιωθεί αν κοιμόταν ό ένοικος κι'
έπειτα προχώρησε αργά προς τό
κρεβάτι...

Εκείνη τη στιγμή όμως άναψε
απότομα τό ηλεκτρικό, φωτίζοντας
άπλετα όλο τό δωμάτιο κι' άκούστηκε
μια επιβλητική φωνή:

—Ψηλά τό χέρι!...

Ψηλά τό χέρι!... φώναξε ό τραπέζιτης.

Έμεινε μαζί μου παρά μόνο ένα χρό-
νο. Ήπειτα βρήκε έναν άλλο φίλο
κι' ούτε ξαναγύρισε πειά να με κυ-
τάξει... Με οίκοιζεις, δεν είναι έ-

—Μά τί λές, φίλε μου.

—Ναί, ναί... Ντρέπομαι κι' εγώ
ό ίδιος τόν έαυτό μου!... Θέλησα ό-
μως να ξαναγύρισω στην παλιά ζωή
μου, όταν μου έπέρασε πειά, με τόν
πιο σκληρό τρόπο, εκείνη η ανεξή-
γητη τρέλλα μου!... Προσπάθησα να
ξαναβρώ την γυναίκα μου και τό παι-
δί μου... Έβραζα παντού, σ' όλες τίς
πόλεις, δίχως όμως να κατορθώσω
να μάθω τί είχαν άπογίνει. Κι' όταν
έγινε πειά κάθε ελπίδα, ξαναγύρισα
στην Τράπεζα, σαν την άκορδα στή
φωλιά της κι' άρχισα να δουλεύω
σκληρά, με μια απελπιστική προσ-
πάθεια, για να ξεχάσω τό περασμέ-

παρά μόνο μερικά ένοικιοι του ξε-
νοδοχείου που εκάπνιζαν με αδιαφο-
ρο και μακάριο ύφος τό σιγρέττο
τους.

Ο Άρμπι, συγκινημένος, παύσα-
νε τό φίλο του στο εύθυμο μύρο για
να τόν κάνει να ξεχάσει τό περασμέ-
νο. Ήπιαν μιά μπουτίλια σαμπάνια,
μίλησαν για διάφορα άλλα πράγματα
και τό μεσάνυχτα ανέβηκαν στα δια-
μερίσματά τους για να ήσυχάσουν...

Ο τραπέζιτης Άγκριτζέντο φόρε-
σε μηχανικά τίς πατζάμες του κι' έ-
πεσε στο κρεβάτι για να κοιμηθή,
κουρασμένος από τό τρολλό τραγού-
δι, τίς φωνές και την νύγρικη τζάζ
μπάντ το "Γκράντ Ότελ". Δεν τόν
έπαιρνε όμως ό ύπνος. Με κλειστά
μάτια νόμιζε πως έβλεπε εκεί μπρο-
στά του τό όμορφο αγοράκι που τό
τόν κυττάζει μ' ένα λυπημένο βλέ-

μα, σαν να παραπονιόταν γιατί τό
εχε αφήσει. Στ' αυτήν τήν είχε τήν
έντοια όστι έφτανε η αγαπημένη
του φωνούλα: «Μπαμπά... μπα-
μπά, γιατί μάς άφρηες μόνους;»

Δύο θεράμ δάκρυα κύλησαν επά-
νω στο προσκέφαλό του Άγκριτζέν-
το. Η άγωνία τόν έπνιγε... Ανέ-
πνεε βαρείά, με δυσκολία. Η τύχαι
τόν έδασάνε σαν μεγάλα πυρω-
μένα καρφιά, που τό ένοιωθε να τό
τροπών και να τό ξεσπίζουν τήν
ψυχή...

Εξαίφνης όμως τό φάνηκε ότι ά-
κουσε ένα μικρό τρέξιμο στην πόρτα.
Νευραγμένος, ύπνος ήταν, τέντωσε
τό αυτί του για ν' άκούσει καλύτερα.

Ένας παράξενος μεταλλικός θό-
ρυβός, που σταματούσε κάθε τόσο, ά-
κούγονταν πίσω από τήν πόρτα του...

Κράτησε τήν αναπνοή του κι' ανα-
σχήθηκε για να αντίληφθι καλύτε-
ρα τί ήταν. Τού φάνηκε τότε ότι ά-
κουγες ένα πνιγμένο άνασασμα, σαν
να προσπαθούσε κάποιος να ξελευ-
ρώσει τήν πόρτα του...

Ο Άγκριτζέντο άπλωσε άσυναί-
σθητα τό χέρι του για να χτυπήσει
τό κουδούνι. Τήν ίδια στιγμή όμως
τό ξανατράβηξε.

—Ποιός είναι άραγε; σκέφτηκε α-
νήσυχος. Για να ιδούμε...

Έχωσε το χέρι του κάτω από το
προσκέφαλό του, έπηρε το πιστόλι
του, σκεπάζοντάς το καλά κι' έπεριμένε,
έτοιμος να πεταχθεί από τό κρεβάτι
του, μόλις θα άνοιγε η πόρτα.

Ήπειτα λίγα λεπτά κι' έπειτα
η πόρτα άνοιξε αθόρυβα κι' έπέρασε
μέσα στί δωμάτιο μια ανάλαφρη
σκιά, σαν τό σκούζοι που την έσύ-
λιγε. Στάθηκε μια στιγμή, για να
βεβαιωθεί αν κοιμόταν ό ένοικος κι'
έπειτα προχώρησε αργά προς τό
κρεβάτι...

Εκείνη τη στιγμή όμως άναψε
απότομα τό ηλεκτρικό, φωτίζοντας
άπλετα όλο τό δωμάτιο κι' άκούστηκε
μια επιβλητική φωνή:

—Ψηλά τό χέρι!...

Ψηλά τό χέρι!... φώναξε ό τραπέζιτης.

Καταλαβαίνεις λοιπόν πόσο μου έ-
στοίχισε αυτή η περιπέτεια... Μα
ήμουν τρολλός τότε, πιστέψτε με...
Με είχε ξετρελλάνει ένας άλλος έ-
ρωτας.

Ο Άγκριτζέντο μιλούσε με ραγι-
μένη φωνή που έδειχνε όλο τον
σκληρό κι' αγίατρον πόνο της ψυ-
χής του.

—Έμαστε σ' ένα ξενοδοχείο, όπως
αυτό... Κι' εγώ έφυγα ένα βράδυ,
έτσι, ξαφνικά και την άφησα μόνη,
ήμφορσάτεστη, χωρίς λεπτά... για
μια χορεύτρια! Είχαμε κι' ένα παιδί,
ένα χαριτωμένο αγοράκι που ήταν ή
χαρά και η εσύχια της ζωής μου!

Και τό εγκατέλειπα κι' αυτό με την
ίδια αδιαφορία. Βλέπεις λοιπόν, Άρ-
μπι, ότι ήμουν τότε τρολλός. Έχω
καρδιά, έχω ψυχή, έχω συνείδηση, κι'
όμως εκείνο τό βράδυ έφυγα σαν
λωποδύτης, με μια γυναίκα που δεν

να... Πέρασα νύχτες και νύχτες ά-
πνος, παίζοντας διαρκώς τη ζωή
εντόπου ότι έφτανε η αγαπημένη
και πού με βάραινε, κι' έτσι κατώρ-
θωσα να μαζέψω ένα σωρό χρυσάκι
με την ελπίδα ότι, αν καμιά ήμέ-
ρα έτύχαινε να την ξαναβρώ, θα την
έκανα την πιο εύτυχη γυναίκα
του κόσμου... Γι' αυτό κυττάζω τόσο
επίμονα κάθε γυναίκα με γαλανά μά-
τια που μοιάζουν με τα μάτια της
γυναίκας μου... Νά, αυτή η άγνω-
στη απόψε έκανε πάλι την καρδιά
μου να ραγίσει... Μοιάζει καταπλη-
κτικά της γυναίκας μου. Εκείνη ό-
μως είχε ξανθά μαλλιά και ροδαλά
και ολόδροσο πρόσωπο. Τί περίεργο
όμως!... Πρώτη φορά βρίσκω μια
μπροστά σε μια τόσο μεγάλη ομοί-
τητα!...

Τό εστιατόριο σιγά-σιγά είχαν α-
δειάσει. Δεν είχαν απομείνει πει-
να...

Πέρασα νύχτες και νύχτες ά-
πνος, παίζοντας διαρκώς τη ζωή
εντόπου ότι έφτανε η αγαπημένη
και πού με βάραινε, κι' έτσι κατώρ-
θωσα να μαζέψω ένα σωρό χρυσάκι
με την ελπίδα ότι, αν καμιά ήμέ-
ρα έτύχαινε να την ξαναβρώ, θα την
έκανα την πιο εύτυχη γυναίκα
του κόσμου... Γι' αυτό κυττάζω τόσο
επίμονα κάθε γυναίκα με γαλανά μά-
τια που μοιάζουν με τα μάτια της
γυναίκας μου... Νά, αυτή η άγνω-
στη απόψε έκανε πάλι την καρδιά
μου να ραγίσει... Μοιάζει καταπλη-
κτικά της γυναίκας μου. Εκείνη ό-
μως είχε ξανθά μαλλιά και ροδαλά
και ολόδροσο πρόσωπο. Τί περίεργο
όμως!... Πρώτη φορά βρίσκω μια
μπροστά σε μια τόσο μεγάλη ομοί-
τητα!...

Ποιός είναι άραγε; σκέφτηκε α-
νήσυχος. Για να ιδούμε...

Έχωσε το χέρι του κάτω από το
προσκέφαλό του, έπηρε το πιστόλι
του, σκεπάζοντάς το καλά κι' έπεριμένε,
έτοιμος να πεταχθεί από τό κρεβάτι
του, μόλις θα άνοιγε η πόρτα.

Ήπειτα λίγα λεπτά κι' έπειτα
η πόρτα άνοιξε αθόρυβα κι' έπέρασε
μέσα στί δωμάτιο μια ανάλαφρη
σκιά, σαν τό σκούζοι που την έσύ-
λιγε. Στάθηκε μια στιγμή, για να
βεβαιωθεί αν κοιμόταν ό ένοικος κι'
έπειτα προχώρησε αργά προς τό
κρεβάτι...

Εκείνη τη στιγμή όμως άναψε
απότομα τό ηλεκτρικό, φωτίζοντας
άπλετα όλο τό δωμάτιο κι' άκούστηκε
μια επιβλητική φωνή:

—Ψηλά τό χέρι!...

Ψηλά τό χέρι!... φώναξε ό τραπέζιτης.

Έμεινε μαζί μου παρά μόνο ένα χρό-
νο. Ήπειτα βρήκε έναν άλλο φίλο
κι' ούτε ξαναγύρισε πειά να με κυ-
τάξει... Με οίκοιζεις, δεν είναι έ-

—Μά τί λές, φίλε μου.

—Ναί, ναί... Ντρέπομαι κι' εγώ
ό ίδιος τόν έαυτό μου!... Θέλησα ό-
μως να ξαναγύρισω στην παλιά ζωή
μου, όταν μου έπέρασε πειά, με τόν
πιο σκληρό τρόπο, εκείνη η ανεξή-
γητη τρέλλα μου!... Προσπάθησα να
ξαναβρώ την γυναίκα μου και τό παι-
δί μου... Έβραζα παντού, σ' όλες τίς
πόλεις, δίχως όμως να κατορθώσω
να μάθω τί είχαν άπογίνει. Κι' όταν
έγινε πειά κάθε ελπίδα, ξαναγύρισα
στην Τράπεζα, σαν την άκορδα στή
φωλιά της κι' άρχισα να δουλεύω
σκληρά, με μια απελπιστική προσ-
πάθεια, για να ξεχάσω τό περασμέ-

παρά μόνο μερικά ένοικιοι του ξε-
νοδοχείου που εκάπνιζαν με αδιαφο-
ρο και μακάριο ύφος τό σιγρέττο
τους.

Ο Άρμπι, συγκινημένος, παύσα-
νε τό φίλο του στο εύθυμο μύρο για
να τόν κάνει να ξεχάσει τό περασμέ-
νο. Ήπιαν μιά μπουτίλια σαμπάνια,
μίλησαν για διάφορα άλλα πράγματα
και τό μεσάνυχτα ανέβηκαν στα δια-
μερίσματά τους για να ήσυχάσουν...

Ο τραπέζιτης Άγκριτζέντο φόρε-
σε μηχανικά τίς πατζάμες του κι' έ-
πεσε στο κρεβάτι για να κοιμηθή,
κουρασμένος από τό τρολλό τραγού-
δι, τίς φωνές και την νύγρικη τζάζ
μπάντ το "Γκράντ Ότελ". Δεν τόν
έπαιρνε όμως ό ύπνος. Με κλειστά
μάτια νόμιζε πως έβλεπε εκεί μπρο-
στά του τό όμορφο αγοράκι που τό
τόν κυττάζει μ' ένα λυπημένο βλέ-

μα, σαν να παραπονιόταν γιατί τό
εχε αφήσει. Στ' αυτήν τήν είχε τήν
έντοια όστι έφτανε η αγαπημένη
του φωνούλα: «Μπαμπά... μπα-
μπά, γιατί μάς άφρηες μόνους;»

Δύο θεράμ δάκρυα κύλησαν επά-
νω στο προσκέφαλό του Άγκριτζέν-
το. Η άγωνία τόν έπνιγε... Ανέ-
πνεε βαρείά, με δυσκολία. Η τύχαι
τόν έδασάνε σαν μεγάλα πυρω-
μένα καρφιά, που τό ένοιωθε να τό
τροπών και να τό ξεσπίζουν τήν
ψυχή...

Εξαίφνης όμως τό φάνηκε ότι ά-
κουσε ένα μικρό τρέξιμο στην πόρτα.
Νευραγμένος, ύπνος ήταν, τέντωσε
τό αυτί του για ν' άκούσει καλύτερα.

Ένας παράξενος μεταλλικός θό-
ρυβός, που σταματούσε κάθε τόσο, ά-
κούγονταν πίσω από τήν πόρτα του...

Κράτησε τήν αναπνοή του κι' ανα-
σχήθηκε για να αντίληφθι καλύτε-
ρα τί ήταν. Τού φάνηκε τότε ότι ά-
κουγες ένα πνιγμένο άνασασμα, σαν
να προσπαθούσε κάποιος να ξελευ-
ρώσει τήν πόρτα του...

Ο Άγκριτζέντο άπλωσε άσυναί-
σθητα τό χέρι του για να χτυπήσει
τό κουδούνι. Τήν ίδια στιγμή όμως
τό ξανατράβηξε.

—Ποιός είναι άραγε; σκέφτηκε α-
νήσυχος. Για να ιδούμε...

Έχωσε το χέρι του κάτω από το
προσκέφαλό του, έπηρε το πιστόλι
του, σκεπάζοντάς το καλά κι' έπεριμένε,
έτοιμος να πεταχθεί από τό κρεβάτι
του, μόλις θα άνοιγε η πόρτα.

Ήπειτα λίγα λεπτά κι' έπειτα
η πόρτα άνοιξε αθόρυβα κι' έπέρασε
μέσα στί δωμάτιο μια ανάλαφρη
σκιά, σαν τό σκούζοι που την έσύ-
λιγε. Στάθηκε μια στιγμή, για να
βεβαιωθεί αν κοιμόταν ό ένοικος κι'
έπειτα προχώρησε αργά προς τό
κρεβάτι...

Εκείνη τη στιγμή όμως άναψε
απότομα τό ηλεκτρικό, φωτίζοντας
άπλετα όλο τό δωμάτιο κι' άκούστηκε
μια επιβλητική φωνή:

—Ψηλά τό χέρι!...

ΙΟΥ ΓΣΕΛΣΟ ΓΚΑΡΑΤΤΙ

μα, σαν να παραπονιόταν γιατί τό
εχε αφήσει. Στ' αυτήν τήν είχε τήν
έντοια όστι έφτανε η αγαπημένη
του φωνούλα: «Μπαμπά... μπα-
μπά, γιατί μάς άφρηες μόνους;»

Δύο θεράμ δάκρυα κύλησαν επά-
νω στο προσκέφαλό του Άγκριτζέν-
το. Η άγωνία τόν έπνιγε... Ανέ-
πνεε βαρείά, με δυσκολία. Η τύχαι
τόν έδασάνε σαν μεγάλα πυρω-
μένα καρφιά, που τό ένοιωθε να τό
τροπών και να τό ξεσπίζουν τήν
ψυχή...

Εξαίφνης όμως τό φάνηκε ότι ά-
κουσε ένα μικρό τρέξιμο στην πόρτα.
Νευραγμένος, ύπνος ήταν, τέντωσε
τό αυτί του για ν' άκούσει καλύτερα.

Ένας παράξενος μεταλλικός θό-
ρυβός, που σταματούσε κάθε τόσο, ά-
κούγονταν πίσω από τήν πόρτα του...

Κράτησε τήν αναπνοή του κι' ανα-
σχήθηκε για να αντίληφθι καλύτε-
ρα τί ήταν. Τού φάνηκε τότε ότι ά-
κουγες ένα πνιγμένο άνασασμα, σαν
να προσπαθούσε κάποιος να ξελευ-
ρώσει τήν πόρτα του...

Ο Άγκριτζέντο άπλωσε άσυναί-
σθητα τό χέρι του για να χτυπήσει
τό κουδούνι. Τήν ίδια στιγμή όμως
τό ξανατράβηξε.

—Ποιός είναι άραγε; σκέφτηκε α-
νήσυχος. Για να ιδούμε...

Έχωσε το χέρι του κάτω από το
προσκέφαλό του, έπηρε το πιστόλι
του, σκεπάζοντάς το καλά κι' έπεριμένε,
έτοιμος να πεταχθεί από τό κρεβάτι
του, μόλις θα άνοιγε η πόρτα.

Ήπειτα λίγα λεπτά κι' έπειτα
η πόρτα άνοιξε αθόρυβα κι' έπέρασε
μέσα στί δωμάτιο μια ανάλαφρη
σκιά, σαν τό σκούζοι που την έσύ-
λιγε. Στάθηκε μια στιγμή, για να
βεβαιωθεί αν κοιμόταν ό ένοικος κι'
έπειτα προχώρησε αργά προς τό
κρεβάτι...

Εκείνη τη στιγμή όμως άναψε
απότομα τό ηλεκτρικό, φωτίζοντας
άπλετα όλο τό δωμάτιο κι' άκούστηκε
μια επιβλητική φωνή:

—Ψηλά τό χέρι!...

Ψηλά τό χέρι!... φώναξε ό τραπέζιτης.

Έμεινε μαζί μου παρά μόνο ένα χρό-
νο. Ήπειτα βρήκε έναν άλλο φίλο
κι' ούτε ξαναγύρισε πειά να με κυ-
τάξει... Με οίκοιζεις, δεν είναι έ-

—Μά τί λές, φίλε μου.

—Ναί, ναί... Ντρέπομαι κι' εγώ
ό ίδιος τόν έαυτό μου!... Θέλησα ό-
μως να ξαναγύρισω στην παλιά ζωή
μου, όταν μου έπέρασε πειά, με τόν
πιο σκληρό τρόπο, εκείνη η ανεξή-
γητη τρέλλα μου!... Προσπάθησα να
ξαναβρώ την γυναίκα μου και τό παι-
δί μου... Έβραζα παντού, σ' όλες τίς
πόλεις, δίχως όμως να κατορθώσω
να μάθω τί είχαν άπογίνει. Κι' όταν
έγινε πειά κάθε ελπίδα, ξαναγύρισα
στην Τράπεζα, σαν την άκορδα στή
φωλιά της κι' άρχισα να δουλεύω
σκληρά, με μια απελπιστική προσ-
πάθεια, για να ξεχάσω τό περασμέ-

παρά μόνο μερικά ένοικιοι του ξε-
νοδοχείου που εκάπνιζαν με αδιαφο-
ρο και μακάριο ύφος τό σιγρέττο
τους.

Ο Άρμπι, συγκινημένος, παύσα-
νε τό φίλο του στο εύθυμο μύρο για
να τόν κάνει να ξεχάσει τό περασμέ-
νο. Ήπιαν μιά μπουτίλια σαμπάνια,
μίλησαν για διάφορα άλλα πράγματα
και τό μεσάνυχτα ανέβηκαν στα δια-
μερίσματά τους για να ήσυχάσουν...

Ο τραπέζιτης Άγκριτζέντο φόρε-
σε μηχανικά τίς πατζάμες του κι' έ-
πεσε στο κρεβάτι για να κοιμηθή,
κουρασμένος από τό τρολλό τραγού-
δι, τίς φωνές και την νύγρικη τζάζ
μπάντ το "Γκράντ Ότελ". Δεν τόν
έπαιρνε όμως ό ύπνος. Με κλειστά
μάτια νόμιζε πως έβλεπε εκεί μπρο-
στά του τό όμορφο αγοράκι που τό
τόν κυττάζει μ' ένα λυπημένο βλέ-

μα, σαν να παραπονιόταν γιατί τό
εχε αφήσει. Στ' αυτήν τήν είχε τήν
έντοια όστι έφτανε η αγαπημένη
του φωνούλα: «Μπαμπά... μπα-
μπά, γιατί μάς άφρηες μόνους;»

Δύο θεράμ δάκρυα κύλησαν επά-
νω στο προσκέφαλό του Άγκριτζέν-
το. Η άγωνία τόν έπνιγε... Ανέ-
πνεε βαρείά, με δυσκολία. Η τύχαι
τόν έδασάνε σαν μεγάλα πυρω-
μένα καρφιά, που τό ένοιωθε να τό
τροπών και να τό ξεσπίζουν τήν
ψυχή...

Εξαίφνης όμως τό φάνηκε ότι ά-
κουσε ένα μικρό τρέξιμο στην πόρτα.
Νευραγμένος, ύπνος ήταν, τέντωσε
τό αυτί του για ν' άκούσει καλύτερα.

Ένας παράξενος μεταλλικός θό-
ρυβός, που σταματούσε κάθε τόσο, ά-
κούγονταν πίσω από τήν πόρτα του...

Κράτησε τήν αναπνοή του κι' ανα-
σχήθηκε για να αντίληφθι καλύτε-
ρα τί ήταν. Τού φάνηκε τότε ότι ά-
κουγες ένα πνιγμένο άνασασμα, σαν
να προσπαθούσε κάποιος να ξελευ-
ρώσει τήν πόρτα του...

Ο Άγκριτζέντο άπλωσε άσυναί-
σθητα τό χέρι του για να χτυπήσει
τό κουδούνι. Τήν ίδια στιγμή όμως
τό ξανατράβηξε.

—Ποιός είναι άραγε; σ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΗΣ MINION

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Έπειτα, ο Λεόνιο, απευθυνόμενος προς τον αδελφό, πρόσθεσε:

—Κύριε, αν ξαναγοράσετε στο παλάτι, επιτρέψατέ μου να ζητήσω από σας μία χάρη. Θά σάς παρακαλούσα ν' αναγγείλετε στον Υψηλότατο πρίγκηπα Ροβέρτο, ντε Μαρσιγιάν ότι θα λάβω την τιμή να παρουσιάσω μπροστά του... πριν αναλάβω να φέρω εις πέρας την αποστολή μου.

—Η επιθυμία σας θα εκπληρωθεί, κύριε, απάντησε ο αδελφός.

«Έπειτα» από λίγες στιγμές, ο ληψιμονάρχης περὶ ἐραστής της Μαλφιέρας βρισκόταν έξω από τις φυλάκες, ελεύθερος...

XIII

ΑΔΕΛΦΟΙ ΣΤΑ ΟΠΛΑ!

Ο πρίγκηπ Ροβέρτος, ντε Μαρσιγιάν κι' η νεαρή του σύζυγος με το ούρανο χαμόγελο, κατοικούσαν στο πιο άπομερο μέρος των ανακτόρων, σ' ένα διαμέρισμα γειτονικό με τα ιδιαίτερα διαμερίσματα της βασιλίσσης Μαρίας Βιζέντι.

Ο πρίγκηπ βρισκόταν την ώρα εκείνη στη βιβλιοθήκη του, όταν ένας υπηρέτης παρουσιάστηκε και του άγγειλε ότι κάποιος επισκέπτης ζητούσε να παρουσιαστεί μπροστά του.

Ο Ροβέρτος ζήτησε περισσότερες πληροφορίες και τότε ο υπηρέτης του απάντησε:

—Ο θωροδότης μου είπε πως είναι νέος και πως έχει παρουσιαστικό ευπατρίδου.

—Ας έλθει όποιος κι' αν είναι! είπε τότε ο πρίγκηπ.

«Έπειτα» από μερικά λεπτά, η πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιξε πάλι κι' ο υπηρέτης ξαναπαρουσιάστηκε, παραμερίζοντας για να μη δ' επισκέπτης.

Μόλις ο Ροβέρτος τον είδε, σηκώθηκε από τη θέση του.

—Σεις, επί τέλους! φώναξε.

Και προχώρησε μ' έγκραδύτητα προς τον ξένο, ο οποίος δεν ήταν άλλος από το Λεόνιο ντε Μοντεφιόρε.

Ο τελευταίος έκλινε ελαφρά το κεφάλι του, το μελαγχρόνιο και χλωμό του έκανε να μοιάζει με τον 'Απόλλωνα, μ' έναν 'Απόλλωνα 'Ιταλό.

—Σεις, σινιό Λεόνιο! ξαναείπε ο πρίγκηπ.

—Ναί, εγώ, Υψηλότατε!... Ερχομαι να σάς ενηρώσω την αιώνια μου ευγνωμοσύνη.

Ο πρίγκηπ ντε Μαρσιγιάν άπλωσε προς αυτόν το χέρι του. Όταν δυό άνδρες έχουν διασταυρώσει τα ξίφη τους, μπορούν να σφίξουν και τα χέρια τους μ' έγκραδύτητα. Μά ο καθερέμενος άξιωματικός έκανε πως δεν αντελήφθη τίποτε, γιατί καταλάβαινε πως δεν ήταν άξιος μιας τέτοιας τιμής.

Βαθεία συγκινημένος ο Ροβέρτος ά-

πό τη συντριβή του παλαιού του αντιπάλου, του είπε:

—Μην απελπίζεστε...

Θά ξανακερδίσετε το θάλαμό σας με το σπαθί σας.

Ο Λεόνιο τον ευχαρίστησε και κατόπιν πρόσθεσε:

—Υψηλότατε, σάς χρωστάω πολλά... Σας χρωστάω σχεδόν τη ζωή μου, εγώ που ήθελα να σάς αφαιρέσω τη δική σας... Ο μόνος τρόπος για να ξεπληρώσω ένα μέρος των υποχρεώσεων μου, είναι να προσπαθήσω να επανορθώσω το κακό που έκανα. Και φεύγω άμέσως για το σκοπό αυτό... Έρθω μόνο να σάς ευχαριστήσω...

—Έστω, απάντησε ο πρίγκηπ. Μά πριν με αφήσετε, δεν θά μου αρνηθίτε να σάς σφίξω το χέρι. Είπατε αδελφοί στα όπλα.

Τότε ο Λεόνιο δεν μπόρεσε να κρατηθεί πειά. Κι' ενώ δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του, άπλωσε τα χέρια του κι' έσφιξε παράφορα τα χέρια του Ροβέρτου.

«Έπειτα, αποχαιρετώντας τον πρίγκηπα, έφυγε, βαδίζοντας προς τη μοίρα του.

Ο Μαρφόριο, χωρίς στον κατάσκοπο που είχε μέσα στα ανάκτορα της βασιλίσσης είχε πληροφορηθεί από την πρώτη στιγμή τη χάρη που δόθηκε στο Λεόνιο ντε Μοντεφιόρε. Δεν άγνοούσε το δεσμό του νέου με τη Μαλφιέρα κι' ανησύχησε εξαιρετικά όταν έμαθε τη συνάντησή του με τον πρίγκηπα Ροβέρτο ντε Μαρσιγιάν.

Αμέσως λοιπόν έσπευσε να καταστήση τη Μαλφιέρα ενήμερη των πάντων, στέλνοντάς της μία έπιστολή, στην οποία της έγραφε ότι, κατά τη γνώμη του, ο Λεόνιο την είχε

προδώσει.

Η Μαλφιέρα γέλασε στην αρχή, όταν διάβασε το γράμμα αυτό... Δεν μπορούσε πια να φανταστεί ότι ο Λεόνιο, ο οποίος τη λάτρευε τυφλά, ο οποίος ήταν έτοιμος να θυσιάσει για της πατρίδας της και να εκπέσει την πιο τρελή διαταγή της, μπορούσε να την προδώσει και να στραφεί εναντίον της.

Μά, όταν σκέφτηκε καλύτερα, άρχισε να νοιώθει κάποια ανησυχία. Τι ήθελε ο Λεόνιο στο παλάτι και για ποιο λόγο τον είχε δεχτεί ο πρίγκηπ Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν σε ιδιαίτερα ακρόαση; Σίγουρα κάτι κρυβόταν πίσω απ' όλη αυτή.

«Έπειτα από λίγες ημέρες, καθώς είχε βγει στο μπαλκόνι του διαμερίσματος της για να δροσιστεί, είδε έξω από κάτω στο δρόμο ένα καθαλάρι, ο οποίος είχε σταθεί και την κύτταζε. Η Μαλφιέρα είδε τα μαύρα και φλογερά μάτια του, είδε το πρόσωπό του στο οποίο ήταν ζωγραφισμένη μία άγρια αποφασιστικότης και μία πνιγμένη φωνή βγήκε απ' το στόμα της:

—Ο Λεόνιο! είπε...

Φοβισμένη, χωρίς να θέλει, έκανε μία κίνηση για ν' αποτραβηχτεί, για να κρυφτεί απ' αυτό το βλέμμα που την έκαινε. Μά την τελευταία στιγμή μπόρεσε να επιβληθεί στον εαυτό της και συγκρατήθηκε. «Έχασε τα νύχια στο ξύλινο κιγκλίδωμα του μπαλκονιού κι' απόμεινε εκεί, καρφώνοντας κι' αυτή τα μάτια της με τις σκοτεινές φλόγες: σ' αυτόν που την κύτταζε.

Τέλος η Μαύρη έφερε το χέρι της στο μέτωπό της και ψιθύρισε:

—Ναί! Ο Μαρφόριο έχει δίκιο... Ο Λεόνιο ξαναγορεύει ως εχθρός κοντά μου.

Και αποσύρθηκε άμέσως στη δωμά-

τιό της, κλείνοντας την πόρτα του μπαλκονιού της.

Εκεί στάθηκε βροία, κυττάζοντας προς την είσοδο. Τώρα ήταν έτοιμη πια για τον άγωνα.

Ένωματάξ, ο Λεόνιο ζητούσε από τον ξενόδοχο να ετοιμάσει την 'Υψηλή του ξένη ότι ζητούσε να της μιλήσει. Ο τελευταίος ετοιμάστηκε άμεσα και έτοιμάστηκε να της μιλήσει να εισαγάγει τον επισκέπτη στο δωμάτιό της.

«Έπειτα από δυό λεπτά, ο Λεόνιο βρισκόταν μπροστά στη Μαύρη Δούκισσα, η οποία τον περίμενε ακίνητη πάντα.

Προχώρησε προς το μέρος της, στάθηκε σε δυό βηματάων απόσταση απ' αυτή και είπε:

—Ιδοὺ με!...

Χωρίς ν' απαντήσει, η Μαλφιέρα τραβήχτηκε πίσω. Ο Λεόνιο νόμιζε πως είχε φοβηθεί, μά ένα περιφρονητικό χαμόγελο φάνηκε στα χείλη της.

—Είμαι άνθρωπος εγγενής, είπε τότε ο πρώην άξιωματικός, κι' έχω πάντα υπ' όψη μου το ανατλιτικό ρητό που λέει: «Μη χτυπάς ποτέ μία γυναίκα ούτε μ' ένα λουλούδι». Εγώ μάλιστα προσέθετο στο ρητό αυτό: «Οποιαδήποτε κι' αν είναι η γυναίκα αυτή!».

Η Μαλφιέρα ένοιωσε την προσβολή. Μά, σιωπηλή πάντα, έξακολουθούσε να υπονοχωρεί. Ο Λεόνιο την άκολουθούσε έτσι ως το πιο άπομερο δωμάτιο του διαμερίσματος της. «Ήταν μία κάμαρη προσωρινή μάλλον για έρωτικές απολύσεις παρά για την εξήγησή που είχε πάει εκεί να της ζητήσει.

Ο νέος νόμιζε ότι η καταχθόνια σειρήνα τον είχε τραβήξει ως εκεί, θέλοντας να δοκιμάσει πάλι επάνω του τη γοητεία της.

Δεν θά με ξαναβίδη πια κανείς γονατιστό μπροστά στο πόδια μιας άθλιας.

Η Μαύρη Δούκισσα ανασήκωσε περιφρονητικά τους ώμους της και του απάντησε αγέφυχα:

—Σας έφερα ως εδώ για να μ' ακούσει κανείς. Μη σκέπτεσθε τίποτε άλλο. Δεν σκέφτονται πια να βρουν τα βλέμμά μου σ' έναν αλήτη χωρίς πατοίδα κι' χωρίς άσυλο, δυό φορές προδότη, που δεν έχει πια ούτε το σπαθί του να μου προσφέρει.

Ο Λεόνιο χλωμάισε τρομερά, ακούγοντας την προσβολή αυτή. Μά ένοιωσε συγχρόνως και κάποια χαρά, γιατί η Μαλφιέρα με τα αληθινά αυτά λόγια της μεγάλωνε ακόμα περισσότερο το μίσος του εναντίον της και τον έκανε πιο σταθερό στις αποφάσεις που είχε λάβει.

—Έπαιτε την αλήθεια, απάντησε με φωνή έντονη. Δεν έχω πια ξίφος για να σάς προσφέρω. Τό ξίφος είναι εγγενικό όπλο και το δικό μου μού το πήραν. Μου το πήραν γιατί

το χρησιμοποιήσα για έναν άτιμο σκοπό και έκαναν πολύ καλά. Αυτό άπαύτως το δίκιο. Αυτό το ξίφος άρχισε να το αντικάζω όταν επρόκειτο να καθήκον μου, διευκολύνοντας τη φυγή σας, τυφλωμένος από τα δολερά έρωτικά σας πινυρίδια, που τα νομίζα κι' αληθινή αγάπη...

—Και θυώς, ενάρετε νεαρό μου, έπωφεληθήκατε όσο μπορούσατε απ' αυτό...

—Αυτή η αγάπη — απάντησε ο Λεόνιο— πέθανε πια σήμερα. Μη μιλάτε για φαντάσματα του παρελθόντος.

Προ' όλη αυτή, η Μαλφιέρα καταλάβαινε ποιές προσπάθειες κατέβαλε ο Λεόνιο για να πνίξει τον έρωτά του που στο αντίκρουμά της ξαναζωνάνευε μέσα του και να μη σωριαστεί πάλι μπροστά στα πόδια της. Γι' αυτό τα μάτια της που στην αρχή ήταν άπειλητικά και άγρια, πηραν τώρα πιο γλυκερά έκφραση. Η άχρηστολογία που γλυπτόσεως μέσα στο κορμί του νέου από να ήθελε να βγει το δρόμο της καρδιάς του. Και, δίνοντας ένα μουσικό τόνο στη φωνή της, δεν έφώτισε προκλητικά:

—Είστε βέβαιος πως αυτή η αγάπη, που τόσον καιρό ήταν άμοιβαία, έχει πεθάνει πια.

Ο Λεόνιο ένοιωσε τη γοητεία της να πλημμυρίζει την καρδιά του και τα γόνατά του να λυγίζουν. Κι' έβλεπε τα μάτια του έκλεισαν. «Εκλείσαν για να μη βλέπουν πια περισσότερο την τρομερή γοητσία που είχε μπροστά του. Αυτό ήταν το ύστατο χατράφιο του.

Όταν ο Λεόνιο άνοιξε πάλι τα μάτια του, ήταν κατάγλωσσος κι' άναπνεε με δυσκολία. Μά κάτω απ' τη χλωμάδα του, η έκφρασή του ήταν σκληρή. Η θέλησή του είχε νικήσει το αισθητικό του.

—Ναί, είπε με βαθεία φωνή, η αγάπη αυτή πέθανε! Τώρα δεν υπάρχει πια παρά μόνο μίσος ή κάτι χειρότερο: η περιφρόνησις!

Η Μαλφιέρα νόμιζε πως θά τον νικούσε. Μά τα τελευταία του λόγια καθώς άντηχσαν άσφα και ψυρά, τούπνσαν τη σάρκα της σαν ακαίρη. Κι' ένας ρόγχος που δεν μπόρεσε να τον συγκρατήσει, βγήκε από το λαιμό της. Αυτή τη φορά ήταν πληγωμένη, πληγωμένη στην περηφάνειά της.

«Αν υπέφερα επί τέλους κι' αυτή, αυτή που είχε κάνει τόσους άλλους να υποτάσσονται.

Ο Λεόνιο το άντελήφθη και η άπογοήτίς της τον σπάρταζε σαν νύ την ένοιωσε ο ίδιος. Γιατί, παρά τα λόγια του, έμενε ακόμα αγάπη στην καρδιά του κι' αυτή τη γυναίκα. Μά είχε υποσχεθεί στον εαυτό του ν' αφήσει το ξίφος. Δεν θά λόγιζε καθόλου!

Είχε σκεφτεί καλά κι' είχε δει καθαρά τι ήταν η ζωή του από τότε που η μοιραία αυτή γυναίκα υπέκυψε στην αμαρτία του. Μπορούσε να την αφήσει να ζήσει ή να την πάρει μαζί του; Μπροστά του ήταν πια γεμάτη η ζωή που ήταν πια γεμάτη μίσος. Την ήξερε τώρα καλά και την έδωκε.

Φέρνοντας τη γροθιά του στην καρδιά του για να συγκρατήσει τους χτύπους της, είπε:

—Τό αίμα που έβρσα κατά διαταγήν σας—τό άγνό αυτό αίμα—έδιωξε τους καπνούς με τους οποίους εί-

χατε θολώσει τη συνείδησή μου. Θέλησα να χτυπήσω τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν και σάς υπάκουσα. Μά, μπροστά στο θύμα σας, που ήταν και δικό μου, έμαθα τα πάντα... κι' έτσι ξέρω πόσο εξευτέλιστα το έργο μου που δεν έχω πια δικαίωμα να το φέρω...

—Όστε πριν έρθετε να με δείτε, συνεννοηθήκατε με τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν, τον οποίο, καθώς έμαθα, είδατε στη Νεάπολη;... Είπε ειρωνικά η Μαλφιέρα. Βλέπω πως οι άνθρωποι τους οποίους σκοτώνετε, χαιρούν άκρας ύψους!... Χά!... Χά!...

—Σας είχα υποσχεθεί να χτυπήσω τον πρίγκηπα και το έκανα, απάντησε ο νέος. Μά ένοιωσα έγκαιρώς ποιά έγκλημα πήγαινα να διαπράξω κι' έτσι φρόντισα ώστε η μονομαχία μας να 'είναι τουλάχιστον νόμιμη. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν επέζησε εύτυχώς από το τραύμα του που φαινό-

χατε θολώσει τη συνείδησή μου. Θέλησα να χτυπήσω τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν και σάς υπάκουσα. Μά, μπροστά στο θύμα σας, που ήταν και δικό μου, έμαθα τα πάντα... κι' έτσι ξέρω πόσο εξευτέλιστα το έργο μου που δεν έχω πια δικαίωμα να το φέρω...

—Όστε πριν έρθετε να με δείτε, συνεννοηθήκατε με τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν, τον οποίο, καθώς έμαθα, είδατε στη Νεάπολη;... Είπε ειρωνικά η Μαλφιέρα. Βλέπω πως οι άνθρωποι τους οποίους σκοτώνετε, χαιρούν άκρας ύψους!... Χά!... Χά!...

—Σας είχα υποσχεθεί να χτυπήσω τον πρίγκηπα και το έκανα, απάντησε ο νέος. Μά ένοιωσα έγκαιρώς ποιά έγκλημα πήγαινα να διαπράξω κι' έτσι φρόντισα ώστε η μονομαχία μας να 'είναι τουλάχιστον νόμιμη. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν επέζησε εύτυχώς από το τραύμα του που φαινό-

χατε θολώσει τη συνείδησή μου. Θέλησα να χτυπήσω τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν και σάς υπάκουσα. Μά, μπροστά στο θύμα σας, που ήταν και δικό μου, έμαθα τα πάντα... κι' έτσι ξέρω πόσο εξευτέλιστα το έργο μου που δεν έχω πια δικαίωμα να το φέρω...

—Όστε πριν έρθετε να με δείτε, συνεννοηθήκατε με τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν, τον οποίο, καθώς έμαθα, είδατε στη Νεάπολη;... Είπε ειρωνικά η Μαλφιέρα. Βλέπω πως οι άνθρωποι τους οποίους σκοτώνετε, χαιρούν άκρας ύψους!... Χά!... Χά!...

—Σας είχα υποσχεθεί να χτυπήσω τον πρίγκηπα και το έκανα, απάντησε ο νέος. Μά ένοιωσα έγκαιρώς ποιά έγκλημα πήγαινα να διαπράξω κι' έτσι φρόντισα ώστε η μονομαχία μας να 'είναι τουλάχιστον νόμιμη. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν επέζησε εύτυχώς από το τραύμα του που φαινό-

χατε θολώσει τη συνείδησή μου. Θέλησα να χτυπήσω τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν και σάς υπάκουσα. Μά, μπροστά στο θύμα σας, που ήταν και δικό μου, έμαθα τα πάντα... κι' έτσι ξέρω πόσο εξευτέλιστα το έργο μου που δεν έχω πια δικαίωμα να το φέρω...

—Όστε πριν έρθετε να με δείτε, συνεννοηθήκατε με τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν, τον οποίο, καθώς έμαθα, είδατε στη Νεάπολη;... Είπε ειρωνικά η Μαλφιέρα. Βλέπω πως οι άνθρωποι τους οποίους σκοτώνετε, χαιρούν άκρας ύψους!... Χά!... Χά!...

—Σας είχα υποσχεθεί να χτυπήσω τον πρίγκηπα και το έκανα, απάντησε ο νέος. Μά ένοιωσα έγκαιρώς ποιά έγκλημα πήγαινα να διαπράξω κι' έτσι φρόντισα ώστε η μονομαχία μας να 'είναι τουλάχιστον νόμιμη. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν επέζησε εύτυχώς από το τραύμα του που φαινό-

χατε θολώσει τη συνείδησή μου. Θέλησα να χτυπήσω τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν και σάς υπάκουσα. Μά, μπροστά στο θύμα σας, που ήταν και δικό μου, έμαθα τα πάντα... κι' έτσι ξέρω πόσο εξευτέλιστα το έργο μου που δεν έχω πια δικαίωμα να το φέρω...

—Όστε πριν έρθετε να με δείτε, συνεννοηθήκατε με τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν, τον οποίο, καθώς έμαθα, είδατε στη Νεάπολη;... Είπε ειρωνικά η Μαλφιέρα. Βλέπω πως οι άνθρωποι τους οποίους σκοτώνετε, χαιρούν άκρας ύψους!... Χά!... Χά!...

—Σας είχα υποσχεθεί να χτυπήσω τον πρίγκηπα και το έκανα, απάντησε ο νέος. Μά ένοιωσα έγκαιρώς ποιά έγκλημα πήγαινα να διαπράξω κι' έτσι φρόντισα ώστε η μονομαχία μας να 'είναι τουλάχιστον νόμιμη. Ο Ροβέρτος ντε Μαρσιγιάν επέζησε εύτυχώς από το τραύμα του που φαινό-

χατε θολώσει τη συνείδησή μου. Θέλησα να χτυπήσω τον πρίγκηπα ντε Μαρσιγιάν και σάς υπάκουσα. Μά, μπροστά στο θύμα σας, που ήταν και δικό μου, έμαθα τα πάντα... κι' έτσι ξέρω πόσο εξευτέλιστα το έργο μου που δεν έχω πια δικαίωμα να το φέρω...

—Η Μινιόν δεν λερώνεται από τις δολιχίες σας σοκοφαντίες! απάντησε ο Λεόνιο.

Η Μαλφιέρα χαμογέλασε σαρκαστικά και είπε:

—Βλέπω πως πήρατε γρήγορα φωτιά. Έτσι συμβαίνει πάντα. Η μάχη αγάπης διώχνει την άλλη. Μά κρατώ την εκδίκησή μου, έδωκε Λεόνιο, εναντίον σου... κι' εναντίον εκείνης.

Ξαναγόρσε λοιπόν στη Νεάπολη και πληροφορήσε την ότι εκεί κάτω, πολύ μακριά, στη μέση της θάλασσας, σ' ένα νησάκι που το χτυπούν τα κύματα και που μονάχα εγώ το ξέρω.

Κρατάω αιχμάλωτο, και τον βασανίζω τον ιππότη Γουλιέλμο Μάιστερ, το σύζυγό της που τον νομίζει για νεκρό. Πήγαινε λοιπόν, παρηγορητή των ολιγώνων χερών, πήγαινε και πές της το αυτό.

Η ζήλεια της και το πείσμα της έκαναν τώρα να ξεφύγει από τα χεί-

νόμια, χωρίς όμως να ξαναβρεθεί ποτέ το πάθος του. Η τελευταία αυτή λεπτομέρεια έκανε το Λεόνιο να πιστεύει στα λόγια της έγκληματικής δουκίσσης κι' ένα ώραιο όνειρο γεννήθηκε εκείνη τη στιγμή μέσα στο μυαλό του: ν' απελευθερώσει, να σώσει εκείνον για τον οποίο η Μαύρη περηφανεύεται πως τον κρατούσε αιχμάλωτο της και τον βασανίζει. Αυτό το όνειρο θά ήταν η εξαγορά του παρελθόντος κι' η αποκατάστασις της τιμής του, την οποία είχε όρκισται πως θά πετύχαινε.

Μά έξω από θυμήθηκε πως η συνολική της του ήξερε πάντα να παραμορφώνη με μία τρομερή επιτηδεύτητα την αλήθεια, και για να την πείσει, της είπε:

—Θά ψεύδεται λοιπόν πάντοτε, κόμησας ντε Φόρφελντ;

Τότε η Μαλφιέρα χαμογέλασε νευρικά και του είπε:

—Είμαι πρόθυμη να σε παρουσιάσω μπροστά στο Γουλιέλμο Μάιστερ, άμα μου όρκιστείς ότι θά του βυθίσεις το μαχαίρι σου στην καρδιά, αφού προηγουμένως του πείς πως είσαι ο έραστής της συζύγου του.

Τότε ο πρώην άξιωματικός του ναυτικού, χωρίς να της απαντήσει, της είπε με φωνή που έτρομε:

—Πές μου που είναι ο Γουλιέλμος Μάιστερ και θά σε πιστέψω.

Η Μαλφιέρα έσκυψε προς αυτόν κι' ενώ βολές άστρατες περνούσαν από τα μάτια της, του είπε με φωνή βαθεία:

—Πού είναι; Ζήτησέ τον στη μέση μιας μεγάλης θάλασσας, σ' ένα έρημον νησί.

Μά έξω από στάθηκε. Το χέρι της που έδειχνε πάντα το νοτιά, έπεσε κάτω. Η τρελή, ήταν έτοιμη ν' αποκαλύψει το μυστηριώδες καταφύγιο στο οποίο κρατούσε τον αιχμάλωτό της και το οποίο κανείς δεν ήξερε!... Το μυστικό αυτό που δεν θά είχε φανερώσει στο Λεόνιο όταν ήταν φίλος της, θά του το φανερώσει τώρα που ήταν εχθρός της. Τι τρέλα!...

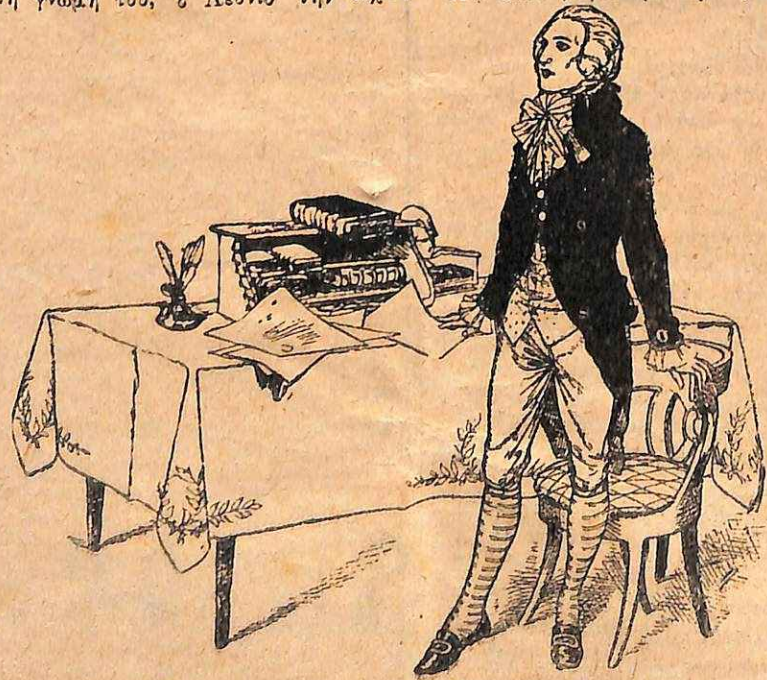
Τό πρόσωπό της πήρε πάλι τη σκοτεινή του έκφραση και είπε, πνιγμένος ένα κροτάλλινο δονήσιο στα χείλη της:

—Ο Γουλιέλμος Μάιστερ ζή και βρίσκεται στη διάθεσή μου όπως αυτό το βάζο που μπορώ να το συντοίψω σε κάθε στιγμή. Πήγαινε λοιπόν, Λεόνιο, αν αν σου άρέσει, ανάγγειλέ το αυτό σ' εκείνη που νομίζει πως είναι χήρα του...

Και με το χέρι του του έδειξε την πόρτα. Τότε ο νέος βύθισε το βλέμμα του στα μάτια της τρομερής γυναίκας και, συνθησυχάζοντας καθώς ήταν να διαβάσει σ' αυτά, κατάλαβε πως έλεγε την αλήθεια. Μά κατάλαβε ακόμα ότι δεν θά κατάφερον να πετύχουν καμιά διασωτιστική λεπτομέρεια περισσότερο αυτόν που είχε ακούσει.

—Ισαβέλλα ντε Μαλφιέρα — είπε με φωνή ξερή, ήρθα προς εμένα με την ψυχρή πληγωμένη, μά στο άρωμα στο μυαλό μου διατηρούσα ακόμα μερικές αμνησίες. Έσοβ όμως φρόντισα να τις διαλύσεις άμέσως. Ίσαβέλλα ντε Μαλφιέρα, όλα τελείωσαν πια μεταξύ μας...

(Ακολουθεί)

—Σεις, επί τέλους! φώναξε ο πρίγκηπ Ροβέρτος.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΜΠΕΡ ΛΟΝΤΡ

ΕΝ' αυτοκίνητο πολυτελείας, με σιρόνιο, στάθηκε στη διασταύρωση της οδού ντ'ε λ'α Παί και των μεγάλων βουλεβάρων. Συγχρόνως ένα ταξί πήγε και στάθηκε απέναντί του. Μέσα στο πρώτο βρισκόταν η Αδού Έξοχότης ή Ρώσος στρατηγός και πρίγκιψ Γρηγόριος και στο δεύτερο επέβαιναν δύο μυστικοί πράκτορες, που ή διεύθυνσι της περιπόλης Αστυνομίας είχε κρίσει για την ασφάλεια του πρίγκιπος.

Το μέτρο αυτό ήταν απαραίτητο, γιατί ο πρίγκιψ είχε παίξει εξαιρετικά άμακτο ρόλο στην κατάνυξη των τελευταίων ταραχών της Μόσχας. Η σκληρότης του είχε προκαλέσει στη Ρωσία τέτοια αγανάκτηση, ώστε ο Τσάρος τον ανάγκασε να υποβάλει την παραίτησή του από το κυβερνείο που διοικούσε.

Ζούσε από τότε στο Παρίσι, όπου ζήλευε σε κάθε λογής άσους, τ' ανεξάντλητα εισοδήματά του, χωρίς να ανησυχού καθόλου για την κατάσταση του εὐ βανάτου από την Μυστική Επιτροπή των τρομοκρατιών, καταδικάζοντά τον την είχε πληροφορηθεί μυστηριωδώς.

Εκείνη την ημέρα περίμενε στο δάσος του αυτοκινήτου του, την ώρα που θα σκόλαζε μία μοδιστρούλα, στην οποία από χτες είχε δώσει ραντεβού. Την είχε γνωρίσει από δεκαπέντε ημέρων. Φαινόταν πολύ μικρούλα, αν κι είχε άρχει με σχηματίζεται πρόωρα. Αφού την παρακολούθησε τις πρώτες ημέρες, αποφάσισε τέλος να την πλησιάσει, διέποντάς την να στέκεται έξω από ένα κοσμηματοπωλείο. Εκείνη τότε θαμπωνόταν από τις υποσχέσεις του στρατηγού, δελεαζόμενη από ένα δώρο που της έκανε, τον άφησε να την συνοδεύει.

Ο Γρηγόριος έλαβε πώς την έλεγαν Ζερμαίν, πώς σχολούσε κάθε βράδυ στις έφτα από το αντιστοίχό της και πώς δεν είχε μπλεχθεί ακόμα σε καμιά έρωτοδουλειά. Έτσι, από πολλή, ο στρατηγός είχε καταλάβει να την πείσει να γευματίσουν μαζί εκείνη την ημέρα.

Ήταν πειν η ώρα έφτα και έκοι και ο πρίγκιψ Γρηγόριος είχε αντίσει ν' άνοηκον, όταν αντίκρισε στον καθρέφτη του αυτοκινήτου του ένα χρησιμμένο μονοπάτι που γελούσε, Άνοιξε άμέσως την πόρτα και ή Ζερμαίν γλίστρησε μέσα.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άρχα πώς το δάσος, ακολουθούμενο πάντοτε από δύο αστυνομικούς.

Η Ζερμαίν διασκέδαζε τον πρίγκιπα με τη φωνή της. Τού διηγήτο τις περιπέτειες της ήμερας της κι έδειχνε μία χαρά παιδική για τον πλούτο, που την περιτριγύριζε. Ο Γρηγόριος ήταν ένας άντρας καμιά έξη χρονιά γρόνιος. Η δυνατός πλάτης του και τη λεπτή του γείνη τον παρουσίαζαν συγχρόνως νεύμα και κτηνώδη. Τη μάτια του, που είχαν ένα χρώμα γκριζό, πολύ άγριο, φαινότανσαν φινιά, με ή τεράστια μαύλλα του έβλεπε από κάτω μέρος του προσώπου του μία έκφρασι ζωώδη.

Εξαιρετισίον έρεθίζοντας την ευθυμία της μικρής συνοδοιπόρου, με τις διασκέδασεις που της έταζε:

Θα τρώγαμε πρώτα στο Άρμενόν-βίλ, θα πήγαιναν κατόπιν στο θέατρο και ύστερα θα έπαιρναν το σουπέ τους στη Μονμάρτη.

Καθώς περνούσαν από τα μεγάλα καταστήματα «Πορνάν», ή Ζερμαίν εξέφρασε την επιθυμία ν' αγοράσει γάντια.

Ο πρίγκιψ διάταξε και το αυτοκίνητο στάθηκε μπρος στα καταστήματα, όπου ή Ζερμαίν, σαν παιδί, άγόρασε πολλά ευαγρία γάντια, κάθε μεγάλους και κάθε είδους. Έπειτα ξεκίνησαν πάλι, για το δάσος.

Στο φαί, ο Γρηγόριος έπιε λίγο, πώς τη συνήθειά του. Όλοι, όσοι τον έπλησιάζαν, ήταν συνηθισμένοι στο υπερβολικό πιστό του.

Όστε τω γκαρσόνια των κέντρων που σύγγραζε, ούτε οι φίλοι του, ούτε ή φιλέντα του ξεφαινόταν. Ούτε τω γκαρσόνια των κέντρων που σύγγραζε, ούτε οι φίλοι του, ούτε ή φιλέντα του ξεφαινόταν.

Ο Γρηγόριος έλαβε πώς την έλεγαν Ζερμαίν, πώς σχολούσε κάθε βράδυ στις έφτα από το αντιστοίχό της και πώς δεν είχε μπλεχθεί ακόμα σε καμιά έρωτοδουλειά. Έτσι, από πολλή, ο στρατηγός είχε καταλάβει να την πείσει να γευματίσουν μαζί εκείνη την ημέρα.

Ήταν πειν η ώρα έφτα και έκοι και ο πρίγκιψ Γρηγόριος είχε αντίσει ν' άνοηκον, όταν αντίκρισε στον καθρέφτη του αυτοκινήτου του ένα χρησιμμένο μονοπάτι που γελούσε, Άνοιξε άμέσως την πόρτα και ή Ζερμαίν γλίστρησε μέσα.

Το αυτοκίνητο ξεκίνησε άρχα πώς το δάσος, ακολουθούμενο πάντοτε από δύο αστυνομικούς.

Η Ζερμαίν διασκέδαζε τον πρίγκιπα με τη φωνή της. Τού διηγήτο τις περιπέτειες της ήμερας της κι έδειχνε μία χαρά παιδική για τον πλούτο, που την περιτριγύριζε. Ο Γρηγόριος ήταν ένας άντρας καμιά έξη χρονιά γρόνιος. Η δυνατός πλάτης του και τη λεπτή του γείνη τον παρουσίαζαν συγχρόνως νεύμα και κτηνώδη. Τη μάτια του, που είχαν ένα χρώμα γκριζό, πολύ άγριο, φαινότανσαν φινιά, με ή τεράστια μαύλλα του έβλεπε από κάτω μέρος του προσώπου του μία έκφρασι ζωώδη.

Εξαιρετισίον έρεθίζοντας την ευθυμία της μικρής συνοδοιπόρου, με τις διασκέδασεις που της έταζε:

Θα τρώγαμε πρώτα στο Άρμενόν-βίλ, θα πήγαιναν κατόπιν στο θέατρο και ύστερα θα έπαιρναν το σουπέ τους στη Μονμάρτη.

την ιστορία μιάς συνωμοσίας εναντίον του.

—Φαντάσου, της έλεγε, ότι ένα πρωί μου έφεραν έναν επαναστάτη, στον όποιον είχαν ανακαλύψει ένοχοποιητικά έγγραφα. Μά είχε και συνενόχους, τους όποιους δεν ήθελε, με κανένα τρόπο, ν' άποκαλύψει.

—Και σ' όν έκανε και μίλησε; ρώτησε ή Ζερμαίν.

—Θα ίδης πώς! Κάπνιζε ένα θαυμάσιο πούρο. Κάθε φορά, που τον ρωτούσα για τους συνενόχους του, άκουμπούσα τη φωτιά του πούρου μου στο πρόσωπό του, ή στα χέρια του, ενώ οι άνθρωποι μου τον κρατούσαν στερεά. Ουδριαζε! Έτσι αναγκάστηκε ν' άποκαλύψει όλους τους συνενόχους του. Μά άρχισε τόσο, ώστε αναγκάστηκα ν' άνάψω και δεύτερο πούρο...

Βλέποντας τη χλωμάδα της Ζερμαίν, κατάλαβε ότι έφταναν πειν ή σα είχε πει και για να την διασκεδάσει, της πρότεινε να ρίξουν μία ματιά στο «Μουλέν Ρούβ».

Στην παράστασι ή Ζερμαίν διασκέδαζε άρκετά. Όταν γλίστρησε από το θέατρο και ο Γρηγόριος, διαζόμενος να την παρασύρει στη συνοδεία του, της έλεγε να γυρίσουν, εκείνη του έλεγε ότι έχασε την ύποχρηστί του και ότι έπρεπε να πάνε να πάρουν το σουπέ τους στη Μονμάρτη. Δεν χρειάστηκε και πολύ για να τον καταφέρει και τράβηξαν εκεί με τα πόδια. Κάθε τόσο ή Ζερμαίν

έστρεφε ανήσυχα το κεφάλι πίσω της. Είχαν τραβήξει την προσοχή της δύο άκουα, που τους παρακολουθούσαν εξ άποστάσεως. Ο Γρηγόριος τ' άνταλφή και την καθήσυχασε λέγοντας:

—Μη φοβάσαι, δεν είναι άπαχηδες, είναι αστυνομικοί. Άγρυπνούν για μιάς άγγελος φύλακας και δεν διατρέχουν κανένα κίνδυνο, όσο αυτόι βρίσκονται πίσω μας. Έξέ άλλοι δεν πρέπει να έχουν κανένα παράπονο μαζί μου γιατί θα τους κάνω να πιουν βλγ τη νύχτα, που θα την περάσουν περιμένοντάς με.

Και πράγματι, όταν ο Γρηγόριος και ή Ζερμαίν έγκατεστάθηκαν σ' έ-

να ιδιαίτερο διαμέρισμα, ο πρίγκιψ παραγγείλε στο μαίτρ ντ' ότέλ να πάει στους δύο αστυνομικούς, στο Ζωρζ και στο Λουκιανό, τ' συντηγμένο τους ποτό.

—Ούτε ο Ζωρζ, ούτε ο Λουκιανός είναι της ύπηρεσίας σήμερα. Έξοχώτατε, απάντησε ο μαίτρ ντ' ότέλ. Εί-νε δύο καινούργιοι, που δεν τους ξέρω ακόμα.

—Βέβαια, είνε ή μέρα τους ν' άλ- λάξουν σήμερα, είπε ο πρίγκιψ κι άδειασε ένα ποτήρι κιουβέλ.

Ο μαίτρ ντ' ότέλ βγήκε διακριτικά, άφου γέμισε τ' τραπέζι τους άπό πιάτα και μπουτίλιες.

Ο πρίγκιψ έγινε τότε πιο έπιθετικός και από μέρους της ή συντροφιά του δεν φαινότανε άγρια και σε κάθε ποτήρι που άδειαζαν ο πρίγκιψ, είχε ως επίδορπο τα φίδια.

Η Ζερμαίν έγείμισε μόνη της τ' άποτήρη και πειν τ' άποτήρη πρίγκιπος δεν έκανε άδικο. Είχε άρχισει μάλιστα να κουνά το κεφάλι του και να λέει λόγια άκατάληπτα, στα όποια έσκόρριζε κανείς τ' όνομα «Ιβάν».

—Ποιος είναι, λοιπόν, αυτός; ή Ζερμαίν.

—Είνα ένας ληστής, έπονύμιας άκείνος. Ηθέλε τ' πετάει μου, με έγώ πήρα τ' δικό του. Ρίψε ένα σόκο με το πούρο, που σου έβγα. Πέθανε από τ' έβλο που έβγαξε με το κινδύο, μπροστά μου. Μά ός την τελευταία στιγμή μου φώναζε: «Μπερεγκίσι!»

—Τί θα πη αυτό;

—Είνε μία λέξη ρωσική, που είναι δύσκολο να σου τ' μεταφράσω. Σημαίνει «φυλάξου!... δυστυχία σου!...»

Και ο Γρηγόριος, όλοτετα μεθυσμένος, άρχισε να φοβάται σαν παιδί. Χρειάστηκε για να παρηγορηθεί και ν' άποκτήσει την εδνική του, ν' άδειστή υερικές υπονύχλες άκούμα.

Έπειτα ή Ζερμαίν, δειγνόντας του ένα μεγάλο ποτήρι γεμάτο νύσχυ, τον έπρωκάλεσε.

—Σκοινητά!... ότι δεν μπορείς να τ' πιής αυτό!

Ο Γρηγόριος σγκώθηκε και πήρε μ' ένα χέρι που έστρεψε, το ποτήρι που τ' έστεινε ή Ζερμαίν. Τ' ήπιε μονορούφι και κυλίστηκε στο ντιβάνι, σαν ένας όγκος. Τού χάχου εκείνη προσπάθησε να τον κάνει να σηκωθεί. Δέ μπορούσε να σταθί στα πόδια του.

Τότε εκείνη σγκώθηκε και, με μιά φωνή που έγινε άξαφνα τρομερή, τού φώναζε:

—Μ π ε ρ ε γ χ ι σ !...

Ο πρίγκιψ άναρτήθηκε, λέγοντας:

—Σου άπαγορεύω να προσέξεις αυτή τη λέξη!... Άκούε, μικρή μου Ζερμαίν;

—Δεν είμαι ή Ζερμαίν... Είμαι ή Σόνια!... Η Σόνια Νυμίνωφ.

—Νυμίνωφ!... Άφρωσε με κόπο ο πρίγκιψ, προσπαθώντας να θυμηθεί.

—Είμαι ή άδελφή τού Ιβάν!... —Τί θέλεις από μένα; ούρλιαξε περίτρεμος ο Έξοχώτατος.

—Θα σε σκοτώσω σά σκυλί!... —Έγώ θα σε σκοτώσω! ούρλιαξε πάλι ο πρίγκιψ, δειγνόντας πώς αυτό. Μά μόλις έκανε ένα βήμα, κυλίστηκε πάνω στον πάπηρα, με μιά

κορυφή λύσας, ανασήκωσε.

Η Σόνια έγέλασε με μίσος:

—Σ' έπιασα στην παγίδα. Γρηγόριος!... Καίρ' τώρα σε παρακολουθώ, σε παραμονεύω. Δεν μπορείς πειν να ξεφύγεις την εκδίκησή μου.

Άφωτος από τον τρόμο ο πρίγκιψ έσπρωξε βλοσυρά βλέμματα γύρω του, ζητώντας να ιδή με τί όπλο θα τον εσχάτωνε.

Άξαφνα ή Σόνια, που από ένδς λεπτού έπαψε, δένοντας κόμπο τα γάντια της, τού τ' έπερασε γύρω από τ' άκμά και με μιά δύναμι που την έδεκαπλασίαζε τ' όμους της, άρχισε να τον σφίγγει σαν συσφιγτράς.

Ο Γρηγόριος ούρλιαξε και συστρεφόμενος με σπασμωδικά άναρτήματα. Μά σε λίγο έπαψε να σπλεύει και μιά πελιδνότες πλημμύρισε την άποπληκτη όψη του. Η άποφρασι της Μυστικής Επιτροπής των τρομοκρατιών είχαν έκτελεισθεί.

Άφου έσφάρισε μ' έπιμείλεια κά- θε ίγνως της πάλης, ή Σόνια άφωρσε έξω φωνάζοντας: «Βοήθει!...»

Στις φωνές της, ένας μαίτρ ντ' ότέλ κι ένα γκαρσόνι έσπευσαν.

—Τί τρέχει; ή Έξοχότης του δεν είναι καλά;...

—Δεν ξέρω!... Έπεσε κάτω άξαφνα!...

—Είνε πολύ. Έπρεπε να τ' άσπύξ αυτό!...

Κι άρχισαν να περιποιούνται τον πρίγκιπα. Μά τού χάχου. Ήταν νεκρός.

Η Σόνια έπωφελήθηκε της συγχί- σεως για να φύγει, με πριν βγή έξω ένωσως τ' όχερι τού διεθυντού τού κέντρου να διαρίνη στους όμους της.

—Έ, έδω, μικρούλα μου, δεν φεύ- γουν έτσι!... Πρέπει να δώσης λόγο στην άστυνομία.

Έκείνη διαμαρτυρήθηκε, εκέτευ- σε, έβρισε, με ή διεθυντή: διάταξε να φέρουν επάνω τους δύο μυστικούς, τους άντεταλμένους: να έπαρτυνούν τον πρίγκιπα. Εκείνοι έφωσαν άσ- τιν πρίγκιπα.

—Κρατήστε τ' πρώην μυστικό! είπαν στο διεθυντή. Τ' πρώην θα μείνει έδω ό- τ' ποιά. Εξοποιήστε ναθή ένα άμάξι για να πάμε αυτό τ' κορίτσι στην άστυνομία.

Ο διεθυντής βγήκε, ενώ οι δύο άστυνομικοί κρατούσαν τη Σόνια.

Μά μόλις ή Σόνια έλειψε, άφω- σαν τη Σόνια για να δειχθούν πώς τ' πρώην τού Γρηγόριος.

—Μπράβο, Σόνια! φώναζε ένας Αδύ τη φορά τ' κτήνος φέφες στα σκυτά! Δέ θα δανώση πειν.

—Πώς τον ξεμπερδεύεις;

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

—Όπως είχε συμφωνηθεί. Τ' ό- πειν με τ' γάντια μου. Αυτό τ' πνέμα δεν άφνει σμάδα!... Πρώ- πνέμα δεν άφνει χειροπέδες.

Λεωνίδα Κι πλά- νη ν. Πύργων (Ηλείας). Δυστυχώς, όχι κατάλληλα. Ε- χαριστούμε πολύ. Κ. Ρή- γαν. Το ποίημά σας όχι έ- πιτυχές. Ίδου τα τρία πρώ- τα του τετραστίχου:

Είσηνη λέω κάτω φρο- (νημα)

σ' έμ' μη κρύβεις τ' κομ- (πόδεμα,

και δεν μ' άνάβεις τη φωτιά σ' αν μου δαράς τ' ό-α-τά! Σε πολεμώ με την εγνεία στη φιλέντα σου Καμείλια κι' όταν μαζί μου ξηγηθής ποτέ δεν θα φαρμακοθής!

Είσηνη στίπα είσαι θεοκαλοή- κηρο γιατί θα πάω να έξωσώ άλλοι κόφρο ναζού να σε χαρώ στο χέρι μου τ' άστειρό.

Δ. Γ. Λεονταράκη, Ζάκυνθος.

Άνταπόκρισις σας δημοσιεύεται. Εύα- γελίαν Άργυροπούλου, Νέαν Υ- όρκην. Σας γράφουμε ταχυδρομικά. Έ- λένην Μ. Καλάμας. Το ποί- σας ποιή- μα δεν έχει δυστυχώς καμιά έξαιρετική χάρη που να τ' κάνει δημοσιεύσιμο. Κι' α- τ' άκόμα τ' γραμμό του πολύ κοινά. Άν- δρέαν Μιραλήν, Ηράκλειον. Το ποιή- μά σας άνεπιτυχές. Δεν είναι καν ποίημα, για- τί ούτε ρυθμός, ούτε μέτρο έχει. Μη γρά- φετε ποήματα, έσόνον δεν έχετε τους στοι- χαιώδεις κανόνες της στιχυοργικής. Κώ- στα Γεωργιά- δη ν. Πέραν. Τα ποιή- ματά σας, τόσο τα... σοβαρά, όσο και τα εύθιμα, άνεπιτυχή. Ί- δου ένα τετραστίχο ά- πό τ' άσοβαρά:

Σε Σε γλυκειά Μητέρα Τού πάνου ή καταφυγή Είς Σε προσφεύγω νύχτα μέρα Σπληννήσθητι και Άγνη.

Ίδου τώρα κι' έν άλλο από τα εύθιμα:

Μ' άρέσει πολύ Το χριστιανικό φιλή Μά μ' άρέσει και τ' άλλο Μ' ένα ματο-μούντο μεγάλο.

Α. Βόλγαν. Ρόδον. Τέτοια δελτία εκδίδουν τα έμπορικά έπιμελητήρια των Ά- θηνών και τού Πειραιώς. Μπορείτε λοιπόν ν' άπευθυνθήτε σ' αυτά. Α. Β. Μαυτα- λάν, Ζάκυνθος. Και τ' ό δικό σας ποίημα άνεπιτυχές. Άφου θέλετε όμως να τ' δη- μοσιεύσουμε, ίδου τ' ό:

Έγώ τραγούδια δεν λαλώ, Μόνον θρήνους σκοπώ, Την άγάπη μου κλαίω Την ψυχή π' αγαπώ.

Ός ποή θ' άλθει ένα βράδυ πού στην πόρτα σου έμπρός θα με βρούν στο σκοτάδι.

Δι' έσένα νεκρόν. Αλ' έσέ τ' γνωρί- (ζο δεν σε μέλλει θ' είναι άλλος πλέον (πλέον δι' έσέ, Έγώ όμως και είς (τόν τάφον, πάντα θα πονάω έ- (σε.

Τακτικόν Άνα-

Σε Σε γλυκειά Μητέρα Τού πάνου ή καταφυγή Είς Σε προσφεύγω νύχτα μέρα Σπληννήσθητι και Άγνη.

Ίδου τώρα κι' έν άλλο από τα εύθιμα:

Μ' άρέσει πολύ Το χριστιανικό φιλή Μά μ' άρέσει και τ' άλλο Μ' ένα ματο-μούντο μεγάλο.

Α. Βόλγαν. Ρόδον. Τέτοια δελτία εκδίδουν τα έμπορικά έπιμελητήρια των Ά- θηνών και τού Πειραιώς. Μπορείτε λοιπόν ν' άπευθυνθήτε σ' αυτά. Α. Β. Μαυτα- λάν, Ζάκυνθος. Και τ' ό δικό σας ποίημα άνεπιτυχές. Άφου θέλετε όμως να τ' δη- μοσιεύσουμε, ίδου τ' ό:

Έγώ τραγούδια δεν λαλώ, Μόνον θρήνους σκοπώ, Την άγάπη μου κλαίω Την ψυχή π' αγαπώ.

Ός ποή θ' άλθει ένα βράδυ πού στην πόρτα σου έμπρός θα με βρούν στο σκοτάδι.

Δι' έσένα νεκρόν. Αλ' έσέ τ' γνωρί- (ζο δεν σε μέλλει θ' είναι άλλος πλέον (πλέον δι' έσέ, Έγώ όμως και είς (τόν τάφον, πάντα θα πονάω έ- (σε.

Τακτικόν Άνα-

Σε Σε γλυκειά Μητέρα Τού πάνου ή καταφυγή Είς Σε προσφεύγω νύχτα μέρα Σπληννήσθητι και Άγνη.

Ίδου τώρα κι' έν άλλο από τα εύθιμα:

Μ' άρέσει πολύ Το χριστιανικό φιλή Μά μ' άρέσει και τ' άλλο Μ' ένα ματο-μούντο μεγάλο.

Α. Βόλγαν. Ρόδον. Τέτοια δελτία εκδίδουν τα έμπορικά έπιμελητήρια των Ά- θηνών και τού Πειραιώς. Μπορείτε λοιπόν ν' άπευθυνθήτε σ' αυτά. Α. Β. Μαυτα- λάν, Ζάκυνθος. Και τ' ό δικό σας ποίημα άνεπιτυχές. Άφου θέλετε όμως να τ' δη- μοσιεύσουμε, ίδου τ' ό:

Έγώ τραγούδια δεν λαλώ, Μόνον θρήνους σκοπώ, Την άγάπη μου κλαίω Την ψυχή π' αγαπώ.

Ός ποή θ' άλθει ένα βράδυ πού στην πόρτα σου έμπρός θα με βρούν στο σκοτάδι.

Δι' έσένα νεκρόν. Αλ' έσέ τ' γνωρί- (ζο δεν σε μέλλει θ' είναι άλλος πλέον (πλέον δι' έσέ, Έγώ όμως και είς (τόν τάφον, πάντα θα πονάω έ- (σε.

Τακτικόν Άνα-

Σε Σε γλυκειά Μητέρα Τού πάνου ή καταφυγή Είς Σε προσφεύγω νύχτα μέρα Σπληννήσθητι και Άγνη.

γνωστίν. Θεσσα- λονίκη. Διαβάσαμε τ' α ποιήματά σας, μα δεν τ' άβήκαμε κα- θόλου καλά. Έκτος τών στιχυοργικών λαθών τους, ούτε συντακτικώς είναι όρθά. Να ένα άπ' αυτά, ως πα- ράδειγμα:

ΣΚΛΗΡΙ ΚΑΡΔΙΑ Σέσνα τρέφω την (συμπάθην μου

σε σένα είμαι έγώ ησότης γαστέρα χάνομαι άπ' τον κό- (σμο

κι' άπ' την ματιά σου δια- (παντός.

Ένώ έσ' σκληρά μ' άρπάζει δεν θέλεις λόγια και φιλή- (παιδί, που την άγάπη μου σε ψάλλη ή νύσης μ' άκακη καρδιά.

Έλα μη γίνεσαι τόσο σκλη- (ρη

για ένα νέο που σ' αγαπά, γιατί ή νύσης μένει πίσω σ' αν όηρη βαθιά στα σκοινιά.

ΣΕΝΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Στην άρχή τού φαγητού να σκαί- νετε, στη μέση να χτυπάτε τα δόντια σας και στο τέλος να φλυαρείτε.

Το σκαίνετε, έσόνον δεν έχετε τους στοι- χαιώδεις κανόνες της στιχυοργικής. Κώ- στα Γεωργιά- δη ν. Πέραν. Τα ποιή- ματά σας, τόσο τα... σοβαρά, όσο και τα εύθιμα, άνεπιτυχή. Ί- δου ένα τετραστίχο ά- πό τ' άσοβαρά:

Σε Σε γλυκειά Μητέρα Τού πάνου ή καταφυγή Είς Σε προσφεύγω νύχτα μέρα Σπληννήσθητι και Άγνη.

Ίδου τώρα κι' έν άλλο από τα εύθιμα:

Μ' άρέσει πολύ Το χριστιανικό φιλή Μά μ' άρέσει και τ' άλλο Μ' ένα ματο-μούντο μεγάλο.

Α. Βόλγαν. Ρόδον. Τέτοια δελτία εκδίδουν τα έμπορικά έπιμελητήρια των Ά- θηνών και τού Πειραιώς. Μπορείτε λοιπόν ν' άπευθυνθήτε σ' αυτά. Α. Β. Μαυτα- λάν, Ζάκυνθος. Και τ' ό δικό σας ποίημα άνεπιτυχές. Άφου θέλετε όμως να τ' δη- μοσιεύσουμε, ίδου τ' ό:

Έγώ τραγούδια δεν λαλώ, Μόνον θρήνους σκοπώ, Την άγάπη μου κλαίω Την ψυχή π' αγαπώ.

Ός ποή θ' άλθει ένα βράδυ πού στην πόρτα σου έμπρός θα με βρούν στο σκοτάδι.

Δι' έσένα νεκρόν. Αλ' έσέ τ' γνωρί- (ζο δεν σε μέλλει θ' είναι άλλος πλέον (πλέον δι' έσέ, Έγώ όμως και είς (τόν τάφον, πάντα θα πονάω έ- (σε.

Τακτικόν Άνα-

Σε Σε γλυκειά Μητέρα Τού πάνου ή καταφυγή Είς Σε προσφεύγω νύχτα μέρα Σπληννήσθητι και Άγνη.

Ίδου τώρα κι' έν άλλο από τα εύθιμα:

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

—Καθώς μās πληροφορούν τὰ τελευταία Παρισιὰν περιοδικὰ μόδας, κατὰ τὴν ἀνοίξιν θὰ εἶναι πολὺ ἀνδρὶν τὰ καπέλλα μὲ μικρὸ μπόρ δλόγυρα ἢ μόνον ἐμπρός, ὥστε νὰ ρίχνουν μὲ κολεακτικὴ σκιά ἐπάνω στὰ μάτια.

—Καθὼς φαίνεται, τὴν ἀνοίξιν θ' ἀντικαταστήσουν τὰ μικρὰ κοντὰ βέλα, ποὺ εἶναι τώρα τόσο τῆς μόδας, ἢ γαρυέρες καὶ ἄσσοι μὲ τὸ καπέλλο ἐσάρπες, ἢ ὅποιες θὰ δένουν στὸ πλῆξ σὲ κομψὸ πλοῦσιον φρόγκο.

—Ὡς, τώρα, τὰ βραδυνὰ φορέματα ἔσαν κλειστά σχεδὸν ἐμπρός καὶ πολὺ ἀνοιχτὰ πίσω στὴν πλάτη, μετὰ ὑπερβολῆς κάποτε. Πολὺ προσεχῶς ὅμως θὰ ἐκναίδουμε βραδυνὰ φορέματα, νεκρολὲ καὶ ἐμπρός καὶ ὀπίσθι, τόσο πολὺ ἀνοιχτὰ στὴν πλάτη, ὅπως τώρα. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι τὰ φορέματα μὲ τὰ κλειστά ἐμπρός κορσάκια καὶ τὴν πολὺ ἀνοιχτὴν πλάτη, δὲν εἶναι καθόλου ἀρμονικά, ἀλλὰ μὲλλον ἀντιαισθητικά. Καὶ εἶναι τόσο λίγες ἡ κυρίες, ποὺ μποροῦν νὰ δεῖξουν μὲ τέλεια ῥάχη.

—Ἐπει, θὰ ἴδουμε πάλι νεκρολὲ ἀνάλογα ἐμπρός στὸ κορσάκι καὶ πίσω στὴν πλάτη, διαφόρων σχεδίων, ὅπως καὶ ἄλλοτε, τετραγώνια, στρογγυλά καὶ μυτερά.

—Φαίνεται δὲ ὅτι σιγὰ-σιγὰ θὰ καταργηθοῦν τὰ μανίκια ἀπὸ τὰ βραδυνὰ φορέματα. Ἀλλὰ θὰ ἴδουμε ἄκουα, ἀρκετὰ βραδυνὰ τουαλέττες, μὲ μανίκια μικρὰ φουσκωτά, ἢ μὲ πλατεῖες σεριές ἀπὸ λουλούδια γύρω στὴν μασχάλη, ἢ ὅποιες θὰ πέσουν ἐπάνω στὸ μπόρσο τὸν μικρὸ μανίκια.

—Τὰ βραδυνὰ παπούτσια θὰ εἶναι σὲ σχῆμα κορπὸν σανδάλιου, ἢ γοβάκια, ἀπὸ σατέν καὶ θὰ συνοδεύονται ἀπὸ κάλσες πάρα πολὺ λεπτές, γομάματος ἢ πολὺ γλυκίσκου.

—Μεταξὺ τῶν διαφόρων ανουθωτέν, τῆς μόδας, εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς:

Μπουάδες ἀπὸ φτερὰ στρουθοκαμήλου ἢ πετεινοῦ.

Μπουάδες ἀπὸ κορδέλλες μεταξωτὲς ἢ βελούδινες, ἐργασμένες μὲ σφιγχοφύλλες.

Γιακάδες, ἀποτελούμενοι ἀπὸ δύο σουρωτὰ βολάν.

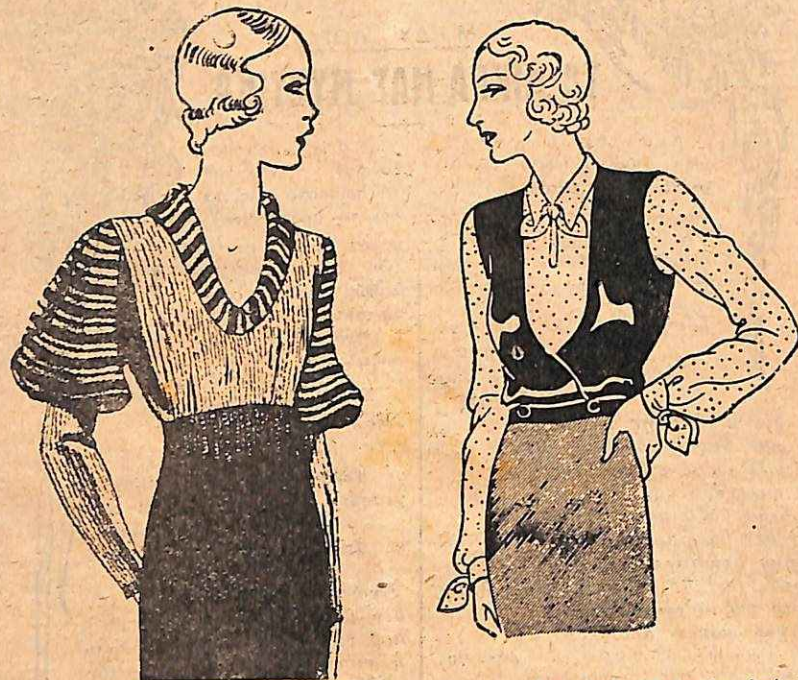
Μικρὲς γιακέτες, μπολερὸ καὶ πελερίνες, γαρυέρες μὲ πούλιες.

Μανσόν, καμωμένα ἔτσι, ὥστε νὰ χρησιμεύουν καὶ γιὰ τσάντες, καθὼς θ' ἀνοίγουν στὴ μέση.

Τσάντα, γάντια καὶ παπούτσια ἀσσοὶ μὲ τὴν γούνα τοῦ ἐπανωφόριου.

Γάντια ἀπὸ βελούδο, τὰ ὅποια γιὰ νὰ εἶναι πὺρ στερὰ, θὰ ντυοῦνται ἀντικαθιστῶν τὴν γούνα στὰ βραδυνὰ.

—Ἐἴναι ἄκουα τῆς μόδας τώρα τελευταία, γορνὰ μὲ μὲν, ντυοῦνται μὲ βάνα καὶ σαμμένα μὲ βελούδο, γορνὰ μὲ μὲν. Τὰ μὲν, αὐτὰ θὰ ἀντικαθιστοῦν τὴν γούνα στὰ βραδυνὰ.

α') Μπλούζα πλεχτή, μὲ δύο χρωμάτων μαλλί. β') Μπλούζα ἀπὸ ἄσπρο κρέπ, μὲ μπλε-μαρὸν βούλες, καὶ ζιλὲς ἀπὸ μαῦρο βελούδο μὲ ἄσπρο ἐνερυστασίον. Ὁ ζιλὲς μπορεῖ νὰ γίνη καὶ ἀπὸ ζακέτα ντεμοντέ.

ἐπανωφόρια.

—Θὰ ἴδουμε γιακάδες καὶ μανίκια βραδυνῶν ἐπανωφορίων, γαρυέρισμα μὲ ἀνὰ γόνα μὲν. Ἐνὰ μανσόν, ἔστω γαρυμένο μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, θὰ συνοδεύῃ τὸ ἐπανωφόρι.

—Ἡ μικρὴ πελερίνη ἀπὸ γούνα, θὰ φορεθῇ τόσο τὸ ἀπόγευμα, ὥστε καὶ τὸ βράδυ. Ἐπει, θὰ μποροῦν ν' ἀρκετοῦν τὸ ἐπανωφόρι μὲ σὲν, πελερίνη καὶ νὰ φοροῦν τὴν πελερίνη ἐπάνω ἀπὸ τὸ φόρεμα.

—Ἄν δὲν μās ἀρέσουν ἡ πελερίνη, μποροῦν νὰ ἔχουν μὲ ἐσάρπες ἀπὸ γούνα.

—Τὰ μανσόν, τὰ ὅποια θὰ χρησιμεύουν γιὰ τσάντες, θὰ εἶναι πότε ἀπὸ γούνα, πότε ἀπὸ γούνα καὶ βελούδο, καὶ πότε ἀπὸ κορδέλλα καὶ ἱματίον γούνας.

—Δὲν εἶναι ἀπαραίτητο νὰ ἔχετε μανσόν ἀπὸ ἀκριβὴ γούνα. Καλύτερα νὰ ἔχετε ἀρκετὰ, γιὰ νὰ συνοδεύουν.

κάθε τουαλέττα σας.

—Τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια, γὰ εἶναι μακρὰ καὶ θ' ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἓνα μπολερὸ καὶ μὲ φούστα ἀνοιχτὴ, ἢ ἀπὸ μὴ κάπα ἀνεξάρτητὴ καὶ ἓνα ἴσιο παλτό. ἢ ἀπὸ μὴ κάπα μὲ ὑπόκατα καὶ μὲ φούστα ἀνοιχτὴ πάλι, ἐννοεῖται.

—Ἐπει, τὰ βραδυνὰ ἐπανωφόρια, θὰ εἶναι δυνατόν νὰ μεταποιηθοῦν μὲ μὲρα σὲ φορέματα.

—Τὰ ἐπανωφόρια τῆς ἡμέρας, θὰ γαρυρῶνται ἄσθονα μὲ γούνα, πρὸ πάντων στὸ γιακά καὶ στὸ ἐπάνω μέρος τοῦ μπόρσου.

—Ἀρκετὰ ἐπανωφόρια θὰ γαρυρῶνται μὲ πελερίνες ἀπὸ γούνα, ἐσάρπες, στὸς ὤμους.

—Τὰ γαρυμωτὰ βελούδα, γαρυέρονται ὅλοισιν στὸ Παρίσι. Γίνονται ἀπὸ αὐτὰ, ἐπανωφόρια, φορέματα, ταγιέρ, κλπ.

—Τὰ γαρυμωτὰ βελούδα, εἶναι πο-

λὺ στερὰ καὶ εἴτε χονδρά, ἢ λεπτά, δὲν τσαλακώνονται καθόλου.

—Πολλὲς φοῦστες θὰ ἔχουν μπόρ-τέλλες, σταυρωτὲς ἐμπρός στὸ κορσάκι, καὶ ἴσιες πίσω.

—Θὰ ἴδουμε καὶ μπόρτέλλες ἀπὸ τσιρτάντες.

—Τὰ βραδυνὰ φορέματα θὰ γίνονται πρὸ πάντων ἀπὸ σατέν καὶ ἀπὸ βελούδο. Ἀλλὰ θὰ ἴδουμε καὶ βραδυνὰ φορέματα ἀπὸ ὀργαντί, ἀπὸ ζωρ-ζέττα, ἀπὸ τοῦλι, ἀκόμα καὶ ἀπὸ λεπτὸ μᾶλλινο ὕφασμα, ἄσπρο, ὅταν πρόκειται γιὰ νὰ φορεθῇ.

—Τὰ μαῦρα φορεματάκια ἀπὸ λαϊνὸ, θὰ εἶναι πολὺ τῆς μόδας γιὰ τὴν ἡμέρα καὶ θὰ γαρυρῶνται μὲ κάτι χρωματιστὸ. Ἡ πὺρ ἀριστοκρατικὴ γαρυτούρα γιὰ ἓνα φορεματάκι μαῦρο, εἶναι γιακά: καὶ μανσόντες ἀπὸ ὕφασμα λευκὸ.

—Θὰ φορεθοῦν πολὺ φορέματα ἀπὸ μᾶλλινο κρέπ-νέ-σιν, ἀπὸ κέσο-σιν, καὶ ἀπὸ ἓνα νέο ὕφασμα, λινωμᾶλλινο.

—Πολλὰ ἀπογευματινὰ φορέματα, θὰ συμπληρῶνται μὲ μικρὲς κάπες διακοσμητικὸν ὕφασμα καὶ γορνὰ. Ἐνὰ μικρὸ καπέλλο καὶ ἄσσοι μὲ τὴν κάπα, καὶ ἀποτελεῖ ἓνα γαρυμωμένο ἀνσάμπλ.

—Ἡ μικρὴ κάπα καὶ τὸ καπέλλο-κα, θὰ εἶναι ἀντικαθιστῶν καὶ εἴπαμε χρωματιστὸ, ἀπὸ τὸ φόρεμα, κόκκινα, ὅταν τὸ φόρεμα θὰ εἶναι μαῦρο, πρὸς τὴν ὅσον τὸ φόρεμα θὰ εἶναι γορνὰ, κλπ.

—Θὰ εἶναι τῆς μόδας, σὲ ὅλη τὴν σαζὼν τὰ ὕφασματα μὲ γραμμές, πρὸ πάντων τὰ ντυοῦνται. Καὶ ὅσα ὕφασματα δὲν εἶναι ἐξ ἀρχῆς γαρυμωτά, θὰ γαρυρῶνται: μὲ νερό, μὲ πλίσσε καὶ μὲ σφιγχοφύλλες.

—Καθὼς φαίνεται, καὶ τ' ἀνοίξιν-τικὰ φορέματα, θὰ γαρυρῶνται πολὺ μὲ γραμμές καὶ μὲ πλίσσε.

—Ἡ φοῦστες θὰ εἶναι ἀκόμα πὺρ μακρὲς. Τὰ φορέματα ποὺ θὰ φορέσουμε στὸν δόμο, τὰ ἀπόγευμα, νορ-μὰ, θὰ σκεπτοῦν ὅλη σχεδὸν τὴν κνήμη, καὶ τὰ λουστὰ φορέματα θὰ φθάνουν ὡς τὸν ἀστράγαλο.

—Τὰ λουστὰ ἀνσάμπλ, θ' ἀποτελοῦνται ἀπὸ ἓνα φόρεμα καὶ ἓνα ἐπανωφόρι ἄσσοι. ἢ ἀντικαθιστῶν γορνὰ.

—Θὰ ἴδουμε ἐπανωφόρια μαῦρα ἢ καφέ, ἢ μπλε-μαρὸν, μὲ φορέματα ἀνοιχτά, γορνὰ, γορνὰ ἢ μπεζ, ἢ ἄσπρα.

—Τώρα τελευταία, εἶναι τῆς μόδας τὸ γορνὰ-πολύ, καὶ τὸ γορνὰ-πο-σπορ, τὰ ὅποια πηγαίνουν, τόσο σὲ μελαγχρινές, ὥστε καὶ σὲ ζαν-θές. Μόνο, πὺρ τὸ γορνὰ χροῖμα δὲν λεπτύνει καθόλου τὴν σιλουέττα, καὶ ν' αὐτὸ, θ' ἀποσυνθέσῃ ὅσα κυρίες εἶναι περισσότερο ἀπὸ ὅσα πο-ταί, παγιδεύ. Αὐτὲς θ' ἀποσυνθέσῃ τὸ μαῦρο, τὰ μπλε-μαρὸν καὶ τ' ἄσπρα, ποὺ εἶναι τόσο ἐπίσης τῆς μόδας.

—Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πελερίνη, τὴν καμωμένης ὀλόκληρης ἀπὸ γούνα, θὰ ἴδουμε καὶ πελερίνες ἀπὸ ὕφασμα, γαρυέρισμα, ὀλόκληρη ἀπὸ γούνα.

Ἡ ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Ὁ μόνος τρόπος γιὰ νὰ περνᾶτε εὐχάριστα τὴν βραδείαν, εἶναι νὰ προμηθευθῆτε τὰ βιβλία τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου». Εἶναι ὁ πὺρ εὐχάριστες καὶ διασκεδαστικὲς σύντροφες.

Εἰς τὴν «ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» συμπεριλαμβάνονται ἔργα τῆς Παγκοσμίου Λογοτεχνίας, ἀριστοτεχνικὰ, τὰ ὅποια ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἑλὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου καὶ ἔχουν κυκλοφορήσῃ εἰς ἑκατομμύρια ἀντιτύπων καὶ ποὺ μόνον τὸ ὄνομα τῶν συγγραφέων τῶν ἀποτελεῖ ἐγγύησιν περὶ τῆς ἀξίας τῶν.

Ἴδου ὁ λεπτομερὴς κατάλογος τῆς «Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου»:

Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΦΑΝΤΑΣΜΑ Τὸ ΠΟΛ ΦΕΒΑΛ (Σελίδες μετ. σχήμ. 640. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 60, ἑξῶτ. δρ. 80). Ὁ «Καπετὰν Φάντασμα», ἔργον μυστηριώδες, αἰσθητικῶτατον, περιπεπαιστωμένον, πληγὴς δραματικῶν καὶ τραγικῶν ἐπισοδίων, ἐξελίσσεται εἰς τὴν Ἰσπανίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ Μ. Ναπολέοντος, περὶ τὸν πύργον ὁὗτος ἐγενετο, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ βαρύνει ἡ σκληροτέρα μοῖρα.	Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ Τὸ ΜΠΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ (Σελίδες 424. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 30, ἑξῶτ. δρ. 40). Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» δὲν χωρίζεται ἄλλη σύστασις εἰς δύο: δὲν τὸ ἔχουν διαβάσει, παρὰ νὰ ἐρωτήσῃ ἵναν ποὺ νὰ τὸν διαβάσῃ, ὅταν ἐδημοσιεύῃ εἰς τὸ «Μπουκέτο». Διὰ τὸν «Καπετὰν Βρυκόλακα» μποροῦν νὰ ποῦμε ὅτι ἐδημοσίευσεν τὴν μεγαλειότητα ἐπὶ τῆς ἐξ ὅσον μυστηριώδους ἐδημοσιεύσας ὡς τώρα στὴν Ἑλλάδα.	ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡ-ΔΩΝΟΣ ΠΥΜ Τὸ ΕΝΤΚΑΡ ΠΟΕ (Δύο τόμοι. Ἐκαστος τόμος ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Ἐνὰ ἀπὸ τὰ ἀθάνατα ἔργα τῆς φιλολογίας εἶναι καὶ αἱ «Περίπετεαι τοῦ Πύμ», αἱ ὁποῖαι ἔχουν μεταφρασθῇ εἰς ἑλὰς τὰς γλώσσας τοῦ κόσμου. Ἐνὰ τραγικὸν ταξίδι στὸν Νότον Πόλον, περὶ τῶν τραγικῶν μυστηρίων τοῦ ὁποῦ ταλαιῶν σκληρὸν ἀγῶνα οἱ ἥρωες τοῦ ρομάν-τζου, γαρυμένο ἀπὸ τῶν μεγαλειότητων τῶν τῶν τοῦ κόσμου.
Η ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ Τὸ ΟΝΟΡΕ ΜΠΑΣΙΑΚ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 20, ἑξῶτ. δρ. 30). Μέσα σὲς οὐλίδες τῆς «Πληγωμένης Καρίας» περιγράφεται ἓνα τρυφερότατον εἶδον, μεταξὺ μίαν κόρης καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς, μὲ βασανιστὴν τῶν δύο αὐτῶν ἀγῶνα ἐραστῶν τὸν σκληρὸν καὶ ἀφαντάστως φιλῶντα πατέρα τῆς κόρης.	Η ΣΦΙΓΞ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ Τὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ (Σελίδες 250. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 20, ἑξῶτ. δρ. 30). Ἡ «Σφιγξ τῶν Παγῶν» εἶναι τὸ ἀριστοτέστερον μυστηριώδες τῶν παραδόξων ταξιδίων τοῦ Ιουλίου Βέρν. Μυστηριώδες, τρομακτικόν, πᾶσι βίβλος, κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους ἀδιάσπαστον τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώ-στου.	Η ΣΟΝΙΑ Τῆς ΕΡΡ. ΓΚΡΕΒΙΑ (Σελίδες 150. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Αἰσθητικῶτατον μυστηριώδες, γαρυμένο ἀπὸ τὴν τρυφερὴν Γκρέβια, ἐκτυλίσσεται μέσα σὲς τὸν πύργον τῶν ἐσθῶν τῆς Ρωσίας, τῶν ὁποῦν μ' ἐξαιρετικὴν λεπτότητα περιγράφει τὴν ζωὴν καὶ τὰ ὅπλα.
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ Τὸ ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ (Σελίδες 120. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Περιεργάτατον καὶ τρομακτικῶτατον μυστηριώδες, τὸ ὁποῦν κρατεῖ ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους εἰς συνεχὴ ἀγωνίαν τὸν ἀναγνώστην μὲ τὴν δραματικὴν ἀλκίαν τοῦ καὶ τὸ μυστηριώ-δου, τὸ ὁποῦν μόνον εἰς τὸ τέλος διαφωτί-ζεται.	Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΤΟΥ Τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Σελίδες 100. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Ἡ Λάγκερλεφ εἶναι ἡ μεγαλειότερα συγγρα-φεὺς τοῦ αἰῶνος μας καὶ ἔχει βραβευθῇ μὲ τὸ Παγκόσμιον Βραβεῖον Νόμπελ. Αὐτὸ μόνον δέ-νεται νὰ ἐγγυηθῇ διὰ τὴν ἐκδοὴν τοῦ Μεγά-λου Βάτου, ἡ ὁποία εἶναι ἀληθὲς ἀριστοτέ-στη.	Η ΜΟΝΑΡΤΗ Τὸ ΜΥΡΖΕ (Σελίδες 168. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Ἡ «Μονάρτη» εἶναι τὸ ἀριστοτέστερον τῆς ρομάντικῆς τέχνης, γαρυμένο ἀπὸ τὸν ἀθάνατον συγγραφέα τῶν αἰώνων. Ἡ ζωὴ τῶν φοιτη-τῶν τοῦ Παρισι, αἱ ἐρωταί τῶν, ἡ πτώχευ-σις, περιγράφονται μὲ δραματικὴν εἰς τὰς οὐλίδας τῆς «Μονάρτης».
Η ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗ (Σελίδες 136. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 15, ἑξῶτ. δρ. 20). Ἐνὰ μικρὸ Ἀθηναῖον μυστηριώδες, γαρυμένο μ' ἐξαιρετικὴν τέ-χνη καὶ χάρι, γεμῖον αἰσθητικῶν καὶ ἐνδιαφερόν.	ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΓΙΑΣΕΜΙΑ Τὸ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΡΟΔΟΚΑΝΑΚΗ (Σελίδες 48. Τιμὴ ἑσῶτ. δρ. 5, ἑξῶτ. δρ. 8). Συμφορικὸν μυστηριώδες τοῦ ἀποθανόντος Ἑλλήνου λογοτέχνη, τὸ ὁποῦν διακρίνεται ἡ ποιητικὴ τοῦ περιγραφῆ, ἡ εὐχάριστη πλοὴ τοῦ καὶ τὸ βαθύ τοῦ αἰσθητικῶν.	

Ἐκτὸς τῶν ἀνωτέρω βιβλίων τῆς Βιβλιοθήκης, ὑπάρχουν καὶ πολλοὶ εἰς τὰ Γραφεῖα μας οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦνται ὁ μὲν πρῶτος πρὸς δραχμὰς 1000, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχμὰς 350 διὰ τὸ ἑ-σωτερικόν καὶ μίαν λίρα Ἀγγλίας διὰ τὸ ἑξωτερικόν.

Ἐκαστος τόμος τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» εἶναι ὀλόκληρος βιβλιοθήκη, ἡ ἐκλεκτικότης τῆς ὁποίας εἶναι ἐξαιρετικὴ. Εἰς ἑκάστον τόμον περιέχονται ὑπερπεντακάσια διηγήματα καὶ ἐκαστοντάδες κομμάτια, ἀνεκδότα, κωμικὰ, περὶ τῶν ἀνθρώπων καὶ περὶ τῶν ἀνθρώπων, γαρυμένα καὶ μὴ.

Εἰς τὸν πρῶτον τόμον τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» ὑπάρχουν τὰ μυστηριώδη «Ἡ γυναῖκα τοῦ ἄλλου», «Ἡ διαβεβαιωσις», «Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς Εὐας», «Δύο καρδιὲς ποὺ ἀγαπήθησαν» καὶ τὸ δράμα τοῦ Μαίτηρλιχ «Ἡ πριγκίπισσα Μαλ-λαῖν».

Εἰς τὸν δεύτερον τόμον «Ὁ Καπετὰν Βρυκόλακας», «Ἡ δολοφονημένη», «Ἡ ἀγάπη καὶ ὁ θάνατος», ἡ ἀρχὴ τοῦ «Ἐξοδίου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας ποὺ Ἰωντάνεψαν».

Εἰς τὸν τρίτον τὸν συνέχεια τοῦ «Ἐξοδίου τοῦ Διαβόλου» καὶ τῆς «Μοῦσας ποὺ Ἰωντάνεψαν», «Ἡ καινοῦργια ἀγάπη καὶ παλιν», «Τὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Γαβριηλίδου», «Τὰ Ἀνέκδοτα ἐξελκόντων Ἑλλήνων» καὶ τὸ μυστηριώδες τοῦ κ. Ξενοπούλου «Πιστὴ στὸν Ἔρωτα».

Εἰς τὸν τέταρτον τόμον «Μπαλασό», «Ἡ τελευταία ἐπιστολὴ τοῦ Ἰακώβου Ὀρτις», «Μέσα στὰ βάθη τῆς νύχτας» καὶ «Τὰ φιλολογικὰ Ἀπομνημονεύματα τοῦ Παύλου Νερβάνου».

Εἰς τὸν πέμπτον εἰς τὰ Γραφεῖα μας τὰ περίφημα Ἡμερολόγια τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» τῶν ἐτῶν 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931 καὶ 1932 πρὸς δραχμὰς 25 ἑκάστον, ἐλευθερὰ ταχυδρομικῶν τελῶν. Ὅσοι θέλουν ὀλόκληρον τὴν σειράν τῶν Ἡμερολογίων τοῖς γίνεται ἑκπτώσις 30 ο).

Ὅσοις εἰς τὰ Γραφεῖα μας πωλοῦνται καὶ οἱ προηγουμένοι τόμοι τοῦ περιοδικοῦ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», οἱ ὁποῖοι πωλοῦν-ται ὁ μὲν Α' τόμος ἀντὶ δραχ. 400, οἱ δὲ λοιποὶ πρὸς δραχ. 350 ἑκάστος. Διὰ τὸ ἑξωτερικόν μίαν λίρα Ἀγγλίας ἑκάστος.

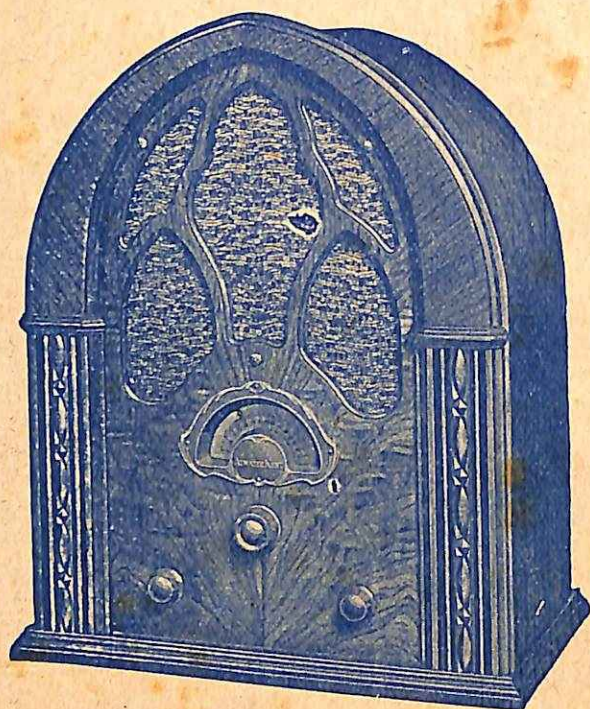
Ὅσοι ἀνωτέρω ἐκδόσεις μας ἐκδίδονται παρὰ τῶν Γεν. Ἀντιπροσώπων μας Αἰγύπτου—Σουδάν ΧΡ. ΣΑΡΑΦΗ (Γραφεῖον μας Ἀλεξανδρείας 12, ὁδὸς Σαχ Σελιμάν Πασά) καὶ πωλοῦνται εἰς τὰς ἀναφερομένας τιμὰς. Ἀπεστέλλου-ται δὲ εἰς ἑλὰς τὰς πόλεις τῆς Αἰγύπτου καὶ Σουδάν κλέον ταχυδρομικῶν ἐξόδων ἐναντὶ πληρωμῆς κατὰ τὴν παραλαβήν.

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ»
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
ΚΩΝΣΤ. Ι. ΘΕΩΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)
ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος Δρχ. 200 Ἐσωτερικὸν Δολλάρια 6
Ἐσῶντος Ἐσῶντος
Τιμὴ ἐκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Ἐν Ἀμερικῇ Mr D. Stroumbos 602 W. 137 th Str (Apt. 41) New York city, ἑν Αἰγύπτου—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαοάφης, 12 Cheikh Soliman Pachia, Alexandria, καὶ ἑν Βελγικῇ Κογκὸ δ κ. Γεώργ. Ἀντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo—Belge. ΓΕΝΙΚΟΙ ΠΡΑΚΤΟΡΕΣ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚῇ διὰ τὴν κατὰ φύλλον πώλησιν τῆς «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»: ATHENS NEWS AGENCY, 308-310 WEST 58TH STREET, NEW YORK, CITY, ὅπου δέον ν' ἀπευθύνονται οἱ ἐνδιαφερόμενοι.

MODEL 92 (8 λυχνιών).

ΑΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ ΡΑΔΙΟ

Τὸ συμφέρον σας εἶναι νὰ ἔχετε τὸ καλλίτερο...

Πρὶν ἀγοράσετε, ἰδέτε, ἀκούετε ἓνα

ΑΤΩΤΕΡ ΚΕΝΤ

ATWATER KENT MFG CO, PHIL. PA

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ:

ΡΑΔΙΟ ΕΛΛΕΝΙΚ ΚΟΜΠΑΝΥ

ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 9 (ΤΗΛ. 24-311)

ΑΘΗΝΑΙ

MODEL 812 (12 λυχνίες—2 ηλεκτροδυναμικά μεγάφωνα).